

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

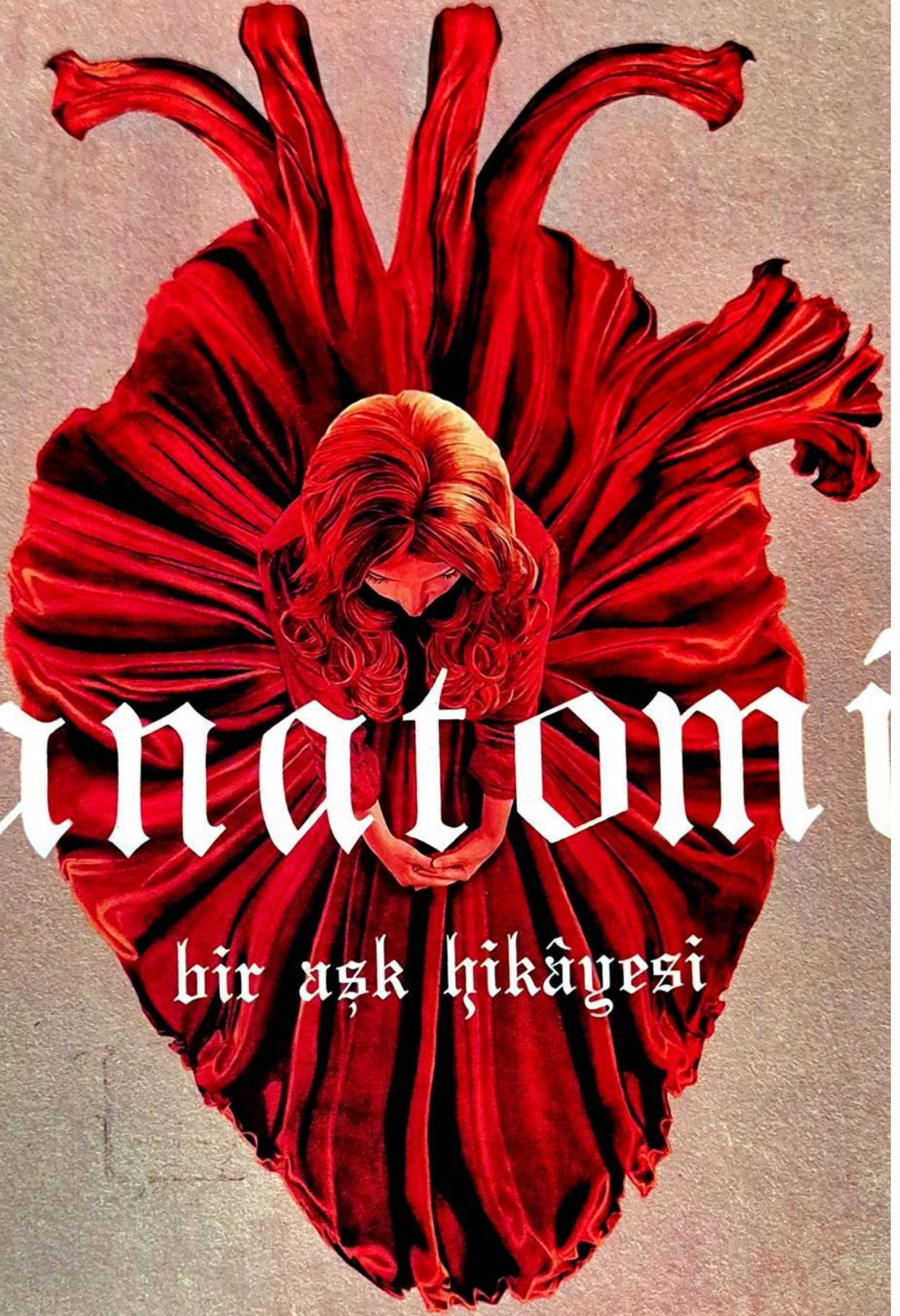
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

new york times çoksatan

TimeCinciva

Kadın olmanın pek çok kapıyı kapadığı bir çağda mucize yaratmak için ona yalnızca ölümler yardım edebilirdi.

dana schwartz

dana schwartz anatomí

bir aşk hikâyesi

Çeviren: Nazlınur Karaağaçlı

İ N D İ G O K İ T A P

Anatomi: bir aşk hikâyesi

Orijinal Adı: Anatomy: a love story

Dana Schwartz

Baskı: Eylül 2024

ISBN: 978-625-6772-71-7

Yayınevi Sertifika No: 31594

Copyright © 2024, Sidley Park

Bu kitabın yayın hakları İndigo Yay. Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Çevirmen: Nazlınur Karaağaçlı

Yayına Hazırlayan ve Editör: Ece Yücesoy

Redaksiyon: Hümanur Turan

Son Okuma: Elif Nihan Akbaş

Kapak Tasarımı: Zach E. Meyer

Kapak Uyarlama: B&S Ajans

Baskı: Egem Basım Yayın Sanayi ve Ticaret LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi

Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 43624

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.

Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1

İç Kapı No: 177 Beylikdüzü / İstanbul

Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84

www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

dana schwartz anatomí

bir aşk hikâyesi

Çeviren: Nazlınur Karaağaçlı

İ N D İ G O K İ T A P

ANATOMİ ÜZERİNE ÖVGÜLER:

“Hicivli, zekice ve ustalıkla. Dana Schwartz yeni nesil genç yazarlar arasında parlak bir yıldız.”

–Neil Gaiman

“Schwartz’ın büyüleyici romanı hem sürükleyici hem dokunaklı. Çetrefilli olay örgüsü, gizemi çözmeye çalışırken okuru içine çekiyor. Shwartz’ın kalemi ne karakterlerinde ne de aksiyon sahnelerinde tekliyor ve sayfalara ipuçlarını dağıtırken ne yaptığını çok iyi biliyor. Elinizdeki kitap yalnızca bir dönemin değil, insan kalbinin anatomisinin hikâyesi.”

–*Booklist* (starred review)

“Okurlar sayfaları hevesle çevirecek... Merak uyandıran, olay örgüsü inceliklerle işlenmiş gotik bir romans. Karanlık tarihi kurgu seven okurlar için birebir.”

–*School Library Journal* (starred review)

“*Anatomi*, toplumun bilim adı altında kimin iyileşmeye kimin sömürülmeğe değer olduğuna dair detaylı bir inceleme.”

–*Bulletin for the Center of Children’s Books*

“Temposu hiç aksamayan, gizem, kadavra ve aşk dolu bir hikâye. Dana Schwartz tarihle doğaüstünü ustalıkla birbirine örüyor. Güldüm, nefesim kesildi, ağladım ve kitabı bitirdiğimde daha fazlasını istiyordum.”

–Alwyn Hamilton

“Müthiş keyifli. Birbirine ürkütücü bağlarla bağlanmış iki gencin aşk hikâyesi, gizem dolu bir cinayet ve korku romanı.”

–Maureen Johnson

“Daha ilk sayfadan vurulacağınız cesur kadın kahraman? Tamamdır. Karanlık akademi atmosferi? Tamamdır. Yanaklarınızı kızartacak romantik laf dalaşları? Tamam, tamam ve TAMAMDIR. Bu sürükleyici ve zekice yazılmış hikâyeyi yalnızca hayat ve ölüm hakkındaki ifşalarının size yaşamınız boyunca musallat olmasına hazırsanız başlayın.”

–Emma Lord

**Kalbimin sahibi
lan'a**

*Yaşamın sebeplerini incelemek için
öncelikle ölüme başvurmalısınız.*

—Mary Wollstonecraft Shelley, *Frankenstein*

giriş

Edinburgh, 1887

“Hıcele et!”

“Elimden geldiğince hızlı kazıyorum, Davey.”

“O zaman daha hızlı kaz.”

Aysız bir geceydi, bu yüzden Davey nemli çimenlerde dururken Munro’nun mezarda gözlerini devirdiğini göremedi. İşleri normalden daha uzun sürüyordu; Munro’nun bu gece için Farbanks’teki hanın arkasından çalmayı başardığı tahta kürek işe başladığı metal kürekten daha küçüktü. Ama ayrıca daha sessizdi, ki önemli olan da buydu. Thornhill Mezarlığı, mezarlara göz kulak olması için bir bekçi tuttuğundan beri sessiz kalmak daha da önem kazanmıştı. Zaten üç arkadaşları bekçi tarafından yakalanmış ve para cezalarını ödeyememişti. Davey o günden beri onları sokaklarda görmemişti.

Bir terslik vardı. Davey tam olarak ne olduğunu anlayamıyordu ama bu gece bir şeyler tuhaftı. Belki havaydı. Edinburgh’nın Eski Şehir merkezinde havada asılı yağ dumanı her zaman yoğun olurdu; yemeklik yağın, tütünün ve insan atıklarıyla çöpün o meşhur iğrenç karışımıyla doluydu, öyle ki bu ağır hava zenginleri tepedeki güzel yeni binalara ve Princes Street Gardens’ın öbür yakasına sürmüştü. Fakat bu gece rüzgâr yoktu.

Dana Schwartz

Davey, Munro'ya içindeki o tuhaf histen bahsetmedi. Munro sadece onunla alay eder, *Gece bekçilerini gözetlemen gerekiyor, tuhaf hisleri değil*, derdi.

Davey kilisenin arkasındaki rahip konutunun penceresinde yanan mumu uzaktan seçebiliyordu. Rahip uyanıktı. Bu karanlıkta, bu kadar ötedeki kilise bahçesinde bir hareketlilik seçebilir miydi? Muhtemelen hayır ama ya akşam yürüyüşü için dışarı çıkmaya karar verirse ne olacaktı?

“Biraz daha hızlı olamaz mısın?” diye fısıldadı Davey.

Cevaben tahtaya çarpan tahtanın başka bir şeyle karıştırılmaz sesi duyuldu. Munro tabuta ulaşmıştı. İkisi de nefesini tuttu ve Munro küreği yükseğe kaldırıp ve sertçe indirdi. Davey kapağın kırılma sesiyle irkildi. Bir bağırıtı veya köpeklerin havlamasını duymayı beklediler ama hiçbir hareketlilik olmadı.

“İpi bana at!” diye seslendi Munro. Davey talimatı yerine getirdi ve birkaç saniye içinde Munro ipi cesedin boynuna ustaca bağladı. “Çek şimdi!”

Davey halatı çekerken hâlâ mezarda olan Munro, cesedi tabuttaki küçük delikten çıkarıp çoktan ölmüş bu ruhu garip bir tersine doğum anı gibi yeryüzüne çıkarmaya yardım etti. Munro başarıyla cesedin ayakkabılarını çıkardı ancak kalan giysileri çıkarmak ve onları mezara geri atmak Davey'nin göreviydi. Ölü bir beden çalmak yasadışıydı ancak mezardan herhangi bir malzeme alırlarsa ucunda hapis cezası olurdu.

Jeanette'in de söylediği gibi beden bir kadına aitti. Jeanette o hafta en iyi ücreti veren mezarcılar için casusluk yapardı; cenazelere sızardı ve tam da şu anda işledikleri suçu önlemek için yakınlarının gömülen kişinin tabutuna pahalı bir taş levha koydurup koydurmadığını kontrol edecek kadar yakından gözlem yapardı.

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

“Levha da aile de yok,” demişti Jeanette, Munro’nun Flesh-market Close’daki dairesinin kapısında boynunu kaşıyıp bakır rengi saçlarının arasından ona gülümserken. Jeanette on dördünden büyük olamazdı ama şimdiden birkaç dişi eksikti. “Ya da en azından pek akrabası yok. Tabut da ucuz görünüyordu. Çamdan veya ona benzer bir şeyden yapılma gibiydi.”

“Hamile değildi, değil mi?” diye umutla sormuştu Munro kaşlarını kaldırırken. Doktorlar hamile kadınların bedenlerini kesip inceleme konusunda o kadar istekliydiler ki iki katı para ödemeye razı oluyorlardı. Jeanette başını iki yana sallamış, ödeme için elini uzatmıştı. Karanlık çöker çökmez Munro ve Davey el arabaları, kürekleri ve ipleriyle yola çıkmıştı.

Davey cesedin gri, ince elbisesini soyarken gözlerini başka yöne çevirdi. Karanlıkta bile olsa yanaklarının kızardığını hissediyordu. Daha önce hiç canlı bir kadının soyunmasına tanık olmamıştı ancak gömülmüş kaç kadının kıyafetini çıkardığını saymaya başlamıştı. Kir ve karanlık tarafından yarı gizlenmiş taşa baktı: Penelope Harkness. *Sekiz gine için teşekkür ederim Penelope Harkness*, diye düşündü.

“Buraya at,” diye seslendi Munro aşağıdan. Davey ona elbiseyi attı. Kadının kıyafetleri boş tabutuna geri konduğunda Munro çukurdan ıslak çimenlere çıktı. “Tamam,” dedi ellerindeki toprağı silkeleyerek. “Hadi mezarı tekrar dolduralım ve işimizi bitirelim.” Munro dile getirmedi ama o da tuhaf bir şeyler, durgun havada nefes almayı zorlaştıran bir acayiplik hissediyordu. Rahip konutunun penceresindeki mum sönmüştü.

“Hummadan öldüğüne inanmıyorsun değil mi?” diye fısıldadı Davey. Kadının teninde yara izleri veya kan yoktu ancak son zamanlarda dolaşan söylentiler kulak ardı edilecek gibi değildi. Gerçekten Roma humması Edinburgh’ya dönmüşse...

"Tabii ki hayır," dedi Munro kesin bir dille. "Aptallık etme." Davey derin bir nefes aldı ve karanlıkta belli belirsiz gülümsedi. Munro ona kendini iyi hissettirmeyi, duvarlara üşüşen fareler gibi aklına üşüşen korkuları uzaklaştırmayı her zaman başarırdı.

Sessizce görevlerini tamamladılar. Mezar toprak ve yabani otlarla güzelce kaplanıp sabahki haline döndü. Ölümün taşılaştırdığı ceset de gri bir pelerinle örtülü halde el arabalarındaydı.

Mezarlığın kenarında, kilise bahçesinin doğu tarafı boyunca uzanan alçak taş duvar boyunca bir şey hareket ediyordu. İkisi de bunu görüp başlarını hızla çevirerek ilerleyişini takip etmeye çalıştı ancak gözleri karanlığa alıştığı anda hareket ortadan kaybolmuştu.

"Köpektir," dedi Munro hissettiğinden daha emin bir ses tonuyla. "Hadi. Doktor şafak sökmeden önce bizi bekler."

Davey arabayı itti ve Munro da küreği normalden daha sıkı tutarak yanında yürüdü. Tam mezarlıktan çıkmışlardı ki önlerinde pelerinli üç adam belirdi.

"Merhaba," dedi ilk adam. Üçlünün arasında en uzun olandı ve taktığı silindir şapkayla olduğundan daha uzun görünüyordu.

"Hoş bir akşam," dedi ikinci adam. Diğerlerinden daha kısaydı ve keldi.

"Şöyle bir gezintiye çıkmak için muhteşem," dedi üçüncü adam. Sarı dişli sırtışı karanlıkta bile bıyığının altından görülebiliyordu.

Gece bekçisi değillerdi. Belki onlar da mezarcıydı.

Munro da belli ki aynı düşüncedeydi. "Yolumuzdan çekilin. O bizim; kendi ölünüzü bulun," dedi Davey'nin ve el arabalarının önüne geçerek. Sesi sadece biraz titremişti.

Davey aşağı baktı ve beyefendilerin şık deri ayakkabılar giydiğini gördü. Hiçbir mezarcı böyle ayakkabılar giymezdi.

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

Üç adam neredeyse eşzamanlı bir kahkaha attı. “Haklısınız,” dedi kısa adam. “Ve elbette gece bekçilerini çağırmak gibi bir düşüncemiz yok.” Bir adım daha yaklaştığında Davey pelerininin kolunun altında bir ip gördü.

Sonrası çok hızlı gerçekleşti: Adamlar üzerlerine yürümeye başladığında Munro etraflarından sıvışarak patikadan yukarı tırmandı ve şehre doğru koştu. “Davey!” diye bağırdı. “Davey, kaç!”

Ancak Davey el arabasının arkasında donakalmıştı. Munro’nun koşarak gözden kaybolmasını izlerken Penelope Harkness’i terk edip etmemekte tereddüde düştü. Arkadaşını takip etmek için harekete geçtiğindeyse çok geçti.

“Yakaladım seni,” dedi şapkalı uzun adam tombul elini Davey’nin bileğine sararken. “Hiç acıtmayacak.” Cebinden bir bıçak çıkardı.

Davey bileğini kurtarmaya çalıştı ancak ne kadar çekiştirip kıvırsa da kaçamadı.

Bıçaklı adam Davey’nin önkoluna özenle bir çizik attı ve koyu kırmızı kan karanlıkta neredeyse siyah görünen bir iz bıraktı.

Davey korkudan çığlık atmaya cesaret edemiyordu. Kel adam mor ve yapışkan bir şeyle dolu bir şişe çıkarırken sadece gözünü kırpmadan, panik içinde ve sessizce izleyebildi. Adam şişenin tıpasını çıkardı ve kolunu uzattı.

Şapkalı adam bıçağını şişenin üzerinde salladı ve Davey’nin kanından bir damla içindeki sıvıya düştü. Sıvı koyulaştı ve ardından parlak altın sarısı bir renge dönüştü. Bu renk, üç adamın da yüzünü aydınlattı. Artık hepsi gülümsüyordu.

“Harika,” dedi bıyıklı olan.

Ertesi gün rahip sabah yürüyüşü sırasında önceki gün gömdüğü kadının taşlaşmış bedenini terk edilmiş bir el arabasında buldu. Başını iki yana salladı. Bu şehirdeki mezarcılar gitgide daha cüretkâr ve tehlikeli hale geliyordu. Edinburgh nereye gidiyordu?

Dr. Beecham'ın Anatomi Üzerine İncelemesi ya da Modern Hastalıkların Önlenmesi ve Tedavisi

(17. baskı, 1791), Dr. William R. Beecham:

Herhangi bir hastalığı veya yaygın ev kazalarından kaynaklanan yaralanmaları etkili bir şekilde tedavi etmek isteyen her hekim öncelikle anatomiye anlamalıdır. İnsan vücudunun ve tüm bileşenlerinin anlaşılması mesleğimizizin temelini oluşturmaktadır.

Bu kitapta yıllar süren çalışmalarım sonucunda keşfettiğim anatomik temelleri kendi tasarladığım çizimlerle özetleyeceğim. Ancak çizimler, diseksiyon* yoluyla anatomiye aktif olarak ve birinci elden keşfetmenin yerini tutamaz. Gelecek vaat eden hiçbir hekim en az bir düzine bedeni kesip parçalayarak bileşenlerini incelemeden mesleğimize hizmet etmeyi ummamalıdır.

Edinburgh'da meslektaşlarımdan bazıları alçakça yollarla masumların bedenlerini çalan sözde mezarcılarla iş yapmalarına rağmen Edinburgh'daki anatomi okulumdaki öğrencilere sağlanan denekler her zaman darağacında hayatını kaybeden talihsiz erkek ve kadınlardır. İngiliz yasalarına göre bu kişiler son kez hemşerilerine hizmet etmek suretiyle nihai cezalarını çekmektedirler.

* Diseksiyon, herhangi bir organizmanın iç yapısını incelemek üzere dışının yarıp parçalara ayrılması anlamına gelir. (ç.n.)

Kurbağa ölüydü, buna şüphe yoktu. Hazel Sinnett onu bulduğunda zaten ölmüştü. Kahvaltıdan sonraki günlük yürüyüşünü yapıyordu ve kurbağa oracıkta öylece yatıyordu, güneşlenmeye çalışıyormuş gibi sırtüstü uzanmıştı.

Hazel şansına inanamıyordu. Bir kurbağa öylece yatıyordu. Bir hediye. Gökyüzünden bir işaret. Gri bulutlarla kaplı gökyüzü yağmur sinyalleri verse de henüz yağmur yağmamıştı. Yani hava mükemmeldi. Ancak bu koşullar uzun sürmeyecekti. Yağmur başladığı anda deneyi mahvolacaktı.

Onu gözetleyen biri olup olmadığını görmek için (annesi ikinci kattaki yatak odasının penceresinden bakmıyordu, değil mi?) açelyaların arkasından çevresine bakındı ve sonra eğilerek kurbağayı gelişigüzel bir tavırla mendiline sarıp çok doğal bir şey yapıyormuş gibi etekliğinin beline tıktırdı.

Bulutlar yaklaşıyordu. Zaman kısıtlıydı, bu yüzden Hazel yürüyüşünü kısa kesti ve hızla Hawthornden Kalesi'ne dönmek üzere harekete geçti. Arka taraftan girecekti, böylece kimse onu rahatsız etmeden hemen odasına geçebilirdi.

Hazel telaşla içeri girdiğinde mutfak sıcaktı, çelik tencereden çıkan yoğun buhar bulutları ve her yere sinmiş soğan kokusuyla doluydu. Yarı kesilmiş bir soğan tahtanın üzerinde terk edilmiş duruyordu. Soğan, tahta ve yere düşmüş bıçak kanlar içindeydi. Hazel'in gözleri kırmızı izleri takip etti. Aşçı'nın mutfak

Dana Schwartz

köşesinde ateşin yanındaki bir taburede oturmuş bir elini sardığını ve kendi kendine mırıldanarak sallandığını gördü.

“Ah!” diye haykırdı Hazel’ı görünce. Kırmızı yüzü gözyaşlarıyla nemli ve normalden daha kızarıktı. Aşçı gözlerini sildi ve eteklerini düzeltmeye çalışarak ayağa kalktı. “Hanımefendi, sizi beklemiyordum. Sadece... yorgun bacaklarımı dinlendiriyordum.” Aşçı elini önlüğünün arkasına saklamaya çalıştı.

“Ah, Aşçı. Elin kanıyor!” Hazel, Aşçı’nın yaralı eline uzandı. Bir an için etekliğinde kayganlaşan kurbağayı ve yaklaşan sağanak yağmuru düşündü ama sadece bir an için. Önündeki duruma odaklanmalıydı. “İzin ver de sana yardımcı olayım.”

Aşçı irkildi. Yara, nasırlanmış elinin etli avcu boyunca derine işlemişti.

Hazel elini eteklerine sildi, sonra Aşçı’ya rahatlatıcı bir gülümsemeyle baktı. “Kötü bir şey olmayacak. Akşam yemeğinden önce tamamen iyileşir. Hey, sen...” Hazel mutfak hizmetçisine seslendi. “Susan’dı, değil mi? Bana bir dikiş iğnesi getirir misin?” Ürkek hizmetçi başını salladı ve hızla uzaklaştı.

Hazel mutfak lavabosunu Aşçı’nın yanına taşıyıp ona yaralı elini yıkamasını ve bulaşık beziyle temizlemesini söyledi. Kan ve kir silindikçe derin kesik ortaya çıktı. “Kan gittikten sonra o kadar da korkutucu değil,” dedi Hazel.

Susan iğneyle döndü. Hazel iğneyi ateşe tutup kararana kadar bekletti, sonra kendi eteğini kaldırıp gömleğinden uzun bir ipek ip çekti.

Aşçı ufak bir çığlık attı. “Hanımefendi, onlar kaliteli giysileriniz!”

“Ah, önemli değil. Sorun yok, gerçekten. Üzgünüm ama bu biraz acıtabilir. İyi misin?” Aşçı başıyla onayladı. Hazel elinden geldiğince hızlı bir hareketle iğneyi Aşçı’nın yarılmış avcuna

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

batırdı ve kesiği sıkıca dikmeye başladı. Aşçı'nın beti benzi açtı ve gözlerini sıkıca kapattı.

“Neredeyse bitti veee işte, tamam,” diye söylendi Hazel ipekten ipliği düzgünce düğümlerken. İpi dişleriyle kopardı. Yaptığı işi incelerken gülümsemekten kendini alamadı: çocukluğundaki can sıkıcı dantel işi pratiğini sonunda iyi bir amaç için kullanmanın tadını çıkarmasını sağlayan küçük, sıkı, düzgün dikişler. Hazel eteklerini –kurbağayı rahatsız etmemek için dikkatlice– tekrar kaldırdı ve Aşçı itiraz etmeden veya gömleğin daha fazla zarar görmesinin şokuyla çılgılık atmadan kalın bir şerit yırttı. Hazel yeni dikilmiş elin etrafına kumaşı sıkıca sardı. “Gece bu bandajı çıkar ve yarayı yıka lütfen. Yarın sana bir merhem getireceğim. Bıçağı da dikkatli kullan.”

Aşçı'nın gözleri hâlâ yaşlıydı ama Hazel'a gülümsedi. “Teşekkür ederim, hanımefendi.”

Hazel başka bir sorunla karşılaşmadan odasına çıktı ve balkona fırladı. Gökyüzü hâlâ griydi. Henüz yağmur başlamamıştı. Nefes verdi ve kurbağayı mendilden çıkarıp taş korkuluğun üzerine bıraktı.

Hazel'ın Hawthornden'da en çok sevdiği yerler; benekli yeşil duvar kâğıdı, deri kitapları ve her öğleden sonra yakılan şömineyle kütüphane ve aşağıdaki ağaçlı dereye bakabileceği, kilometreler boyunca yalnızca doğayı görebileceği yatak odasının balkonu. Yatak odası kalenin güney cephesindeydi. Edinburgh'nın, kuzeye sadece bir saatlik yolculuk mesafesindeki kalbinde yükselen dumanı göremiyordu ve bu yüzden burada, bu balkonda dünyada tek başına olduğunu hayal edebiliyordu. İnsan bilgisinin uçurumunda duran bir kâşif gibiydi ve bir adım atmak için cesaret toplamaya çalışıyordu.

Hawthornden Kalesi, İskoç ormanlarının üzerinde yükselen sarmaşık kaplı taş duvarlarla bir uçurum kenarına inşa edilmişti

Dana Schwartz

ve Hazel'in takip edebildiğinden daha uzaklara kadar akan ince bir dere vardı. Ailesi en azından yüz yıldır orada yaşıyordu. Eski taşlara yapışmış kül, çim ve yosun dışında Sinnett ailesinin tarihi de duvarlarında yatıyordu.

1700'lü yıllarda birkaç mutfak yangını, kaledeki çoğu odanın külleri üzerinde yeniden inşa edilmesine neden olmuştu. Taşların üstüne tuğla örülmüştü. Kalenin orijinal yapısından kalan yalnızca ön taraftaki kapılar ve uçurumun kenarında tepeye inşa edilmiş soğuk taş bir zindandı ancak Hazel'in hatırladığı kadarıyla hiç kullanılmamıştı. Gerçi Bayan Herberts, Percy çaydan önce tatlı aşırıya çalıştığında yahut Uşak Charles ona karşı çıktığında bu zindanı bir tehdit malzemesi haline getirir, onları bütün gün orada kilitli tutmakla tehdit ederdi ama bu hiçbir zaman bir saat-ten daha fazla sürmezdi.

Çoğu zaman Hazel, Hawthornden'da yalnız yaşıyormuş gibi hissedirdi. Percy genellikle dışarıda oynuyor ya da ders alıyordu. Annesi hâlâ yas kıyafetleri içindeydi; nadiren yatak odasından çıkıyor, siyah giysiler içinde bir ölüm hayaleti gibi duvarlar arasında süzülerek ilerliyordu. Bazen yalnızlık çekse de genellikle bu sessizliğin sağladığı huzurdan memnundu. Özellikle de deney yapmak istediğinde.

Ölü kurbağa küçüktü ve çamur rengindeydi. Onu yerden alırken avuçlarında gevşek bir oyuncak bebek gibi sallanan ince bacakları artık sertleşmiş ve yapış yapış olmuştu. Ama kurbağa ölmüştü ve fırtına havası vardı, her şey mükemmeldi. Her şey olması gerektiği gibiydi.

Hazel balkonda küçük bir taşın arkasından haftalar önce tam da böyle bir durum için sakladığı şömine maşasını ve servis çatallını çıkardı. İsviçre'deki sihirbaz-bilim insanının kullandığı metal türü konusunda Bernard aşırı derecede belirsiz davranmıştı

Anatomi: Bir aşk hikâyesi

("Pirinçten miydi? Söyle hadi, Bernard, hangi *renkti*?" "Söyledim ya, hatırlamıyorum!"), bu yüzden Hazel sadece evde kimse fark etmeden kolayca alabileceği metal nesnelerle yetinmeye karar vermişti. Şömine maşasını babasının çalışma odasından almıştı. Hizmetçiler bile, babası ve birliği Saint Helena'ya gönderildiğinden beri, yani aylardır o odaya gitmeye tenezzül etmemişti.

Aşağıdaki vadide bir gök gürültüsü yankılandı. Zamanı gelmişti. Cesedi canlandırmak için elektrik kullanarak hayat ile ölüm arasındaki dünyayı aşacaktı. Mucizeler insanın henüz anlamadığı bir bilim değil de neydi? Ve evrenin sırlarının da oralarda bir yerlerde, zeki ve azimli olanların çözebileceği kodlardan oluşması bunu daha mucizevi kılmıyor muydu?

Hazel maşayı nazikçe kurbağanın bir tarafına yerleştirdi ve sonra ciddi bir saygıyla servis çatalını yavaşça diğer tarafına indirdi.

Hiçbir şey olmadı.

Çatalı ve maşayı kurbağaya daha da yaklaştırdı ve sabırsızlıkla onları kurbağanın derisine dokundurdu. Belki de... Hayır hayır, Bernard mahkûmun başının bir kazığa *saplanıp saplanmadığını* söylerdi. Bernard büyük turundan dönünce Hazel onun İsviçre'den gönderdiği mektupta bahsettiği, büyük biliminsanı Galvini'nin oğlu tarafından gerçekleştirilen bir gösteri hakkında ardı arkası kesilmeyen sorular sormuştu yalnızca. Küçük Galvini, elektrik kullanarak kurbağanın bacaklarını dans ettirmiş ve asılan bir mahkûmun kesilmiş başını tekrar canlı gibi hareketlendirmişti.

"Gerçekten korkutucuydu," demişti Bernard, dudaklarına bir fincan çay götürüp hizmetçiye biraz daha zencefil bisküvisi getirmesini işaret ederek. "Ama kendine has bir güzelliği de vardı, sence de öyle değil mi?"

Dana Schwartz

Hazel da öyle düşünüyordu. Bernard daha fazla konuşmak istemese de ("Neden bu kadar *ürkütücü* olman gerekiyor kuzen?") Hazel sahnede olanları sanki oradaymış gibi tüm ayrıntılarıyla canlandırabiliyordu zihninde. Fransız tarzı ceketiyle sahnede duran adamı, ahşap zeminli küçük tiyatro sahnesini ve adamın arkasındaki tozla kaplanmış kırmızı kadife perdeleri görebiliyordu. Galvini örtüyü kaldırıp dikkatleri asıl olaya, asılmış bir adamın kafasına çekmeden önce kurbağa bacaklarının yukarı aşağı sıçradığını, *can-can** kızları gibi dans ettiğini görebiliyordu. Hazel'in hayalinde adamın boynu ipin kestiği yerlerdeki morumsu yaraları gösterecek kadar aşağıdan kesilmişti.

Biz insanlar ölümden korkarız. Hazel, Galvini'nin yoğun bir İtalyan aksanıyla böyle söylediğini hayal edebiliyordu. Ölüm! Tüyler ürpertici ve korkutucu! Kaçınılmaz ve anlamsız! Dans ederek bir güzel kadına (İtalyanlar güzel kadınlar hakkında konuşmayı sever) ilerler gibi ilerleriz Ölüm'e ve Ölüm de hep vals yaparak çağırır bizi. Perde bir kez yırtıldığında asla dönemeyiz geriye. Ama bu yeni bir yüzyıl, dostlarım.

Hazel onun bir metal çubuğu kafatasını havaya kaldıran Hamlet gibi yukarıda tuttuğunu hayal ediyordu, sonra ikinci çubuğunu kaldırıp şimşegin aralarında dans etmesine izin veriyordu. Hazel seyircinin mırıltılarını duyabiliyordu. *İnsanlık doğanın kanunlarını fethedecek!*

Seyirci sahne ışıklarının çatırdayarak yanması ve gri barut dumanının bütün etkileyciliğiyle yükselmesi karşısında şaşırıyordu ve mahkûmun başı canlanıyordu.

Bernard mektubunda bunu tarif etmişti ve Hazel o mektubu o kadar çok kez okumuştı ki her satırı ezberlemişti: çubuklar

* 1840'larda popülerleşen ve Fransız kabaresinde popülerliğini sürdüren yüksek enerjili bir dans türü. (ç.n.)

Anatomî: bir aşk hikâyesi

şakaklarına indirildiğinde mahkûmun başının nasıl sarsıldığını, gözkapaklarının nasıl açıldığını. Bir an için tekrar bilincine kavuşmuş, önündeki sahneye –en kaliteli eldivenlerini ve şapkalarını takmış erkeklerle eşlerinden oluşan kalabalığa– gözlerini kırpıştırarak baktığını hissetmişti ve işin tuhafı onları gerçekten *görüyor* bile olabilirdi. Bernard ağzın açıldığından bahsetmemişti ama Hazel, başın tekrar bir matineye çıkarılmaktan, başka bir performans için yeni bir kalabalığa sergilenmekten sıkılmış halde siyah dilinin sallandığını hayal ederken buldu kendini.

Gösteri bitip de Galvini selam verirken müthiş bir alkış tufanını kopmuştu ve tüm beyefendiler şatolarıyla villalarına dönmüş, porto şarabı eşliğinde akşamın hikâyesiyle ev sahiplerini eğlendirmişti.

Büyü gibi bir şeydi, diye yazmıştı Bernard. Ama bir sihirbazın bu kadar uygunsuz bir pantolon giyeceğini hiç düşünmezdim. Bernard mektupta ayrıca dört yüz franka bir av cüppesi satın aldığını söylemiş, aynı cüppeyi Prens Friedrich von Hohenzollern'in giydiğini gördüğünü de belirtmişti.

Hazel o balkonda durmuş, gökyüzü elektrikle doluyken kurbağanın her iki yanına elinde bulunan metalleri dayamıştı ama Galvini'nin deneklerinin aksine Hazel'inki sıkıcı ve insanı çıldırtacak derecede hareketsiz kalmıştı. Hazel arkasına baktı. Yatak odası boştu, hizmetçisi Iona her zaman kahvaltı bitmeden önce etrafı toplamayı tamamlardı. Hazel, Percy'nin ders aldığı müzik odasının açık penceresinden süzülen piyano seslerini duyabiliyordu. Bayan Herberts yatak odasına götürmek üzere Hazel'ın annesine öğle yemeği hazırlıyordu. Annesi her zamanki gibi siyah tülle örtülmüş aynanın karşısındaki masasında yiyecekti yemeğini.

Hazel nefesini tutarak maşayı bir kez daha kaldırdı. Denemediği bir şey vardı ama... Birdenbire başı döndü, zihninin bir ip

Dana Schwartz

tarafından kafatasından çekildiğini hissetti. Parmakları titredi. Vücudu kendini durdurmadan hemen önce maşayı kurbağanın sırtına sokup karın boşluğundan çıkardı. Etin delinmesi rahatsız edici derecede kolaydı; maşa kahverengi deriden kolayca kaydı, Hazel'in ne olduğunu bilmediği bir iç organla kaplanarak diğer taraftan çıktığında ıslak ve parlaktı.

“Üzgünüm,” dedi Hazel ve kendini anında aptalın teki gibi hissetti. Sadece bir kurbağaydı. Sadece ölmüş bir kurbağaydı. Cerrah olacaksa er ya da geç bu tür şeylere alışması gerekecekti. Cesaretini kendine kanıtlamak için maşayı biraz daha ittirdi. “İşte,” diye mırıldandı. “Hak ettiğini buldun.”

“Kim hak ettiğini buldu?” Arkasında duran Percy’ydi. Gözleri uyuklu, saçları dağınıktı, sadece bir ayağında çorap vardı. Hazel heyecandan piyano sesinin kesildiğini fark etmemişti.

Percy yedi yaşında olmasına rağmen anneleri hâlâ onu üç yaşındaki bir çocuk gibi giydiriyordu. Üzerinde mavi çizgili pamuk bir gömlek vardı ve yaka kısmı açıktı. Leydi Sinnett ona paha biçilmez ve son derece kırılgan bir kristal parçası gibi davranıyordu. Percy şımarık ve bencil bir çocuktü ama Hazel ona kızamıyordu, hatta ona acıdığı bile söylenebilirdi. Hazel annelerinin bütün ilgisini Percy’ye vermesinden dolayı alışılmadık bir özgürlük içinde yaşamıştı. Percy bahçeye adımını bile atamazdı çünkü Tanrı korusun bahçe yolunda dizini çizebilirdi.

“Yok bir şey,” dedi Hazel. Dönüp kurbağayı arkasına sakladı. “Git bakalım. Derste olman gerekmiyor mu?”

“Bay Poggia uslu bir çocuk olduğum için erken bıraktı,” deyip küçük ve sivri dişlerini göstererek sırıttı. Hazel üst sırada bir dişin eksildiğini fark etti. Percy bir ayağından diğerine zıpladı. “Benimle oynasana. Annem dediğim her şeyi yapman gerektiğini söylüyor.”

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

“Öyle mi?” Gökyüzü açılmaya başlamıştı, uzaktan mavi bir şerit görünüyordu. Bu iş olacaksa hava hâlâ elektrik yüklüken olması gerekiyordu. “O zaman neden annene seninle oynamasını söylemiyorsun?”

“Annem sıkıcı,” dedi Percy. Şarkı söyleyerek tekrar bir ayağından diğerine zıpladı. Başını savurarak gözlerine düşen sarı bukleleri çekti. “Annemin odasına gidersem yanaklarımı sıkacak ve Latince ezberimi kontrol edecek.”

Hazel kardeşi George’un da çocukken böyle olup olmadığını düşündü. Bu kadar inatçı ve ilgiye muhtaç mıydı? Her at sürüşünden ve dersinden sonra onu alkışlayacak ve yanağından öpecek bir şahit mi istiyordu? İmkânı yoktu. Ayrıca anneleri o zamanlar bu kadar korkak veya boğucu değildi.

George sessiz ve içedönüktü. Onun gülüşleri her seferinde odanın karşısından paylaşılan bir sır gibi gelirdi. Yedi yaşındaki Percy ise gülüşlerini silah gibi kullanmayı bile biliyordu. Acaba George’u hatırlıyor muydu? George öldüğünde o kadar küçüktü ki...

Percy iç çekti. “İyi, peki. Korsancılık oynayabiliriz,” dedi taviz veriyormuş gibi. Sanki Hazel onun odasına dalıp korsancılık oynamak için yalvarmıştı da Percy yüce gönüllülüğüyle kabul etmişti.

Hazel gözlerini devirdi.

Percy abartılı bir kaş çatışla altdudağını sarkıttı. “Kabul etmezsen bağırarak annemi buraya getirtirim. O da sana kızar.”

Başka bir bulut yer değiştirdi. Bir ışıltı huzmesi Hazel’in elbisesinin altına sızmaya başladı, etek katmanlarının arasında sıcaklığı katlandı. “Neden mutfağa inip Aşçı’ya çay için ne hazırladığını sormuyorsun? İstersen en sevdiğin limonlu kekten yapacağına eminim.”

Dana Schwartz

Percy bir an tereddüt etti. Hazel'a ve eteğinin ardında sakladığı şeye kaşlarını çatarak baktı ama bir an düşündükten sonra arkasını dönüp koşmaya başladı. Şüphesiz dar merdivenleri aşır Aşçı'yla Bayan Herberts'a işkence etmeye gidiyordu. Hazel elini doğru oynamıştı; onunla oynamakla limonlu kek yemek arasında rekabet yoktu.

Çok fazla zamanı kalmamıştı ama devam etmeden önce kapısını kilitlemesi gerekiyordu. Başka bir davetsiz misafir daha istemiyordu. İçeri girip kocaman anahtarı tatmin edici bir tıkırtı duyana kadar çevirdi. Ardından hızla balkona koştu. Olmadığı o birkaç saniye içerisinde birkaç damla yağmur düşmüştü, yosunlu taşları benek benek siyaha boyamıştı. Bu iş olacaksa o an olmalıydı.

Tekrar servis çatalını kaldırdı ve bir şaman gibi kurbağanın uzuvlarının üzerinde salladı. Hiçbir şey olmadı. Belki de Bernard'ın izlediği gösteri bir hileden ibaretti. Belki de ortada ceset falan yoktu, sadece masanın altında saklanan bir adam vardı ve boynu ahşapta açılmış bir delikten dışarı sarkıyordu. Tenini de tiyatro makyajıyla ölü gibi solgunlaştırmışlardı. Aktör –yalancı– ve Galvini'nin oğlu muhtemelen gösteriden sonra para sayarken kahkahalar atmış, makyajlı diğer ikinci sınıf sanatçılarla sarhoş olmuştu.

Tam o an kurbağa hareket etti.

Hareket mi etmişti? Yoksa sadece bir ışık oyunu ya da vadide esen bir rüzgâr mıydı? Hazel bir şey hissetmemişti. Etekleri kırmıdamamıştı. Ölü kurbağanın üzerinde çatalı hızla tekrar tekrar salladı ama başka hiçbir şey olmadı. Sonra anladı.

Cebinden dev anahtarı çıkardı, hafifçe kurbağaya yaklaştırdı ve kurbağa dans etmeye başladı. Dakikalar önce masanın ucunda cansız duran kurbağa artık enerjiyle titriyordu. Hâlâ yaşama

Anatomî: bir aşk hikâyesi

arzusu varmış da kaçmaya çalışıyormuş gibiydi. *Tıpkı bir masal gibi*, diye düşündü Hazel. *Beni bu maşadan çıkar, ben de üç dileğini gerçekleştireyim*, der gibiydi kurbağa. Veya belki bir kâbusun parçasıydı; Percy'nin öğretmeninin ara sıra göz kırparak verdiği o ucuz roman broşürlerindeki hikâyeler gibi. Ölümler canlanıyor ve yaşayanlardan intikam almak istiyordu.

İşe yarıyordu! Peki bu neydi? Mıknatıs mı? Anahtarın elektrik için bir iletken olduğu kesindi ama anahtar hangi metalden yapılmıştı ki? Tam bir inceleme yapması gerekecekti, tanımlayabileceği her metal kombinasyonu ile deneyler yapması gerekecekti.

Hazel sevinçle anahtarı kurbağanın seğiren uzuvları boyunca sürükledi. Ancak bir dakika içinde seğirmeler yavaşladı, ardından tamamen durdu. Havada, ölü kurbağanın özünde, şömine maşasında, yatak odası anahtarında mevcut olan büyü her neyse artık tükenmişti.

Kurbağa tekrar ölmüştü. Hazel diğer odada annesinin ağladığını duyabiliyordu. Humma George'u aldığından beri annesi günlerinin çoğunu ağlayarak geçiriyordu.

Dr. Beecham'ın Anatomi Üzerine İncelemesi ya da Modern Hastalıkların Önlenmesi ve Tedavisi

**(24. baskı, 1816), Doktor William R. Beecham, Düzenleyen:
Dr. III. William Beecham:**

Roma humması (Plaga Romanus), hastanın sırtında çıkan çıbanlarla kendini gösteren bir hastalıktır. İki gün içinde çıbanlar patlamaya başlar ve hastanın gömleğini kanla lekeler (bu yüzden "Roma humması" adı verilmiştir çünkü Jül Sezar'ın sırtındaki çeşitli bıçak yaralarına benzer). Diğer belirtileri arasında kararan diş etleri, halsizlik, azalan idrar ve ağrılar bulunur. Hastalığın halk arasındaki isimleri şöyledir: Roma Hastalığı, Çıbanlar, Duvarcı Ateşi, Kırmızı Ölüm. Neredeyse her zaman ölümcüldür. Edinburgh merkezli bu salgın 1815 yazında beş binden fazla insanın hayatını kaybetmesine neden olmuştur.

Hayatta kalma oranı umutsuz olsa da hayatta kalanlar bağışıklık kazanır. Bilinen bir tedavisi yoktur.

Almont Evi'ne doğru yol alan Hazel at arabasında parmaklarının ve tırnaklarının altındaki siyah mürekkebi boş yere temizlemeye çalıştı. Dün bütün geceyi babasına ait olan, Doktor Beecham'ın anatomi üzerine yazdığı kitabın eski baskısındaki notları kopyalayarak geçirmişti. Bütün bu zaman boyunca da arabasının penceresinden bir hanın kapısına çakıldığını gördüğü broşürü masada hemen yanında tutmuştu.

"Durun, durun!" diye bağırmıştı arabanın kapısına vurarak. Hızla dışarı fırlamış, ilanı kapıdan sökmüş ve nefes nefese arabaya dönmüştü. O kadar heyecanlıydı ki onu gören biri olup olmadığını umursamamıştı.

İlan eteğinin cebinde katlı duruyordu. Hazel şans getirmesi için mürekkepli parmaklarıyla cebine uzanıp ona dokundu.

Bernard mürekkebi umursamazdı, hatta Hazel onun fark edeceğini bile sanmıyordu ama Lord Almont umursardı ve nezakete düşkünlüğünü bildiğinden bu olay kuşkusuz annesinin kulağına kadar giderdi. *Keşke beni dayının önünde rezil etmesen, Hazel, derdi annesi bir çay fincanını ince dudaklarına doğru kaldırırken veya bir hizmetçi, odasının şöminesine odun eklerken veya nakşına bir ip geçirirken. Şehirde kendini dilenci gibi göstermen umurumda değil ama iş yaklaşan Sezon için davetiye almaya geldiğinde bu durumun seninle ilgili olumsuz bir izlenim bırakacağını biliyorum.*

Dana Schwartz

Hazel cebindeki broşürün efsanenin torunu ve bütün krallığın olmasa bile Edinburgh'nın yaşayan en ünlü cerrahı olan Doktor III. Beecham'ın anatomi gösterisinin ilanı olduğunu bilselerdi Lord Almont'un ya da annesinin ne yapacağını hayal bile edemiyordu.

Hazel ise o broşürü düşünürken bile heyecandan titriyordu.

CANLI DENEK! ÜCRETSİZ ANATOMİ GÖSTERİSİ!

EDİNBURGH ÜNİVERSİTESİ CERRAHİ
BÖLÜMÜ BAŞKANI DOKTOR BEECHAM'IN
YEPYENİ TEKNİĞİNİ KULLANARAK
YAPACAĞI DİSEKSİYON VE AMPUTASYON
PERFORMANSINI İZLEYİN. İLGİLENENLER,
DOKTOR'UN ANATOMİ SEMİNERİ HAKKINDA
BİLGİ ALMAK İÇİN BAŞVURABİLİR.
SABAH 8'DE EDİNBURGH KRALİYET
ANATOMİSTLER DERNEĞİNDE.

Bu tam da Hazel'in katılmak istediği türden bir etkinlikti! Kılıksız dul beyler ve dayanılmaz genç kızlarla geçen korkunç öğle yemekleri veya sıkıcı, sonu gelmeyen balolar değil. Hazel on beş yaşına bastığı gibi annesi onu sosyalleşme sezonunda küçük bir kanepede boyutundaki kabarık eteklere sıkıştırarak çeşitli balo salonlarında nefesi kokan başka başka erkeklerin kollarında döneceği Londra'ya gitmesi için zorlamaya başlamıştı.

Teoride, Sezon için Londra'ya gitmek o nefesi kokan erkeklerden birinin Hazel'a (ya da saygıdeğer çeyizine) delicesine âşık

Anatomî: bir aşk hikâyesi

olup onunla evlenmesi anlamına geliyordu ancak bu oldukça gereksizdi çünkü Hazel'ın Bernard'la evleneceği herkesçe biliniyordu, böylece Almont unvanı ve serveti ailede kalacaktı.

Bernard'da bir sorun yok, dedi kendi kendine Hazel. Yeterince nazikti, cildi oldukça temizdi. Eh, sıkıcıydı ama diğerleri de öyleydi. Biraz şımarıktı ve kıyafetlerine dünyadaki her şeyden daha çok önem verirdi. Ama iyi bir dinleyiciydi. Daha çamurda debelelen bebeklerken Hazel'la oyunlar oynardı, bu yüzden sosyal çevrelerindeki diğer kızlar gibi o sahte porselen kadınlardan olmasını beklemiyordu.

Hazel'ı çok uzun süredir tanıdığı için cerrah olma arzusunu sadece bir çılgınlık olarak görüyor, skandal olarak algılamıyordu. Hazel derslere kaydolması ve Kraliyet Hekimlik Sınavı'na girmesi için yanında bir erkeğin olması gerektiğinin farkındaydı, özellikle unvanı olan güçlü bir erkek daha da iyi olurdu. Hazel elini umutla broşürün kıvrımı boyunca gezdirdi.

Serin bir sonbahar günüydü. Tepedeki ahşap binaların, günlük hayatın hırıltılı siyah dumanını soluyan bir ağızdaki eğri dişler gibi birbirlerinin üzerine yığıldığı Edinburgh'nın Eski Şehir'ine bu kadar yakinken eylül havası hiç olmadığı kadar berraktı. Lord ve Leydi Almont tepenin hemen aşağısında ama Eski Şehir'den tamamen farklı bir evrende, Yeni Şehir'deki Princes Street Gardens'ın karşısında, önünde sütunlar ve arka tarafında iki arabaları için yeterli alan bulunan Charlotte Meydanı'nda beyaz, şık bir evde yaşıyordu.

- Hazel ellerindeki mürekkebi çıkaramamıştı, bu yüzden uşak kapıyı arkasından kapar kapamaz ellerini cebine, gizlediği broşürün yanına sakladı.

Hazel daha çalmadan açmıştı kapıyı uşak. Yakasından ter damlıyor, keli parlıyordu.

Dana Schwartz

Ana salonda bir şeyler oluyordu, bir hareketlilik vardı. Hazel boş bir leğen ve bez taşıyan Samuel'la göz göze geldi. Samuel hafifçe başını eğmekle yetindi.

Yakında tuhaf bir adam oturuyordu. Gri yırtık pırtık giysiler içindeki bir dilenci Hazel'in daha önce hiç görmediği, muhtemelen hizmetçi odalarından getirilmiş basit bir ahşap sandalyeyi işgal ediyordu. Uzun pardösülü bir doktor da adamın ağzını inceliyordu.

Dilenci iyi dizayn edilmiş bu malikânede huzursuz görünüyordu. Her şeyiyle dikkat çekiyor, göze batıyordu. Salondaki kolalanıp ütülenmemiş tek gömlek onunkiydi, sadece onun saçları taranmamıştı, çenesinin altında yıkamayı başaramadığı ter ve kir lekeleriyle bir tek onun yüzü kirliydi. Doktor suratını ekşitti ve hafifçe adamın yanağına vurdu. Adam itaatkâr bir tavırla ağzını kapadı.

Hazel içeri girdiğinde yemek salonundan getirilen daha geniş ve minderli bir sandalyede oturan salonun öbür köşesindeki Lord Almont ayağa kalktı. "Ah, Hazel," dedi selamlarken. "Evin hali için özür dilerim. Bernard birazdan aşağı inecektir. Samuel, Bernard'a Bayan Sinnett'in geldiğini söyle."

Hazel dikkatini garip dilenci adama tamamen çevirmeden önce küçük, gerekli bir reveransla karşılık verdi. Neler olup bittiğini merak ediyordu. Dilenci, Lord Almont'ın himayesine aldığı biri miydi? Lord Hazretleri'nin hayırseverliğinden faydalananlardan mıydı? Bir hizmetkârlık pozisyonu için başvuran ve kesin bir dille reddedilmek üzere olan bir adam mıydı? İşe alımlarla bizzat Lord Almont'ın ilgilenmesini Hazel'in aklı almıyordu. Ayrıca dayısı neden bir doktor muayenesi talep etmişti ki?

"Devam edebilir miyiz?" diye sordu sessizce doktor.

Hazel doktorun yüzünü o an fark etti: Çukur çukurdu ve izlerle kaplıydı, derin kırmızı çizgiler ve kabartılarla doluydu. Sol

Anatomî: bir aşk hikâyesi

gözünde saten bir göz bandı vardı ancak Hazel kenarından alttaki kızarıklığı görebiliyordu. Uzun, sönük ve koyu renkli saçları siyah bir kurdeleyle ensesinde tutturulmuştu. Elinde evin giriş penceresinden süzülen ışıktaki parlayan metal penseye benzer bir şey tutuyordu. Ceketinin kenarlarında pas rengi lekeler vardı.

Dilencinin gözleri kocaman açılmış, beyazla çevrili irislerini ortaya çıkarmıştı. Kahverengi bir şapkayı sanki yıkamış da kurutmaya çalışıyormuş gibi kucağında sıkıyordu. Birkaç saniye süren korku dolu sessizliğin ardından doktoru başıyla onayladı, arkasına yaslandı ve ağzını açtı.

Lord Almont, “Belki hanımefendi...” diye başladı ancak o cümlesini tamamlayamadan doktor işini bitirmişti bile: Penseyi dilencinin ağzına yerleştirmiş, hızlıca çevirmiş ve tiksindirici bir çatırtıyla bir azıdişini çekmişti.

Samuel’in getirdiği tas hemen amacına hizmet etti. Dilenci tası çenesinin altında tutarak dudaklarının arasından akan kanla salyanın yere damlamasını engelledi. Bağırarak zamanı bile olmamıştı.

Doktor burnunu çekti ve hâlâ kanla parlayan dişi inceledi. “Şimdi hızlı olmalıyız,” dedi Lord Almont’a. “Dişi dişetinize yapıştırmayı umuyorsak daha yeni çekilmişken harekete geçmeliyiz.”

Lord Almont itaatkâr bir tavırla yaslandı ve ağzını açtı.

Doktor dişin altına gümüş renkli bir macun sürdü ve küçük bir neşter yardımıyla onu Lord Almont’ın ağzının gerilerinde bir yere takıverdi. Arkalarındaki dilenci hafif hafif inliyordu.

“Şimdi,” dedi doktor işini bitirirken, “aşçınız iyice pişirip yumuşatmadığı müddetçe bir ay boyunca et yemeyin. Sek alkollere devam edin ve domates tüketmeyin.”

Lord Almont ayağa kalktı ve kravatını düzeltti. “Pekâlâ, Doktor.” Göğüs cebinden birkaç sikke çıkarıp inceleyerek değerlerini ölçüp biçti, ardından kol mesafesinden dilenciye uzattı. “Sanırım bir dişin piyasa değeri bu günlerde bu kadar?”

Hazel, lordun ağzındaki dişin sahibinden uzak durmaya fazlasıyla özen gösterdiğini düşündü. Gözyaşları sessizce yanaklarından süzülen dilenci sikkeleri kesesine tıkıştırarak oradan ayrıldı.

“Seni bu korkunç sahneye maruz bıraktığım için,” dedi Lord Almont kapının kapanma sesinin yankısı dindikten sonra, “özür dilerim, Hazel. Gerçi Bernard senin bu tür şeylere ilgi duyduğundan bahsetmişti. Çirkin bir iş ancak sağlık ve refah için ödenmesi gereken küçük bir bedel. Edinburgh Anatomistler Derneği’nden saygın Doktor Edmund Straine’le tanışmadığınızı düşünüyorum. Doktor Straine, sizi kız kardeşim Lavinia’nın kızı Bayan Sinnett’la tanıştırmama izin verin.”

Doktor Straine, Hazel’a döndü. Ekipmanını henüz toplamamıştı ve kan damlayan küçük neşter hâlâ elindeydi. Başını hafifçe eğerek selam verdi.

“Nasılsınız?” dedi Hazel. Doktor Straine cevap vermedi. Dikkatli gözleri doğrudan Hazel’ın ellerindeki mürekkep lekelerine kaydı. Hazel ellerini hızla eteklerine sakladı. Doktorun zaten ince olan dudakları her nasılsa daha da inceldi.

Doktor konuştuğunda yine Lord Almont’a hitap etti. “Çiğnemenin dişe vereceği zarara karşı tedbirli olun, lordum.” Adam başka kelime etmeden çantasını aldı, topukları üzerinde döndü ve siyah paltosunu savurarak odanın arka kapısından çıktı.

“Korkarım pek nazik değil,” diye fısıldadı Lord Almont, Straine ayrıldıktan sonra. “Ancak bana şehrin en iyisi olduğu söylendi. İnanır mısın, ölmeden önce bizzat büyük Doktor Beecham’ın öğrencisiydi. Çay için kalacaksın elbette, değil mi?”

Anatomî: bir aşk hikâyesi

Hazel'in babasının Saint Helena'daki görevine –Napolyon'un tutukluluğuna nezaret etmek için atanan Kraliyet Donanması'nın kaptanı olarak– başlamasından bu yana iki yıl geçmişti. O zamandan beri Lord Almont kendini yeğenine göz kulak olmaya adanmıştı. O da Almontlarla çay içmek, akşam yemeği yemek, oturma odasında Lord Almont'ın kitaplarını okumak ya da kaçınılmaz gibi görünen sosyal etkinliklerde Bernard'a eşlik etmek için Edinburgh'ya haftada bir veya iki kez gelir olmuştu. En azından George'un anısı Hawthornden Kalesi'nin her odasında olduğu gibi Almont Evi'nde yoğun bir duman gibi süzülüyordu.

Bernard'la evlenip nihayetinde yeni Leydi Almont olduğunda kötü anılar kalın bir kitabın kapağı gibi kapanabilirdi. Yeni bir ismi, yeni bir evi olacaktı. Yeni bir hayatı olacaktı. Yeni bir insan olacaktı, hüznün ulaşamayacağı bir insan.

"Ah, Bernard!" dedi Lord Almont, oğlu merdivenlerde belirince. "Öğle yemeğini burada mı yiyeceksiniz? İsterseniz Samuel aşçıya haber versin?"

"Aslında, dayı," dedi Hazel, "Bernard'ın bana yürüyüşte eşlik etmesini umuyordum."

Bernard son basamağı sıçrayarak indi ve kolunu ona uzattı. İkisi koridordan çıkana kadar az önce gerçekleştirilen ameliyatın izleri hizmetçiler tarafından tamamıyla temizlenmişti.

İskoçya'nın Şehirleri:
Bir Gezginin Yol Arkadaşı (1802),
J. B. Pickrock:

Felsefe alanındaki başarılarından dolayı Edinburgh'ya "Kuzey'in Atinası" derler ancak şimdi mimarisiyle de bunu yansıtmaktadır: beyaz taşlar, geniş düz caddeler, sütunlar. Yeni Şehir'in inşasına 1760'ların başında Edinburgh Kalesi'nin gölgesinde kalan geniş düzlükte başlandı (tepedeki High Caddesi'ndeki binaların kalabalığı ve kötü kokusu asiller için dayanılmaz hale geldiğinde) ancak Romantik Klasik tarzda yapılan binaların gerçekten etkileyici hale gelmesi 1810'dan itibaren oldu. Aslında şunu söyleyecek kadar ileri gidebilirim ki, Edinburgh artık Avrupa'nın başkentlerinden daha güzel bir Romantik Klasik örneği sunuyor.

3

"L ütfen"
"Hayır."

"L ütfen."

"Kesinlikle hayır."

"Sen olmadan beni içeri almazlar ki. Hiç şansım yok. Ama Vikont Almont'la gidersem beni geri çeviremezler."

"Müstakbel Vikont Almont. Çok sağ ol ama babamın sağlığı hâlâ yerinde."

"Eh, şu anda da bir unvanın var, değil mi? En azından baron-sun. Bu da bir şey, sevgili müstakbel Vikont Almont."

"Hazel," diye uyardı Bernard.

"Hatta senin izlemene bile gerek yok. Gösteri boyunca gözle-rini kapayabilirsin."

"Yine de *duyarım*."

Hazel elindeki broşürü sallayarak Bernard'a baktı. "Hadi ama, Bernard. Senden hiç benim için bir şey yapmanı istedim mi? Buna gitmezsem hayatım boyunca başka bir şey düşüneme-yeceğim. İkimiz de yaşlanıp saçlarımız beyazladığında bile akşam yemeklerinde bunu gündeme getireceğim ve sırf dırdırımı dinle-memek için ölmüş olmayı dileyeceksin."

Bernard yürümeye devam etti. "Hayır." Açık gri silindir şap-kası yeniydi ve Hazel oğlanın ona sırtını dönerken şapkasının kenarlarının ışığı doğru açıda yakalayarak keskin hatlı çenesini

Dana Schwartz

iyice belirginleştirmesine özen gösterdiğinin farkındaydı. Ceketini de griydi ve üzerinde kanarya sarısı ipek bir yelek vardı.

Başta öğleden sonraya hoş bir sonbahar serinliği hâkim olsa da hava yürüyüşleri boyunca bunaltıcı derecede sıcaklamıştı. Hazel kumaş katmanlarının altında bir ter damlasının sırtından aktığını hissetti. “Annem sana kızacak diye endişeleniyor musun?..”

Bernard döndü ve onun sözünü kesti. “Evet. Açık konuşmak gerekirse doğrudur, annen bana kızacak diye endişeleniyorum ama daha da önemlisi, Hazel, annen *sana* kızacak diye endişeleniyorum. Annen veya baban bir anatomi dersine gittiğini öğrenirse başının ne tür bir belaya gireceğini biliyor musun? Halka açık bir anatomi dersi! Bu tür etkinliklere kimlerin katıldığını düşünabiliyor musun? Sarhoşlar... ve tecavüzcüler! Ve... ve... tiyatro oyuncular!”

Hazel gözlerini devirdi ve fildişi eldivenlerinin kenarlarını düzeltti. Babası bunları Saint Helena’ya gitmeden önce almıştı. “Öğrenciler, Bernard. Bu tür etkinliklere öğrenciler katılır. Neyse, her şeyi düşündüm ben: Anneme seninle Princes Street Gardens’ta bir pikniğe gideceğimi ve akşama kadar beni beklememesini söyleyeceğim. Tepeden aşağı iner, çay saatinde sizde oluruz.”

Yanlarından görkemli bir at arabası geçti ve Bernard içerideki beyefendiyi nazikçe selamlayana dek yanıtını geciktirdi. Hazel’a döndüğünde ifadesinden yeniden sinirlendiği anlaşıyordu. “Tıp okumak ayrı bir şey, hatta faydalı bile sayılır. Eton’daki arkadaşım John Lawrence şu anda Paris’te ve harika bir doktor olacak, iyi biriyle evlenecek ve bütün akşam yemeklerimize katılacak. Doktor ya da hemşire olacakmışsın gibi davranmak istersen orası ayrı. Ama cerrahi... Hazel, cerrahi hiç parası olmayan erkeklerin işidir. Hiçbir statüleri yoktur. Onların hepsi aslında kasap!”

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

Hazel'in yanında yürümediğini fark ettiğinde çoktan birkaç adım ilerlemişti. "Hazel?"

"Olacaktıydın gibi davranmak' derken ne demek istedin?"

"Ne demek istedim derken?"

"Doktor olacaktıydın gibi davranmak istersen' dedin."

"Demek istediğim... Hazel. Yani. Sen gerçekten de..." Durdu ve sonra yeniden lafa başladı. "Kesikleri nasıl tedavi edeceğini ve ateşi nasıl düşüreceğini bildiğinden evlenince oldukça faydalı olacaksınız!"

"Cerrah olmak istediğimi hep biliyordun," dedi Hazel. "Bunun hakkında yıllardır konuşuyoruz. Her zaman beni destekledin."

"Evet, doğru," dedi Bernard ayakkabılarına bakarak. "Çocukken öyleydi."

Hazel ağzında birden bakır tadı hissetti. Dili ağırlaştı. Almont Evi'ne sadece bir blok uzaktaydılar, evin parlayan beyaz sütunları öğleden sonra güneşinde görünüyordu.

"Bak," dedi Bernard yeniden yürümeye koyulmak için ağırlığını bir ayağından diğerine vererek. "Hadi salona dönelim. Çay içelim." Hazel elindeki broşürü gevşek tutuyordu ve Bernard onu kapmak için elini uzattı. Kâğıdı ikiye, sonra dörde böldü ve parçaları buruşturdu. Buruşmuş kâğıtları arkasına, Hazel'in onların hamura dönüşerek kaybolmasını izlediği ıslak kaldırıma attı. "İşte, hadi bu saçmalığı unutalım. Le Grand Leon'da yeni bir gösteri var, bir akşam birlikte gidelim. Anneni de götürürüz. Güzel olmaz mı?"

Hazel başını hafifçe sallayarak onayladı. "Sanırım senin için sakıncası yoksa biraz daha yürümek istiyorum. Sadece yürüyüş yolunun aşağısına kadar. Akşam yemeği için yola çıkmadan önce."

Dana Schwartz

Bernard endişeyle etrafına bakındı. “Bir refakatçi olmadan mı? Sanmıyorum...”

“Sadece birkaç dakika daha. Evine bir blok mesafedeyiz. Bak, hemen orada. Görüş mesafende kalacağım hep.”

“Eminsen,” dedi Bernard tereddütle.

“Israr ediyorum.”

“Peki o zaman.” Bu kadar kolaydı işte. Bernard memnuniyetle başını sallayarak onayladı ve yeniden arkadaşça bir ifade takındı. O bir vikontun oğluydu ve dünyada hiçbir şey yanlış gitmiyordu. Akşam yemeği için kızarmış etin onu beklediği evine birkaç adım uzaktaydı. “Gelecek hafta Hawthornden’a geleceğim. Percy’ye onunla tekrar kart oynamak istediğimi söyle.”

Hazel yüzüne elinden geldiğince bir gülümseme kondurarak yanıt verdi. Almont Evi’nin gölgesinde kaybolana kadar Bernard’ın uzun bacaklarını izlerken de bu ifadeyi korudu.

Ancak o zaman annesiyle Bayan Herberts’in meraklı gözlelerinden uzağa, gardırobuna gizlediği ve Bernard’la paylaşmak için sakladığı broşürün buruşmuş kalıntılarına bakabildi. Yol kenarındaki rögar çukuruna akan çamurda henüz dağılmamış birkaç kelime bulmaca parçaları gibi duruyordu.

CANLI DENEK

BEECHAM

EDIN – ANAT

EĞİTİ-

EPYENİ TEKNİK

İçini çekti ve onu bekleyen at arabasına doğru yürüdü. Almont Evi’nin dışında, yolun Charlotte Meydanı’ndan Queensferry Caddesi’ne doğru kıvrıldığı yerde Saint Mary Katedrali’nin

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

demir haçının iğnesini mavi gökyüzüne sapladığı yan kapıda biri vardı.

Kızıl saçlarını hizmetçi şapkasının altına tıktırmış bir kızdı, bu kadar kirli olmasalardı daha da kızıl görünebilirlerdi. Almontların hizmetçilerinden biri miydi? Hazel onu tanıyamamıştı ama bu pek şaşırtıcı değildi. Onları gibi bir evde aşağı yukarı bir düzine hizmetçi çalışırdı ve misafirler varken görünmez olmaya gayret ederlerdi. Belki de yeniydi. Genç görünüyordu, çok genç. Hazel'dan daha genç. Omzunun üzerinden sokağa bakıyordu, birini beklediği anlaşılıyordu ama gergin görünmüyordu.

Hazel durdu ve merakla onu izledi. Ve göz açıp kapayıncaya kadar ona bir adam katıldı. Hayır, bir adam değil çocuktu. Uzun bir boyu, uzun uzuvları ve keskin hatları olan bir çocuktu. Konuşurlarken hizmetçi çocuğa gizli gizli bir kâğıt parçası uzattı.

Almont Evi'ni soyuyor olabilirler miydi? Güneşli bir gündü. Meydan boş olmaktan çok uzaktı. Hazel orada onları izlerken yanından birkaç at arabası geçmişti bile. Kimse onlara aldırımıyordu. Evet, malikânenin gölgesinde gizlenmişlerdi ama hırsızlar geceye bürünmeyi tercih ederdi, değil mi?

Hazel küçük bir gül fidanından büyülenmiş gibi yaparak sinsice daha da yaklaştı. Artık sadece otuz metre uzaktaydı. İki yabancı da başını kaldırmıyordu. Bakır saçlı hizmetçi elini uzattığında uzun boylu çocuk avuç içine birkaç sikke bıraktı. Artık daha yakın olduğu için Hazel oğlanın koyu saçlarının arasından uzun ve ince burnunu seçebiliyordu. "Dikkatli ol, Jack," dedi kızıl saçlı hizmetçi.

Hizmetçi sikkeleri belindeki kuşağa tıktırdıktan sonra Almont Evi'nin taş dış cephesinin arkasına yönelerek köşeyi döndü ve hizmetçiler girişinden içeriye geçti.

Garip, diye düşündü Hazel.

“Eve mi, hanımefendi?” diye seslendi karşıdan gelen at arabası şoförü Bay Peters blokun sonundan. Dizginleri hızlıca şaklatarak atları harekete geçirdi.

Gölgelerin içindeki çocuk başını kaldırdı ve bir an için göz göze geldiklerinde Hazel’in ensesindeki tüyler diken diken oldu. Gözleri parlak, berrak ve griydi. *Uzun burnuyla yırtıcı bir kuşa benziyor,* diye düşündü Hazel. Dudakları belki bir gülümseme belki bir sırıtışla yukarı doğru kıvrıldı, belki de sadece ışığın bir oyunuydu bu çünkü oğlan bir an sonra Eski Şehir’in siyah ve yoğun dumanının havada asılı olduğu anayola doğru tırmanarak gözden kayboldu. Hazel ise at arabasına binerken oğlanın yüzünü tekrar zihninde canlandırmaya çalışıyordu ama anısının çoktan solmaya başladığını fark etti.

4

Edinburgh'da ölmek inanılmaz kolaydı. İnsanlar her gün ölüyordu. Pis barların arkasındaki ara sokaklarda yağ yangınları çıkardı ve bıçaklama olayları yaşanırdı. Görmezden gelebileceğinizi düşündüğünüz sıyrıklar daha doktora gitmeye bile vakit bulamadan sizi öldürünceye kadar yeşile dönüp sızmaya başlar, şişer ve alev alev yanardı. Hırsızlar Grassmarket Meydanı'nda asılırdı. Jack bedenlerin düşerken kasıldığına ve sonra hareketsizleşmesine bizzat tanık olmuştu.

Edinburgh'da ölmek kolaydı ama Jack nasıl hayatta kalınacağını biliyordu ve bu sayede on yedi yaşına gelmeyi başarmıştı.

Jack tepeden aşağı indiğinde Jeanette Queensferry'deki evin yanındaki kapıda bekliyordu. O daha geç kaldığı için özür dileyemedi, "Yeni işe girdim," dedi neredeyse yalvarırcasına. "Ve bunu kaybetmek istemiyorum. Yemekler iyi. Her sabah yulaf lapası var, hem de kremalı."

"Lanet olası günün ortasında buluşmak isteyen sendin."

"Hatırlatmam gerekiyorsa artık bir *işim* var, Jacks. Yani bildiklerimi aktarmak için gece gündüz sizin kokuşmuş deliklerinize koşturamam."

Jack'in ensesindeki tüyler diken diken oldu, duyuları âdeta iki parmak arasında çekildikçe çekilen bir ip gibi gerildi. Elli metre uzaklıkta onları izleyen bir kız vardı, sokakta duruyordu. Jeanette fark etmedi. Kızın onları duyamayacak kadar uzakta olduğunu

tahmin ediyordu ama kesinlikle onları fark etmişti, bir gülü kokuyormuş gibi yapıyordu. Zengindi, kıyafetlerinin kaliteli kumaşı ve şapkasındaki gerçek tüyler bunu gösteriyordu. Refakatçisi olmadan Yeni Şehir'de yürüyüşe çıktığına göre birinin eşi olmalıydı ama yaşça Jack'ten daha büyük görünmüyordu. Belki on altı veya on yedi yaşındaydı. Bu zengin kızlar kâğıt bebekler gibi süslü olduğundan yaşları zor anlaşıyordu.

Jack göz ucuyla onu izledi. Kız eğildiğinde neredeyse yarı saydam görünecek kadar beyaz olan çıplak boynu elbisesinin ve saçlarının oluşturduğu zırhın arasından gözler önüne serildi.

Jeanette boğazını temizledi. "İstiyorsun, değil mi? İstemiyorsan söyle, böyle bir siparişin üzerine balıklama atlayacak bir sürü mezarım var. Var, Jack Currer, yalan söylediyimi düşünme!" İsminin her hecesini yuvarlayarak telaffuz etmişti: *Curr-er*.

"Hayır, hayır, istiyorum. Elbette istiyorum." Jeanette'in uzattığı kâğıdı hızla kapıp cebindeki paralara uzandı.

Jeanette paraları sayarken yüksek sesle konuştu. "Küçük bir çocuk. Bir şeyden ölüvermiş. Hasta değilmiş, o yüzden sanırım bir sütannenin boğmasından. İnanılır gibi değil. Hep olur böyle şeyler. Pijamaları ve gecelikleri içindeki bu küçük vârisler emzirilirken kadın uyuyakalır. Diğeri de bir adam. Dikkat et, Jack, bir uşağı onun hastalıktan gittiğini söylerken duydum."

Jack elindeki isimlere ve aceleyle çiziktirilmiş mezarlık haritasına baktı. "Roma humması değil ya, Jeanette. Bu söylentileri yayma ayrıca. İnsanları korkutuyor."

"Sen *korkmuyor* musun?" diye karşılık verdi Jeanette.

Jack parmaklarıyla bacağının yanında ritim tuttu. Yıllardır mezarlıklar yapıyordu, hastalıktan çürüyüp bozulmuş cesetleri çıkardığı olmuştu ama bir şekilde sağlığını korumuştur. Tanrı'nın kendisine hak etmediği bir merhamet mi gösterdiğini yoksa kör

Anatomi: bir aşk hikâyesi

talihinin mi iş başında olduğunu bilmiyordu ama ikincisine inanmaya meyilliydi. “Hayır,” dedi, “korkmuyorum.”

Jeanette omuz silkti, ardından hızla hizmetçi girişinden içeri süzülüp evden hiç ayrılmamış gibi davranabileceği arka bahçeye doğru kaçtı.

Jack kâğıdı katlayıp pantolonun cebine koydu, sonra tekrar yukarıya, gülleri seyreden kıza baktı. Kız da ona bakıyordu, kısık kahverengi gözleri o kadar koyuydu ki neredeyse siyah gibi görünüyordu. Temiz yüzleri ve taranmış saçlarıyla tüm zengin kızlar gibi güzeldi. Kalın telli ve dalgalı saçları açık renkti, kızıla çalıyordu. Uzun ve düz bir burnu vardı, dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Jack birdenbire kendini çıplak hissetti ve yakıcı bir sıcaklık ensesine tırmandı. Gözlerini ondan alamıyordu. Jack’i bir şeyle suçluyor gibiydi. Ya da bir işler çeviriyordu. Gülümsüyor muydu yoksa bu sadece mor dudaklarının doğal kıvrımı mıydı?

Sonunda kadın gözlerini çevirip gösterişli bir arabaya binmek için ayağını kaldırdığında Jack rahatladı.

Eldivenleri beyazdı ve o gözden kaybolurken Jack gülü daha yakınına çekmek için kullandığı sol elinin parmağının ucunda kırmızı bir leke olduğunu fark etti. Kan. Diken ince kumaşı delip geçmiş, kız bunu fark etmemişti. Fildişi rengi ellerinde iğne başı büyüklüğünde kırmızı bir çiçek açmıştı.

Kaledonya Ansiklopedisi (29. baskı, 1817):

William Beecham, tam adıyla Meershire Baronu William Beecham, ayrıca Baronet Sör William Beecham olarak da bilinir (5 Nisan 1736, Glasgow, İskoçya - 7 Ocak 1801, Portree, Skye Adası, İskoçya). İskoç cerrah ve tıp bilimci, Edinburgh Kraliyet Anatomistler Derneği kurucusu ve başkanı olan Beecham anatomi çalışmaları ve *Dr. Beecham'ın Anatomi Üzerine İncelemesi ya da Modern Hastalıkların Önlenmesi ve Tedavisi* adlı eseriyle tanınır. Detaylı anatomi grafikleri ve güncellenmiş hastalık kayıtlarıyla *İnceleme* kendinden sonra gelen tıp öğrencilerinin temel kaynağını oluşturmuştur. Güncellenmiş baskıları onlarca kez yeniden yayımlanmıştır. Beecham, İskoç milliyetçisi olarak bilinir ve iddiaya göre Kral III. George'un kişisel doktorluk teklifini reddettikten sonra Londra'ya bir daha dönmesine izin verilmemiştir.

Sonraki yıllarında Beecham inzivaya çekilerek hastaları veya halka yönelik konferansları reddetmiş ve enerjisini siyaha ile okültizm çalışmalarına adanmıştır. Beecham'ın beyan ettiği amacı, sonsuz yaşam arayışıydı. Beecham altın, cıva ve kurşun gibi maddeleri yüksek dozlarda deneysel olarak tüketmenin etkilerinden kaynaklanan zehirlenme sonucunda hayatını kaybetmiştir. *Dr. Beecham'ın Anatomi Üzerine İncelemesi* adlı eseri ölümünden sonra torunu III. William Beecham tarafından güncellenerek yeniden yayımlanmaya devam etmektedir.

Eş: Essexli Eloise Carver Beecham (doğum 1742, ölüm 1764)

Çocukları: John (doğum 1760), Philip (doğum 1762), Dorothea (doğum 1764)

bkz: torunu III. William Beecham

5

Bunu Bernard olmadan da yapabileceğine emindi. Tek yapması gereken zamanlamasını doğru ayarladığından emin ol-
maktı. Kahvaltıdan sonra ayrılacak ve annesine evin ilerisindeki
tarlalarda uzun bir yürüyüşe çıktığını söyleyecekti. Oradan ba-
basının uzun kabanlarından birini ödünç alıp kimseye görülme-
den ahırlara gidecekti. Percy sorun yaratmayacaktı çünkü saba-
hın erken saatlerinde dersi vardı. Annesinin yatak odası da doğu
tarafına bakıyordu, bu yüzden mektuplarını okumayı bitirirken
pencereden dışarı şöyle bir göz atsa bile Hazel'ın kaçtığını gör-
meyecekti.

At arabası kesinlikle söz konusu değildi. Çok gürültülüydü ve
göze çarpardı. Evleriyle Edinburgh arasındaki mesafede arabayı
görüp tanıyan biri çıkabilirdi. Hayır, doğrudan ata binmek daha
güvenli olurdu. Babasının kabanının yakasını çenesine kadar çe-
kecek, başını aşağıda tutacaktı.

Hazel daha önce yanında refakatçi olmadan Eski Şehir'e hiç
gitmemişti ama kaybolmayacağından emindi. Her şey bir balık
iskeleti gibi düzenliydi. Edinburgh Kalesi'nin yukarısından baş-
layarak aşağıdaki Holyrood Sarayı'na kadar inen High Caddesi,
her iki tarafından ayrılan ara sokaklar ve dar geçitlerle omurga
gibiydi. Dayısı ona bir seferinde gösterdiği için Kraliyet Edin-
burgh Anatomistler Derneği'nin nasıl görüldüğünü biliyordu –
koyu ahşap kirişler, taş, kapının yanındaki altın kaplama tabela.

Dana Schwartz

Bulmak zor olamazdı. Gerginken sikkeleri parmaklarıyla ovma huyu yüzünden altı penilik giriş ücreti elinde gitgide ısınıyordu ama her şey plana uygun giderse onlara ihtiyaç duymayacaktı.

O sabah annesinin karşısındaki geniş meşe masada kaşığına ağzına götürürken planını adım adım zihninde kurmaya devam etti. Günlük yemek odaları belki de Hawthornden'daki "hoş" denilebilecek tek oda olabilirdi. Mutfağın yanındaydı ve her zaman sıcaktı, genellikle akşam yemeği için fırında pişen etin hoş kokusu buraya kadar gelirdi. Evdeki neredeyse diğer tüm odaların duvarları loş yağlı tablolar, metal silahlar ve babasının seyahatlerinden getirdiği, camların arkasında güvenle korunan yadigarlarla dolup taşarken buradaki ahşap çıplaktı. Davetkâr kestane rengi ocaktaki suyu sıcak tutan ateş tarafından aydınlatılıyordu.

Keşke Bernard ilanı parçalamasaydı. Hazel elbette ilanı ezberlemişti ancak tekrar tekrar okuyabilmek rahatlatıcı olurdu. Anatomi derslerine kadınların kabul edilmeyeceği belirtilmemişti ama belirtilmek zorunda değildi. Ayrıca Hazel orada kendisini tanıyan biriyle karşılaşmak istemezdi; sonra annesine ya da ya da Tanrı korusun dayısına yetiştirirlerdi. Hayır, bunun yerine Aziz Giles Katedrali'nin çanları sekizde çalana ve ders başlayıp da kapılar kapanana kadar bekleyecekti. Herkes Dr. Beecham'ın gösterdiği mucizevi yeni teknikle meşgulken sessizce ve fark edilmeden içeri sızacaktı.

Tabii anatomide devrim yaratan ders kitabıyla Edinburgh'yu tıbbi bilimlerin dünya başkenti haline getiren o Dr. Beecham bir süredir aramızda değildi. Edinburgh Kraliyet Anatomistler Derneği'nin başkanı olarak artık torunu Dr. III. Beecham görev yapıyordu.

Hazel bir tür ilahi gibi planı aklında sessizce tekrar ediyordu: *At, şehir, ders. At, şehir, ders.* Hızla dönerse akşam yemeğine yetişebilir, ormanda zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiş gibi

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

davranabilirdi. Annesi fark etmezdi; o zaten Hazel'ı neredeyse hiç fark etmezdi. George ölmüştü ve hanenin vârisi artık Percy'ydi. Hazel'ın zamanını nasıl geçirdiğinin ne önemi vardı ki?

"Neyse ki Sezon için Londra'ya gidiyoruz."

Hazel kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki annesinin sesiyle elektrik çarpmışa döndü. "Üzgünüm, ne dedin?"

Leydi Sinnett omurgasını dikleştirdi ve daima taktığı peçe titredi. "Londra'ya," diye tekrarladı keskin bir ses tonuyla. "Sezon için. Beni yorma, Hazel."

"Evet, tabii. Londra." Dar kıyafetlerle yılbaşı hindisi gibi bağlanarak, gözleri perdahlı yabancılara gülümseyerek ve Bernard'ın koluna itilerek geçireceği acınası birkaç ay.

"Neyse ki gidiyoruz," diye tekrarladı Leydi Sinnett. "Duyduğum onca şeyi düşününce..."

Hazel sesinin onu ele vermemesi için çaba harcadı. "Ne duydu?" Nefesi göğsünde sıkıştı. Demek annesi dersi ve anatomi okulunu biliyordu. Tabii ya. Saklayabileceğini nasıl düşünmüştü?

"Humma, Hazel," diye homurdandı Leydi Sinnett. "Tabii uygar insanların bulunduğu yerlerde yok ancak binaların birbirleri üzerine bindiği ve zaten yarı ölü olan fakirlerin olduğu Edinburgh'da varmış. Edinburgh'nın o kötü havası... Dürüst olmak gerekirse Londra'ya ne kadar çabuk gidersek o kadar iyi. Özellikle de Percy'nin bünyesi hassasken."

"Ah. Evet. Doğru." Arazinin karşısındaki manastırın çanları saati duyurdu ve Aşçı tabaklarını almak için yemek salonuna daldı. "Bu sabah bir yürüyüşe çıkacağım," dedi Hazel sessizliği bozarak. "Uzun bir yürüyüş. Temiz hava almak için."

Yukarıdan bir yerlerden Percy'nin çaldığı piyanonun akortsuz sesi geldi. "Peki, tamam," dedi Leydi Sinnett dalgınca. Annesi sırtışını görmesin diye Hazel bir yudum daha çay içti.

Edinburgh'ya yolculuk bir saatten az sürdü. Yolda Hazel'in tanımadığı ve hızla geçerken ona bakmaya bile tenezzül etmeyen altı çiftçi hariç kimse yoktu. Anayolu uzaktan görülebilen simsiyah dumanın olduğu yere, İskoçya'da bilim ve edebiyatın kalbinin attığı Auld Reekie'ye* doğru kilometrelerce takip etti. Hazel'in babası görev için ayrılmadan önce Sör Walter Scott'ın *Lady of the Lake* şiirinden bir bölüm okumasını dinlemeleri için onu ve George'u Almont Evi'ne götürmüştü. Roma humması George'u bir mevsimden daha kısa bir süre sonra almıştı. Hazel da hastalanmıştı, battaniyelerini kavrayıp çarşaflarını ter ve sırtındaki yaralardan akan kanla lekelemişti. Sonra bir sabah, söken şafağın penceresinden süzülen soluk sarı ışıklarıyla oturabildiğini fark etmişti. Aşçı, bir haftadır istediği ilk yiyecek olan yulaf lapasını rica ettiğinde ağlamıştı. Hazel hayatta kalmıştı ve kendisinden daha güçlü, daha zeki ve daha cesur olan abisi ölmüştü.

Hazel Eski Şehir'in kıvrımlı sokaklardan ibaret bir labirent olduğunu biliyordu. Anatomistler Derneği'nin ön kapısını hatırlamasına rağmen yine de bir yabancıyı nazikçe durdurup yol tarifi isteme provası yapıyordu içinden. Ancak atını bir hanın önüne bırakıp taş döşemeli yollarda yürümeye başladıktan hemen sonra kalabalıkta bir çift anatomi öğrencisini seçti. Yıpranmış siyah ceketleri, lekeli ayakkabıları ve en önemlisi kollarının altında sıkıca tuttukları *Dr. Beecham'ın Anatomi Üzerine İncelemesi* kopyalarıyla anatomi öğrencisinden başka bir şey olmaları mümkün değildi. Mükemmel.

Hazel onları South Bridge yakınlarında leş gibi balık kokan bir patikaya dalana dek yağmurla ıslanmış taşların üzerinde takip

* Edinburgh'nun eski takma adı. (ç.n.)

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

etti. Patika, en az üç veya dört katlı binalarla çevrili sıkışık bir meydana açılıyordu. Binaların hepsi öne doğru eğilmiş gibi görünüyordu. Hazel şehre doğru yolculuk yaparken gökyüzü mavi ve engindi ancak artık bulaşık suyu grisi kare bir yamaya benziyordu. Havada yıkanmış çamaşır ve idrar kokusu vardı.

Hazel sonunda gelmişti: Siyah bir kapının yanına çakılmış levhada KRALİYET EDINBURGH ANATOMİSTLER DERNEĞİ yazıyordu. Etrafta dolaşan erkeklerin birçoğu ellerinde kocaman bir broşür tutuyordu. Hazel çoğunun gerçekten beyefendi gibi görünmesine şaşırdı. İçten içe Bernard'ın haklı olduğuna, kendi isteğiyle haydutlar ve tiyatro oyuncularının arasına girdiğine ikna olmuştu. Ancak hayır, etrafında silindir şapkalar ve gerçek deri ayakkabılar vardı. İsimlerini hatırlayamasa da birkaçını Almont Evi'ndeki toplantılardan tanıyordu, nefesini tuttu ve görünmez olmak için kendini nemli bir taş duvara yapıştırdı. Ama uğraşmasına gerek yoktu. Hepsinin dik-kati kendi önemleri tarafından dağılmıştı ve göz hizalarının bir santimetre altında duran herhangi birine bakma düşüncesi akıllarına bile gelmezdi.

Sonra Aziz Giles çanları Hazel'in daha önce duyduğundan çok daha büyük bir gürültüyle, her zerresini titreterek çaldı. Erkekler küçük kapı açılmadan önce bir süre daha fısıldaşıp ayak sürüdü ve kapı açıldığında hepsi içeri girmek için itişmeye başladı.

Hazel arkada oyalanıp onları izlerken sabırsızlıklarını, birbirlerini ne kadar soğuk ve mesafeli selamladıklarını fark etti. Ardından pelerinlerin ve uzun cüppelerin arasında Hazel'in tanıdığı bir adam belirdi. Fakir adamın dişini Almont dayısına takan gözü sargılı Dr. Straine'di bu. Doktor onu görmedi veya gördüğünü belli etmedi ama Hazel yine de ne olur ne olmaz diye tuğla duvara iyice yaslandı.

Dana Schwartz

Erkeklerin hepsi içeri girene, nefes kesilme ve tanıma sesleri nihayet kesilene kadar on beş dakika geçti. Siyah kapı kapanınca Hazel dışarda tek başına kalmıştı.

İçeri sızmadan önce kendine beş dakika –beş iyi, uzun dakika– verecekti. Tepesindeki pencerelerde rüzgârla sallanan lekeli çamaşırları izlerken beş dakikanın her saniyesini kendi sayacaktı. *Eski Şehir o kadar da kötü değil*, diye düşündü Hazel. Annesi ona her köşede pusuya yatan katiller hakkında hikâyeler anlatmıştı, bizzat şehrin yozluğu yüzünden yaratığa dönüşen bir zamanların beyefendileri. Leydi Sinnett’in anlattığına göre Eski Şehir’de ucuz bir romandan fırlamış yarım düzine canavarla karşılaşmadan bir blok kadar bile gidemezsiniz. Ama işte, sadece on yedi yaşında olan Hazel buraya tek başına gelebilmişti.

Beş dakika dolmuştu. Kapıdan içeri süzülecek, karanlığa sarınıp Dr. Beecham’ın –*bizzat o* Dr. Beecham’ın torunu!– broşürde “cerrahi alanında bir devrim” diye tanıttığı vaadini ilk elden gözlemleyecekti. Kapının ardından alkışlar yükseldi. Başlamıştı. Tam zamanıydı.

Sadece bir sorun vardı. Kapı kilitliydi. Hazel ahşabın çerçevesinde hafifçe kaydığını veya şiştiğini umarak bir daha çekti ama hayır. Sağlamca kilitlenmişti. Hazel eteğinin taşlarda ıslanmasını umursamadan yere çöktü. Bu kadar yolu boşuna gelmişti.

“Hey!”

Ses sokağın hemen karşısından gelmişti ama kaynağı gölgelerle gizlenmişti. Hazel biraz annesinin canavarlarından biriyle karşılaşmayı bekler gibi başını kaldırdı. Ama hayır, bir çocuktü. Daha önce gördüğü gri gözlü ve uzun koyu saçlı çocuk. Almont Evi’nin dışında gördüğü çocuk. Çocuk ona yaklaştı ve elini uzattı. Kirliydi, parmakları eldivenindeki deliklerinden çıkıyordu ama tırnakları temizdi. Hazel elini uzattı ve çocuğun kendisini kaldırmasına izin verdi.

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

Çocuk boğazını temizledi. “Gösteri başladığında kilitlerler. Dr. Beecham bölünmekten nefret eder.”

Hazel ona hafifçe gülümsedi. “Onu ben de fark ettim.”

Çocuk yüzündeki saçı çekti. “Girebilirdin ama girmedin. İzliyordum. Yani, *seni* izlemiyordum ama seni gördüm.”

“Gösteri başladığında...” diye devam etti Hazel eteğini düzelterek, “...içeriye sızmayı umuyordum. Dikkat çekmemek için. Bu tür şeylere kadınların geldiğini pek sanmıyorum.”

“Doğru.”

Hazel bekledi. Çocuk ayaklarını sürüdü ve ellerindeki tozu pantolonuna silmeye çalıştı. Sonunda Hazel konuştu. “Ben Bayan Sinnett,” dedi.

Adını söylediği an pişman oldu. Çocuğun dudakları bir gülümsemeyle hafifçe kıvrıldı ve yerlere kadar eğildi. “Memnun oldum, Bayan Sinnett.” Doğrulurken hâlâ gülümsüyordu.

Hazel’in ensesi kızardı. “Senin de kendini tanıtman gerekiyor.”

Çocuğun gülümsemesi genişleyerek sırtıya dönüştü ve uzun köpekdişlerinin ışıltısı gözler önüne serildi. “Gerçekten mi?” dedi ama adını söylemedi. Bunun yerine, “Hâlâ izlemek istiyorsan içeriye giden bir yol biliyorum,” dedi.

“Ameliyat sahnesine mi?”

Çocuk başıyla onayladı.

“Evet! Lütfen!” Hazel sesindeki heyecanı dizginledi. “Yani, çok zahmet olmazsa.”

“Zahmet olmaz. Sorun değil.” Çocuk hiç beklemeden Hazel’i elinden çekti ve onu daha önce fark etmediği kadar dar olan, iki tarafı küf ve ter kokulu ıslak taşlarla çevrili bir geçitten sürükledi. Hazel’in kabarık eteğinin tarlatanı duvarların iki tarafına da sürtünüyordu. Çocuk emin adımlar atıyordu, âdeta dumandan

Dana Schwartz

yapılmış gibi engebeli taşların üstünde sıçrayarak dengeli yürüyordu. Tahta bir kapının önüne varınca iki kere sertçe vurdu. Kapı içeriden açıldı ve çocuk aniden Hazel'ı sadece bir meşaleyle aydınlatılan karanlık bir geçide doğru çekti.

"Burada mı çalışıyorsun?" diye fısıldadı Hazel, çocuk ona rehberlik ederken. "Anatomistler için?"

"Bir bakıma," diye yanıtladı çocuk Hazel'a bakarak. Gri gözleri karanlıkta parlıyor gibiydi ve hava bunaltıcı olmasına rağmen Hazel birden üşümeye başladı. "İşte, hadi gel."

Karanlık geçidin sonuna varmışlardı. Duvardaki meşale çocuğun yüzü sadece açılardan ve gölgelerden ibaretmiş gibi tuhaf gösteriyordu. Hazel yakından gelen fısıltılı sohbetleri ve tok bir erkek sesini duyabiliyordu ama kelimeleri ayırt edemiyordu.

"Görmek istiyorsan kapı burada," dedi.

"Benimle gelmiyor musun?" diye sordu Hazel.

"Hayır," dedi çocuk. "Gerçek hayatta yeterince acı görüyorum, bir doktorun bunu alkış için yaptığını görmeye ihtiyacım yok." Hazel onun şaka yapıp yapmadığından emin değildi. Duvarın diğer tarafından bir adamın çığlık sesi geliyordu. Hazel meşale ışığında bile rehberinin kaşlarını kaldırdığını fark etti. *Gördün mü?* der gibiydi.

Çocuk kapıyı biraz araladı ancak Hazel diğer tarafta ne olduğunu göremedi. Tereddüt etti. "Sorun değil," dedi çocuk. "Bir şey olmayacak. Bana güven."

Hazel başıyla onayladı ve çocuğun yanından mümkün olduğunca sessizce geçmek için eteklerini kaldırdı. Bedenleri dar duvarlar yüzünden birbirlerine yapıştığında çocuk gözlerini kaçırdı. Hazel elini kapı tokmağına koyup nazikçe itti. Ahşap kapı sessizce açıldı ve Hazel çocuğun bir şey olmayacağından nasıl bu kadar emin olduğunu anladı. Kapı erkeklerin oturduğu basamakların

Anatomi: Bir aşk hikâyesi

altına açılıyordu. Hazel bacakların arasından ve çizmelerin ötesinden izlemek zorundaydı ama Beecham'ın sahnesini yirmi metre-den daha kısa bir mesafeden mükemmel görebiliyordu.

Hazel teşekkür etmek için döndü ancak çocuk çoktan karanlığa karışmıştı.

Bir Beyefendinin Hekimlik Elkitabı (1779),
Sör Thomas Murburry:

On sekizinci yüzyıl cerrahı ile hekim arasındaki fark keskin ve barizdir. Hekim tıp fakültesine giden, iyi bir Latince ve güzel sanatlar eğitimi alan, toplumsal statüsü ve önemli varlıkları olan bir beyefendi olabilir. Onun görevi iç ve dış tüm hastalıklarla ilgili görüş ve öneri sunmak, rahatlama sağlayabilecek merhemlerle ilaçları hasta için temin etmektir.

Buna karşılık bir cerrah anatomi çalışmalarındaki dehasının ona rütbesini yükseltecek bir yol açabileceğini anlayan daha düşük sosyal statülü bir adamdır. Yoksullarla, deforme olmuşlarla, sevilmeyen ve savaş ya da başka koşullar tarafından korkunç hale getirilmiş canavarlarla çalışmaya hazır olmalıdır.

Hekim zihnini kullanır. Cerrah ise elleri ve kaba gücüyle çalışır.

6

Büzel kıza yardım etmişti. Nedenini bilmiyordu. Zengindi, durumu kendi halledebilecek türden biriydi. Ama Jack zaten oradaydı. Anatomistler Derneği sahnesinin arka geçitlerinden sayamayacağı kadar çok geçmişti. Belki de ona acımişti; yanakları utançtan mı soğuktan mı bilinmez pembeye dönmüş olan kız orada dururken öyle yalnız görünüyordu ki. Onu binaların madeni para gibi düz ve cilalı olduğu, çimlerin düzgün küçük kareler şeklinde büyüdüğü Yeni Şehir’de son gördüğünde eldiveninde kan vardı. Buraya, Eski Şehir’e ait değildi.

Jack sabahın o geç saatlerinde Anatomistler Derneği’nin etrafında dolanmamalıydı zaten. Straine’e satışını çoktan yapmıştı. Mezarcular şehrin tıp öğrencilerini besleyen vampirlerdi ve güneş ışığında kaybolmaları gerekiyordu. Teslimat düşündüğünden daha uzun sürmüştü. Straine son leşlerin ödemesini yapmayı reddetmişti çünkü ceset bir haftalıktı. Evet, öyleydi ama bu, Jack’in suçu değildi. Ceset bulmak gitgide zorlaşıyordu: Gece bekçileri Edinburgh’nun mezarlıklarının etrafındaki kontrolleri sıklaştırmıştı. Ama devirdiği siyah gözü, balmumu gibi cildi ve yağlı saçlarıyla Straine’le pazarlık etmenin bir anlamı yoktu. Derneğin onu cesetleri satın alan kişi olarak atamasına şaşmamalıydı – adamın kendisi de bir ceset gibi görünüyordu.

Neyse, kıza yardım etmişti nihayetinde. Pek de uzun sürmemişti ama Jack daha fazla oyalanmayacaktı. Zaten günlük satışını

Dana Schwartz

yapmıştı –asistan sonunda isteksizce de olsa tam fiyatı ödemişti– ve gümüş cebinde neşeyle şingirdiyordu. Artık sahneyi süpürüp kurduğu, kostümleri yıkadığı ve Bay Anthony ne isterse onu yaptığı Le Grand Leon’a, şehrin kalbindeki tiyatroya dönmeliydi. Bu gece akşam gösterisinden sonra Isabella sahneden inip pudramsı beyaz makyajını silerken kızı bir şeyler içmeye davet edecekti ve belki, sadece bir ihtimal de olsa *evet* cevabını alacaktı.

7

Ameliyat sahnesi karanlıktı, sadece sahneyi çevreleyen mumlarla ve duvarlardaki birkaç titreyen meşaleyle aydınlatılıyordu. Bütün seyircinin uygulamaları tam olarak görebilmesini sağlamak için sahne oturma yerlerinden daha alçaktaydı. Yükseltilmiş oturakların altındaki gölgelerin içindeki Hazel neredeyse görünmezdi. Duman ve sabırsız bacaklar arasından sahnedeki Dr. Beecham'ı gördü. Tedirgin görünen bir asistanın tuttuğu tepside bıçak seçiyordu.

Beecham orta yaşlı, sarı saçlarına aklar düşmeye başlamış yakışıklı bir adamdı. Tiyatroda bunaltıcı ve basık bir hava vardı ancak o uzun bir gömlekle yakası çenesine kadar gelen bir ceket giymiş, siyah deri eldivenler takmıştı.

“Belli ki onları hiç çıkarmıyor,” dedi Hazel’in üzerindeki basamakta oturan bir adam arkadaşına fısıldayarak. “Eldivensiz hiç görülmemiş.”

“Acaba ellerindeki kandan mı korkuyor?” diye fısıldadı diğer adam.

Artık sebebi her neyse, parlak gümüş saplı uzun ve tırtıklı bıçağı seçerken bile eldivenlerini çıkarmadı. Beecham gülümseyerek bıçağa baktı ve yavaşça tepsiye geri koymadan önce ateş ışığının onun neredeyse parıldamasına neden oluşunu incelemek için zaman ayırdı. Salonda her hareketini izleyen bir dolu adam olduğunu unutmuş gibi görünüyordu. Hazel izlerken öylesine

Dana Schwartz

etkilenmişti ki Beecham'ın arkasında bir hasta olduğunu birkaç dakika sonra fark etti. Orta yaşlı bir adam masada uzanıyordu, bacağı bir çarşafın altındaydı.

Sonunda Beecham konuşmaya başladı. "Sizlere olağanüstü bir şey vaat ettim, beyler ve size olağanüstü bir şey sunacağım. Büyükbabam bu topluluğu, saygın bilimadamlarının eserlerini ve keşiflerini paylaşmak üzere bir araya geleceği bir alan yaratmak için kurdu. Bugün, Edinburgh'yı on dokuzuncu yüzyıla taşıyacağım." Konuşurken dikkatini masadaki hastaya verdi ve gösterişli hareketlerle bacağına örten çarşafı sıyırdı.

Seyirciler aynı anda geri çekildi. Hazel da derin bir nefes aldı, neyse ki kimse duymamış gibiydi. Adamın bacağı kâbuslardan fırlamış gibiydi, yer yer şişmiş ve yeşilimsi, yer yer kırmızımsıydı; normal bir bacağın iki katı kalınlığındaydı ve kabarık mor damarlarla doluydu.

Dr. Beecham asistanının tepsisinden başka bir alet seçti: bir testere. Neredeyse neşeyle havada tuttuğunda hasta irkildi. "Yapmayın, Bay Butcher. Şimdi korkmanın zamanı değil."

Bay Butcher bu tavsiyeye uyabilecek durumda değildi. Kanca-ya takılmış solucan gibi kıvranıyor, sağlam bacağıyla tekme atıyor, kötü bacağına savuruyor ve başını iki yana sallıyordu. Beecham bıçağı tutan elini indirdi ve iç çekti. "Beyler, buyurun."

Gölgelerin içinden biri uzun silindir şapka takan, öteki gür kızıl bıyıklı iki adam çıktı. Bay Butcher'ın yattığı masanın iki yanında durdular ve ellerini Bay Butcher'ın omuzlarına koydular.

"Bay Butcher'a bugün sahneye çıkmadan önce işlemimizin oldukça acısız olacağını garanti etmiştim fakat bana inanmıyor gibi görünüyor!" dedi Beecham. İzleyiciler kıkırdadı. "Ama ben asla yalan söylemem. Beyler!"

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

Beecham ceketinden küçük bir şişe çıkardı, içinde griye çalan mavi bir sıvı vardı. Şişe, bir iskambil kâğıdından daha uzun değildi. Beecham kalabalığın görebilmesi için şişeyi havaya kaldırdı.

“Bu şişenin içinde,” dedi, “cerrahinin geleceği var. Kendi icadım olan kimyasal bir bileşim. Büyükbabamın kitabında yazdığı gibi bazen bir hekimin eczacı gibi davranması gerekir, ben de onun bu dediğini uygularken olağanüstü bir şey keşfettim. Beyler, bu elimde tuttuğumun mucizeden aşağı kalır yanı yok.” Onaylama ve ilgi dolu mırıltılar yükseldi, birkaç baston basamaklara vuruldu ama Dr. Beecham devam etti: “Ben tek başıma tüm cerrahi işlemleri acısız hale getirecek sırrı keşfettim.”

Bu sefer Hazel bile gülmekten kendini alamadı. Dr. Beecham hafifçe gülümsedi ve kalabalığa baktı. “Yakında, arkadaşlarım, yakında. Ama başlamadan önce bir icadımı daha göstermem gerektiğini düşünüyorum.” Başını yana eğdi, ardından bir patlama, tıslama ve cam çingirtisi duyuldu. Sahne kör edici beyaz bir ışıkla aydınlandı.

Hazel gözlerini korumak için kolunu kaldırdı. Ani parlaklıkla irkilmeyen tek kişi Beecham’dı. Sahne, Hazel’in karanlıkta fark etmediği gaz lambalarıyla çevriliydi, hepsi tüplerle birbirine bağlıydı ve şu an iç mekânlarda daha önce eşine benzerine rastlamadığı kadar şiddetli parlıyordu. “Gelecek,” dedi Beecham, “gaz lambalarında. Üzerlerinde yaptığım bazı değişikliklerle ameliyatlarımızı epey bir kolaylaştırdıklarını keşfettim.”

Erkekler alkışladı. Beecham hafifçe başıyla onayladı ve övgülerine eğilerek karşılık verdi. Kalabalık sakinleştiğinde elindeki şişeye baktı. İçindeki mavi-mor sıvı girdap gibi dönüyordu. Oda artık aydınlandığı için Hazel rengi daha düzgün seçebiliyordu: gümüşle karıştırılmış koyu safir. Gaz lambaları öyle parlak yanıyordu ki ne Beecham’ın ne de şişenin gölgesi vardı.

Dana Schwartz

Beecham şişeyi daha yükseğe kaldırıp sonra açtı. Bir an için Hazel'in burnuna kır çiçeği ve küf gibi garip bir tatlı koku geldi. Ardından ceketinin başka bir cebinden üzerine *W. B.* harfleri işlenmiş beyaz bir mendil çıkardı. Mendili bir sihirbaz gibi havaya kaldırdı, sonra mavimsi şişeye daldırdı. Mendili çıkarırken Hazel tekrar bir anlığına çiçek ve küf kokusunu aldı. Şişeden yükselen başka bir koku vardı, özgün bir şeydi ama Hazel ne olduğunu çıkaramadı.

Dr. Beecham mendille korku dolu hastaya yaklaştı. İki tıknaz adam onu sıkıca tutarken hasta elinden geldiğince debelenmeye devam ediyordu. Beecham gülümsedi ama dişlerini göstermedi.

İzleyicilere döndü. "Beyler, size *eteri* sunuyorum. Ya da laboratuvar da 'İskoç hilesi' olarak adlandırdığım şeyi." Tribünlerde kafa karışıklığı ve ilgi mırıltıları vardı. Birkaç adam ayaklarını yere vurdu, bu da bir örümceğin Hazel'in saçına düşmesine neden oldu.

Hasta mücadele ederken Dr. Beecham mendili yüzüne sıkıca bastırarak adamın çığlıklarını dindirdi. Hastanın debelenmesi durdu. İzleyiciler sessizdi. Beecham zarifçe yardımcısının tepsi-sinden kemik testeresini aldı ve şekli bozulmuş bacağı kesmeye başladı.

Testerinin ileri geri beş hareketi ve bir dakikadan kısa bir süre bacağın mide bulandırıcı ıslak bir gümbürtüyle testere tozunun üzerine düşmesine yetti. Sıçrayan kan yüzünü alnından üstdu-dağına kadar parlak kırmızı bir çizgiyle boyadığında bile Beecham'ın yüzü değişmedi. Testeresini uzun, ucunda bir kanca bulunan metal aletle değiştirdi ve hastanın bacağının kalan kısmında hâlâ kanayan birkaç damarı çekti. Her birine düzgün bir camadan düğümü* attı, ardından başka bir asistanına başıyla işaret ettiğinde adam kanayan bacağı ketenle sarmaya başladı.

* Camadan düğümü, halatı sağlamlaştırmak ya da bir cismi etrafından bağlamak için kullanılan eski ve basit bir düğüm şeklidir. (ç.n.)

Anatomi: bir aşk hikâyesi

Tüm bunlar olurken hasta hiç uyanmadı veya bağırmadı. Hoş rüyalar gören bir çocuk gibi mışıl mışıl uyuyordu. “İşte İskoç hilesi, beyler,” dedi Dr. Beecham sessizce.

Tiyatroda çılgın bir alkış koptu. Hazel’in üzerine birkaç örümcek daha düştü. Açıdan mı, mum ışığından mı yoksa yüzündeki aşırı özgüvenden mi bilinmez, Beecham’ın büyükbabasının *İnceleme*’nin ilk sayfasında bulunan mürekkeple çizilmiş resmine ne kadar benzediğini fark etti Hazel. Küçük burun, düşük kaşlar, minicik bir tebessümle ortaya çıkan derin gamzeler. Bu huzursuzluk uyandıracak kadar garipti. Başka bir şeyle karıştırılacak gibi değildi. Tek fark, hayattaki Beecham’ın çenesinden yavaşça damlayan kandı.

Beecham’ın asistanları sahneyi toplamaya, sahnedeki kanı silmeye ve kesilmiş bacağı götürmeye koyuldular. Bacağın düştüğü testere tozu kanla o kadar koyulaşmıştı ki Beecham’ın lambasının acayip parlaklığında bile neredeyse simsiyah görünüyordu. İşleri bittiğinde hasta gözlerini açtı ve kendine geldi. “Bitti mi?” dedi.

“Bitti,” dedi Dr. Beecham. Seyirci bir kez daha coşkuyla alkışladı.

Hazel’in sıcaktan, bakırımsı kan kokusundan ve demin gördüklerinden örürü başı dönüyordu. Bir ameliyat! Kendi gözleriyle tanık olduğu bir ameliyat! Alacalı bulacalı, hasar görmüş et kesilerek altındaki temiz parlak kırmızı ortaya çıkarılmış, damarlar ve atardamarlar usta ellerin tuttuğu bir nakış iğnesiyle bağlanmıştı. Ve en heyecan verici olan da o bileşimin, o eter denen şeyin hastayı uyutmasıydı.

Sonunda Beecham coşkulu kalabalığı susturmak için bir kolunu kaldırdı. “Anatomi derslerim bu dönem tekrar başlayacak. Son ödeme tarihi dersin ilk günü. Sizi uyarıyorum, kurs son derece zorlu ama şunu söyleyebilirim: Hiçbir öğrencim henüz hekim sınavlarında başarısız olmadı.”

Dana Schwartz

Sözleri daha da coşkulu alkışlarla karşılanınca gülümsedi.

Bir ders! İşte Hazel'in farkında bile olmadan aradığı cevap buydu. Hawthornden'dan onu buraya, tam da bu ana çeken görünmez ip. Babasının çalışma odasına girip *Dr. Beecham'ın İncelemesi*'nin sırtı dağılmış eski baskısını ezberlemesine ya da bahçeden topladığı malzemelerle küçük deneyler yapmasına gerek yoktu artık. Bedenleri inceleyerek ve vakaları çözerek işi gerçek bir cerrahıtan öğreneceği koca bir dönem geçirebilirdi. Roma hummasını iyileştiren kişi olabilirdi! İskoçya'nın kurtarıcısı olacaktı. Meşhur ve herkes tarafından sevilen biri olduğunda annesi ona nasıl karşı gelebilirdi ki?

Saint Helena'daki babasına bile haberler, mektuplar ve gazete kupürleri giderdi. Mahkûm Napolyon dahi bir kadın hekim haberiyle şoka uğrayarak ölür, böylece görevi sona eren babası da eve dönerdi. Annesi Hazel'in Sezon için Londra'ya gideceğini düşünüyorsa çok yanıliyordu. Mümkün değildi. Hazel'in böyle bir dönemde, on dokuzuncu yüzyılın nihayet başladığı ve bunun bir parçası olma şansını yakaladığı bir zamanda Edinburgh'dan ayrılması için onu atlara bağlamaları gerekirdi!

Hazel geçide dönüp sokağa çıkmak için tiyatronun büyük oranda boşalmasını beklemenin daha güvenli olacağına karar verdi. Kalabalık yavaşça tribünlerden dağılmaya başladı, aşağı yukarı bir düzine adam Dr. Beecham'ın dehasının ve öneminin avuçtan avuca aktarılabilceği umuduyla birbirlerine dirsek atıp itişerek onunla tokalaşmak için sahneye ulaşmaya çalıştı.

Sonunda tiyatrodaki hava değişti. Adamların çoğu tiyatrodan ayrılmış gibiydi. Asistanlar masayı silmeyi bitirmiş, Dr. Beecham'la arkadaki bir odaya çekilmişti. Hazel gizli kapıyı buldu ve dar geçitten tekrar sokağa çıktı.

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

Güneş batmak üzereydi. Hazel gösterinin ne kadar sürdüğünü bilmiyordu ancak etrafındaki şehir garipleşmişti. Hava yağ ve balık kokularıyla ağırlaşmıştı. Hazel eve gitmek zorundaydı. Muhtemelen çay saatini kaçırmıştı ve annesi çok kızacaktı ancak Hazel ormanda kaybolduğu gibi bir bahaneye sığınabilirdi. Mümkün olduğunca hızla eve gitmeliydi ve...

“Bayan Sinnett, değil mi?” Bala batırılmış budaklı kereste gibi bir ses düşüncelerini böldü.

Hazel döndü ve karşısında dayısının evinde tanıştığı tek gözlü doktoru buldu. “Dr. Straine.” Reveransa benzer bir şey yaparken kalbi hızla çarpıyordu.

Doktor ilk gördüğünde varsaydığından daha kısaydı. Duruşu, hareketleri ve uzun, siyah pelerini ona akbabaya benzer bir görünüm veriyordu ancak şimdi sadece bir adım ötesindeyken neredeyse aynı boyda olduklarını keşfetmek Hazel’ı şaşırttı.

“Sizin gibi saygın bir genç hanımefendinin Eski Şehir’de ne işi olduğunu düşünmek bile ürpertici.” Dudaklarını büzdü ve görünen gözünü kıstı. “Refakatçisi olmadan hem de.”

Hazel’in elleri eldivenlerinin içinde terden kayganlaştı. Yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirmeye çalıştı ve Anatomistler Derneği’nin kapısına bakmamak için iradesini son zerresine kadar kullandı. “Sadece havanın keyfini çıkarmak için yürüyordum,” dedi.

Yalanı doğrudan adamın yüzünden okunuyordu. Dr. Straine parmaklarını esnetti. Eldivenlerinin derisi gıcırdadı. “Kadınların Anatomistler Derneği’ne katılma izni olmaması ne yazık. Kadınların erkeklerin kan dökmeye meyilli dürtüleri üzerinde her zaman sakinleştirici bir etkisi olduğunu düşünmüşümdür.”

“Gerçekten öyle,” diye yanıtladı Hazel kuru kuru.

Straine’in bakışı Hazel’in giysilerinin ve derisinin altına, ta iliklerine nüfuz ediyordu sanki. Sonunda tekrar konuştu.

Dana Schwartz

“Dayına selamlarımı ilet lütfen.” Topukları üzerinde döndü ve Hazel yanıt veremeden kayboldu.

Sokaklar gerçekten değişmişti. Artık daha karanlıktı, yabancılar sinsice pencerelerden ve kapılardan bakıyordu. Hazel eteklerini etrafına toplayarak hızla en azından son güneş ışığının hâlâ taş döşemelere yansıdığı anacaddeye doğru yürüdü.

Hazel, Hawthornden’a ulaştığında tek yanan ateş mutfaktakiydi. Kimse onu fark etmeden odasına sığılabilmek için bir mum aldı. Aşçı, hizmetçi kızla kâğıt oynuyordu. Hazel onların mutfak duvarlarında uzayan gölgelerini görebiliyor, Aşçı’nın kahkahalarını duyabiliyordu. Merdivenlere ulaştığında Leydi Sinnett’in yatak odasının kapalı olduğunu gördü. Hazel’in hizmetçisi Iona tüten közlerin yanındaki koltukta uyukluyordu. Kalkıp Hazel’in elbisesini çözmesine ve yatağa girmesine yardımcı oldu. “Siz?..” dedi soru sorar gibi. Hazel başını iki yana salladı. Kendini konuşamayacak kadar yorgun hissetti birden. Bütün günün ağırlığı aniden üzerine çökmüş gibiydi, damarlarında kan değil de eriyik kurşun akıyormuş gibi uzuvları ağırlaşmıştı birden.

Hazel yatağında uyuşmuş halde uzanırken gösteriyi zihninde defalarca tekrarlardı, her ayrıntıyı hafızasına kaydetmeye çalıştı ve bir taşbaskıya kazır gibi beynine işledi. Uykuya dalmasına ramak kala küçücük bir ipucu onu bilincine bağladı ve o menekşe rengi eter şişesindeki üçüncü kokunun ne olduğunu fark etti. Hazel’in mide bulantısı ve susuzlukla başı dönerken yine bu yatakta yattığı döneme ait, zihninin kıvrımlı koridorlardan ve odalardan oluşan labirentinin derinlerine kilitlenmiş bir anıydı. Hastalığın canını alacağından emindi. Dr. Beecham’ın sihirli şişesi kır çiçeği, küf ve ölüm kokuyordu.

Hazel en azından sert bir nutuk çekilmesini, parmak eklemle-
rine sopayla vurulmasını ya da “babana bunu anlatana kadar
bekle, çok kızacak” şeklinde alevli bir tepki bekliyordu. Annesinin
George’un yasını tutmadığı zamanlarda kendi çemberli eteğinin
ötesini dahi göremeyecek kadar Percy’ye odaklandığı doğrudu
ama yine de Hazel’in yaptıklarının *bazı* sonuçları olmalıydı.

Ama olmamıştı. Hazel kalın güneş ışınlarının perdelerden içe-
ri dolduğu sabahın geç saatlerinde uyandığında annesinin henüz
odasından çıkmadığını fark etti. Iona, Leydi Sinnett’in önceki
gece akşam yemeği için de aşağı inmediğini söyledi.

George ölmeden önce annesi böyle değildi. George hâlâ ha-
yattayken –babası da hâlâ yanlarındayken– normal bir aileydiler.
Kütüphanede çay saatleri. Şömine başında kitap okuma saatleri.
Almont Evi’nde geçen Noeller. Onu Hawthornden’daki ormanın
ötesinde bulunan küçük pınara yürüyüşe çıkaran babasının etraf-
larındaki dallar arasında paytak paytak yürüyen farklı bıldırcın
türlerini gösterdiği gizli öğleden sonraları. Ama sonra babası yeni
bir göreve atanmıştı –Leydi Sinnett herkese bunun *çok* prestij-
li bir atama olduğunu hatırlatırdı– ve humma George’u almıştı.
Evde sadece üçü kalmıştı: Hazel, annesi ve Percy. Küçük, şımarık
prens, annesinin gururu ve sevinci, hastalanmaması için istirid-
ye içindeki inci gibi muhafaza edilen Percy. Leydi Sinnett artık
bütün zamanını ve dikkatini Percy’ye adanmıştı; onun eğitimi,

Dana Schwartz

giysileri, soluduğu hava... Hazel'la konuştuğundaysa çoğunlukla sadece Percy'yi görüp görmediğini sorardı.

Hazel annesini ancak birkaç gün sonra kahvaltıda Percy'nin pastırması için yaygara koparıırken gördü. Leydi Sinnett bir mendille Percy'nin yanaklarındaki yağı silerken Hazel fark edilmeden yerine oturdu.

Ancak sonra annesi Hazel'ı şaşırtarak ona döndü. "Pastırma ister misin, canım?" dedi ve siyah eldivenli eliyle bir tabak uzattı. George'un ölümünün üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmesine rağmen annesi hâlâ yas kıyafetleri giyiyordu. Elbisesi siyah taftadan-
dı ve içinde George'un saçının bulunduğu broşu göğsüne takmıştı.

Hazel annesinin uzattığı pastırmayı alırken temkinliydi. Bir tuzak gibi görünüyordu. Öyleyse ilmiik yakında iyice sıkılaşı-
caktı. Belki annesi onun yokluğunu *fark etmişti* ve durumu görmez-
den gelmesi de Hazel'ı yanıltıp güven hissi oluşturmak için baş-
vurduğu bir hileydi.

"Percy, tatlım neden gidip Usta Pogli'a derse başlamak için hazır olduğunu haber vermiyorsun?" dedi Leydi Sinnett gülüm-
seyerek.

Percy, ablasını şüphayle süzdü ancak sonra annesinin sözünü dinledi ve mutlu mutlu yemek odasından ayrıldı.

Leydi Sinnett çayını titizlikle yudumlarken, "Hazel, tiyatro -Le Grand Leon elbette- bu akşam bir gala gecesi düzenliyor. Sevimli bir dans gösterisi olacak sanırım. Birlikte katılmamız gerektiğini düşünüyorum."

Hazel'ın o an çiğnemekte olduğu kızarmış ekmek az kalsın boğazına kaçacaktı. "İkimiz? Birlikte?"

"Elbette," dedi Leydi Sinnett. "Bir anne, kızıyla bir sosyal et-
kinliğe katılamaz mı?"

"Sanırım katılabilir. Peki Percy ne olacak?"

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

“Percy tiyatro için çok küçük, tatlım. Üstelik kimbilir tiyatrodan başına neler gelir. Bayan Herberts’la kalır o. Bunu sorman ne kadar saçma.” Leydi Sinnett, Hazel’in başka bir şey söylemesini bekledi. O sessiz kaldığındaysa devam etti. “Harika o zaman. İona’ya sana o yeni ipek kıyafeti giydirmesini söyleyeceğim. Arsenik yeşili. Bu renk gözlerini o kadar da kahverengi göstermiyor.”

Hazel’in başı gerçekten de belada değildi. O kadar rahatlamıştı ki sadece başıyla onaylayabildi.

Leydi Sinnett onayını almış oldu ve memnuniyetle gülümse-
di. “Hâlâ yastayım biliyorum ama annemden aldığım incileri ve babanın verdiği zümrüt yüzüğü takabilirim sanırım. Onu bana nişanlandığımızda almıştı, parayı nereden buldu bilemiyorum, o zamanlar sadece bir teğmendi. Ben de bir vikontun kızı olarak romantizm ve...” Kısa, hüznünlü bir kahkaha attı. “...aşk düşüncelerine kendimi kolayca kaptırmıştım. Almont Evi’nde büyüdüm, Devon’da yazlık bir evimiz ve Londra’da Sezon için bir dairemiz vardı, biliyorsun.” Hazel’in yüzündeki tuhaf ifadeyi fark etti. “Niye öyle çatıda kalakalmış bir kedi gibi bakıyorsun? Alnındaki kırıksıklığı derinleştireceksin.”

Hazel çayından bir yudum alırken zorlandı. “Sanırım...” George’un adını söylememesi gerektiğini biliyordu. “*Babam* gittiğinden beri benimle hiç bu kadar uzun konuşmamıştın.”

Leydi Sinnett burnundan alaycı bir tavırla güldü. “Ah, Hazel. Saçmalamak sana hiç yakışmıyor.”

Birkaç dakika daha sessizce oturdular, sadece porselene sürten çatalların tıkırtıları ve ara sıra ateşin çatırtıları sessizliği bölüyordu. Leydi Sinnett tekrar konuştuğunda sesi farklıydı. Boğuk ve ciddiye. Gözleri Hazel’da değildi. Bunun yerine pencereden dışarı, sisli tarlalara ve ahırlara bakıyordu.

“Hazel, baban öldüğünde...” dedi, “...ev Percy’nin olacak.

Dana Schwartz

Bunu biliyorsun. Her şey; ev, mülk, onun parası ve bu evliliğe adım atarken *benim* getirdiğim para Percy'nin olacak.”

Planlanmışçasına, üstteki koridordan Percy'nin koşma ve gülme sesi geldi. Adımları ve kahkahaları yankılandı. “Söylemek istediğim...” diye dikkatlice devam etti Hazel'in annesi. “Kuzeninle nişanınızı bir an önce resmîyete dökmeniz gerektiği.”

Hazel güldü. “Resmîyete dökme mi? Anne, neredeyse çocukluktan beri nişanlı sayılırız.”

Leydi Sinnett gülmedi. İnce dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. “Sana evlenme teklifi etti mi?”

“Ee, hayır ama...”

“Geleceğinle oyun oynama. Bu kaybetme olasılığına kapı açar.” Leydi Sinnett hizmetçi masayı temizlesin diye çanını çaldı. “Çayımı yatak odamda alacağım,” dedi ve çıkmak için ayağa kalktı. Hazel'a dönerek ekledi: “İona'ya bu gece korseni sıkıca bağlamasını söyle. Gerekiyorsa ceketini daraltsın. Bernard seni bu gece çocukluk arkadaşı olarak değil, bir kadın olarak görsün.”

Bir kütük atılınca ateş tekrar harladı. Pastırma birden Hazel'ın boğazından geçmeyecek kadar kalınlaşmıştı.

Hazel ve annesi Le Grand Leon'a varana kadar diğer arabaların çoğu yolcularını bırakmıştı bile. Leydi Sinnett modası geçmiş uzun kollu, gri bir elbise giymişti. Hazel'ın ipek elbisesiyse kırmızıydı. Annesi Paris'ten getirmişti, eteğinde ve kollarında kadife nakışlar vardı, bunu nadiren giyerdi ama İona'nın yatağın üzerine serdiği arsenik yeşili elbiseye baktığında midesi bulanmıştı. Onu dolabının arkalarına saklanmış kırmızıya çeken bir şey vardı. Bu elbise tamamen aklından çıkmıştı. Çemberli eteğinden daha yu-

Anatomî: bir aşk hikâyesi

muşaktı, omuzlarında transparan oluyordu.

“Leydi Sinnett, harika görünüyorsunuz!”

Le Grand Leon’un merdivenlerini çıkarken Hyacinth Caldwater’ın geniş göğsü Hazel’in göz hizasındaydı. Bayan Caldwater çoktan iki koca eskitmişti ve üçüncüsünü arıyormuş gibi görünüyordu. Pembenin şok edici tonundaki elbisesi derin dekolteliydi. Yanaklarına yarı yaşındaki genç bir kadında bile çocuksu kaçacak kadar parlak bir allık sürmüştü.

Leydi Sinnett’in yüzü davul gibi gerildi. “Bayan Caldwater. Sizi görmek ne hoş,” dedi, aslında hiç de öyle düşünmüyormuş gibi bakarak.

“Yıllardır görüşmüyoruz! Yasınız hâlâ sürüyor mu? Ah, zavalılık. Sizi dışarıda görmek ne güzel. Söz verdiğiniz gibi beni çaya çağırmadınız, unutmadım! Ha ha ha! Ve *ooo!*” Bayan Caldwater, Hazel’a bakıp sevinçle çığlık attı. “Bu, Hazel olamaz. Hayır. Hayır! Olamaz! Ne kadar da büyümüş. Yemin ederim görüşmediğimiz sırada çok serpilmiş. Onu saklamıyorsunuz, değil mi?”

Leydi Sinnett kendisini başka bir konuşmaya çekecek birini bulma umuduyla Bayan Caldwater’ın ardına baktı. “Hayır,” dedi dalgınca. “Korkarım ki Hazel bir okur ve elinden gelse Hawthornden’dan hiç ayrılmaz.”

“Okur demek. Ne harika. Ne okuyorsun, canım? Roman mı?”

Hazel yanıtlamadan önce annesine baktı. “En son *The Antiquary*’ye başladım, *Waverley*’nin yazarının eseri. Babam sipariş edip bana gönderdi.”

Bayan Caldwater ellerini çırttı. “Ne küçük bir zihni var, Lavinia.”

Annesi Hazel’ın elini çekiştirerek, “Artık yerimize geçmemiz lazım,” dedi.

Dana Schwartz

Hyacinth Caldwater merdivenden çıkarlarken arkalarından seslendi. "Lavinia, çayı sakın *unutma*. Sürekli benden kaçmaya devam edersen *rezil olurum!*"

"Korkunç kadın," diye mırıldandı Leydi Sinnett, Hazel'la insan kalabalığının arasında ilerlemeye devam ederken. "Ah bak, Bernard ve dayın orada."

Hazel ve Leydi Sinnett yaklaşırken Bernard eğildi. "Umarım iyisindir, Hazel? Kırmızının sana gerçekten yakıştığını söylemeliyim."

Hazel yüzüne bir gülümseme kondurmak için kendini zorlamadı. Bernard'a baktığında gördüğü tek şey geçen gün sokaktaki o kibirli ve boş bakışlarıydı. *Çocukken öyleydi*, demişti. Keşke neler yapabileceğini bilseydi! Keşke gördüklerini bilseydi!

Leydi Sinnett, Hazel'in kaburgasına sertçe dirsek attı. "Ah, çok iyiyim, teşekkür ederim, kuzen," dedi mesafeli bir tavırla.

"Sezonda seni Londra'da göreceğimizi umuyorum, Bernard," dedi Hazel'in annesi telaşla. Yüzünde yılanı andıran bir gülümseme vardı. "Hazel, dükün Delmont'ta düzenlediği maskeli baloyu dört gözle bekliyor, öyle değil mi canım?"

Hazel başını başka yöne çevirdi. "Hıhı," dedi.

"Baloyu kaçıramam," dedi Bernard. "Ah, babam beni locamıza çağırıyor sanırım. Affedersiniz, hanımlar." Bir kez daha eğilip kalabalığa karıştı.

Hazel ve annesi kalan merdivenleri çıkarak kendi koltuklarına, tiyatronun sağ üstünde bulunan locaya geldiler. Sahnenin önünde kadife, kalın, tozlu ve fosforlu yeşil bir perde asılıydı. Orkestra hâlâ ısınıyordu ve Hazel bu süreyi başka kimlerin geldiğini görmek üzere etrafına bakınarak geçirdi.

Bernard ve Lord Almont sahnenin karşısındaki locadaydı ve yanlarında onca insan içinden Hartwick-Ellis ikizleri Cecilia ve

Anatomî: bir aşk hikâyesi

Gibbs vardı. Hazel, Cecilia'yı uzun zamandır görmemişti. En son ne zaman görmüştü sahiden? Morris balosunda mı? O balo bir yaz önceydi. Cecilia uzamıştı; boynu bir leyleğinki gibi uzun ve inceydi. Her zaman açık tenli biri olmuştu, bu gece sarı saçları başının iki yanında lüleler halinde salınıyordu. Hazel'in o saçları gözden kaçırması zordu, kimse kaçıramazdı; abartarak çılgınca kıkırdarken bir yandan da ışığın buklelerine düşmesine uğraşarak saçlarını savuruyordu. Erkek kardeşi Gibbs ise her zamanki gibi hüzünlü görünüyordu. Gözleri, burnu ve ağzı bir yemek tabağı büyüklüğündeki yüzünde çok küçük ve birbirine çok yakın duran sarışın bir oğlandı.

"Cecilia iyi görünüyor," dedi Hazel annesine.

Leydi Sinnett cevap vermedi. Gözleri Cecilia ve Bernard'a hançer gibi saplanmıştı. Bernard, Celia'yla gülüşüyor ve buklelerinin her saldırısını mutlulukla savuşturuyor gibi görünüyordu. Cecilia onun ellerini kavradığında Bernard kızın eldivenli elini nazikçe okşadı. Onlar... birbirlerine kur mu yapıyordu? Bu mümkün değildi. Cecilia Hartwick-Ellis'in ancak bir sütlaç kadar karakteri vardı. İkişi –Cecilia ve Gibbs– dörtten başlasa beşe kadar sayamazdı muhtemelen. Pek kitap okumadıkları da kesindi.

O esnada Cecilia öyle gülünç ve sahte bir kahkaha attı ki Hazel sesini tiyatronun diğer tarafından bile duydu. Ve Bernard... Bernard bundan keyif alıyor gibiydi. Boynundan yüzüne bir kızarıklık tırmandı. Bu gece saçlarında bir farklılık vardı – saçları öne doğru taranmıştı ve favorileri uzundu, sanki o rezil şair Lord Byron'ı taklit ediyordu. Bernard kulağına bir şeyler fısıldayınca Cecilia tekrar güldü, başını geriye atarak saçlarını savurdu. Hazel buna bakmaya katlanamadı. Kimin için daha çok utandığından emin değildi.

Sonunda tiyatronun gaz lambaları karardı ve orkestra minör tonda kasvetli bir ağıt çalmaya başladı. Perde açıldığında sahne

Dana Schwartz

neredeyse boştu. Arka plan tamamen gri ve kahverengiden ibaret sisli bir bataklığı gösteriyordu, budaklı ölü bir sahte ağaç ve alçakta asılı duran turuncu bir ay vardı. Kızıl saçlı bir kadın dansçı gecelik gibi uçuş uçuş beyaz bir elbise içinde hoplaya hoplaya sahneye girdi, çok geçmeden muhtemelen kocası rolündeki adam da ona katıldı. Hazel hikâyeye odaklanmaya ve tiyatronun karşısındaki locada olanlara aldırmmamaya çalıştı. Dans gösterisinde kadının kocası sonu belirsiz ve uzak diyarlardaki bir savaşa çağrıldı, kadın onun yokluğunda bunalıma girdi ve sahnede dönüp dururken kollarını göğse ya da daha doğrusu yukarıdaki çatı kirişlerine kaldırdı. Her gün sevgilisini beklemek için pencereye giden kadın tekrar tekrar hayal kırıklığına uğradı.

Ve sonra bir adam çıkıp geldi – tamamen siyahlara bürünmüş, kötü adam bıyıklı ve karanlık, inatçı bakışlı, eski sevgilisinin ceketini giyen bir adam. Ve kadın, bu adamın sevgilisi *olabileceğini*, onun savaştan döndüğünü düşündü! Birlikte dans ettiklerinde kadın büyülendi. Ancak dans ettikçe gizemli adamın kostümü yavaş yavaş düşmeye başladı. Ve adamın aslında kocası değil, Şeytan olduğu ortaya çıktı. Kadın, yaptığı hatanın ve ihanetinin acısıyla çalışma masasından bir hançer çıkardığı gibi göğsüne sapladı. Kanını temsil etmek için kullanılan kırmızı kurdeleler sahneye saçıldı. Dansçı düştü. Gerçek kocası sonunda eve döndü, karısının soğumuş cesedini yerde yatarken buldu ve perde indi. Bir trajedi.

Biraz abartılı, diye düşündü Hazel. Ancak Le Grand Leon hiçbir zaman ince dokunuşların yeri olmamıştı. Geçen ay aşağı yukarı benzer bir olay örgüsü olan başka bir hikâyenin galasını yapmışlardı – güzel, genç ve erdemli bir kadının kötü yola sürüklenişi. Fakat onda, yabancı bir vampir kadının kalbini tüketmeden önce onu altın ve mücevherlerle baştan çıkarmıştı.

Anatomî: bir aşk hikâyesi

Tüm genç kızlara hayatları boyunca öğretilen ders buydu: Karşılaştığınız erkekler tarafından baştan çıkarılmayın, namusunuzu koruyun. Tabii hayatları doğru erkeği baştan çıkarmaya bağlı hale gelene kadar. Bu imkânsız bir durumdu, toplumun bir aldatmacasıydı: Kadınları, onları isteyen erkeklerin merhametine bırak ama onların bir erkek tarafından *arzulanmak* için yapabilecekleri her şeyi ayıpla. Pasiflik en yüce erdemdi. Tanrı sizi Hyacinth Caldwat gibi birine dönüşmekten korusun. Sabırlı olun, sessiz olun, orkide gibi güzel ve dokunulmaz olun, işte *ancak o zaman* sizi güvende tutacak bir cam fanusla ödüllendirilirdiniz.

Leydi Sinnett bütün gösteri boyunca elini koltuğunun kolçağına sımsıkı kenetlemişti. Alkışlar henüz bitmemişken Hazel’i koltuğundan çekip kaldırdı, merdivenlerden aşağıya indirdi ve tiyatrodan arabalarına kadar sürükledi.

Tiyatrodan yeterince uzaklaşıp da onları Hawthornden’a geri götüren sessiz yolda ilerlerken Leydi Sinnett, Hazel’a döndü. “Sen...” dedi dişlerini sıkarak. “Sen başına neler geleceğinin farkında mısın?”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Hazel.

Leydi Sinnett yutkundu ve gergin dudaklarını birbirine bastırdı. “Dünya kadınlara iyi davranmaz, Hazel. Senin gibi kadınlara bile. Deden viskonttu, evet ama ben bir kız çocuğuydum, yani bu çok bir şey ifade etmiyor. Baban Hawthornden’ın sahibi ve o ölünce Hawthornden Percy’ye kalacak. Bekâr kadınlara ne olduğunu biliyor musun?”

Hazel kaşlarını çattı. “Sanırım... Yani...”

Leydi Sinnett hüznü ve acı bir kıkırdamayla sözünü kesti. “Yaşayacak hiçbir yerin olmaz. Akrobalarının merhametine kalır-

Dana Schwartz

sın. Küçük kardeşinin ve onun evleneceği kişinin merhametine kalırsın. Yengenin birazcık insaniyet göstermesi ve nazik davranması için dua edersin.”

Hazel ne diyeceğini bilmiyordu. Sadece kucağına baktı.

Annesi parmaklarıyla duvağının kenarıyla oynayarak devam etti. “Farkındayım, George bizi terk ettiğinden beri belki de seninle yeterince *ilgilenmedim*. Belki de Bernard Almont’la evliliğinin önemini yeterince vurgulamamışımdır çünkü bunu bildiğini sanıyordum.”

“Biliyorum zaten.”

“Evet, ben de öyle sanıyordum. Zeki bir kızsın, sürekli okuyorsun. Senin küçük tuhaflıklarını kimse kuzenin gibi kabul etmez. Babanın çalışma odasından çaldığın doğa felsefesi kitapları. Londra’ya gittiğimizde böyle şeyler bir daha yaşanmayacak. Cecilia Hartwick-Ellis’in elbiselerini çamur veya kitap mürekkebiyle kirletmediğine eminim.”

“Çünkü o okumayı bilmiyor,” diye mırıldandı Hazel atlı arabanın camına doğru.

Leydi Sinnett burnunu çekti. “O zaman kendi kaderini kendin hazırla. Sana verebileceğim tüm annelik tavsiyelerini verdim.”

Yolculuğun kalanını sessizlik içinde geçirdiler. Hazel kasvetli karanlığa baktı, atlar şehirden uzaklaşarak onları eve doğru sürüklerken ölü dalların yanlarından hızla geçip gitmesini izledi.

9

O geceki açılış gösterisi için iki sahne işçisi eksikti. Jack gösteriden önce onların yerine de çalışırken söylenip durdu. Kostümleri yerlerine yerleştiriyor, sahnenin kenarındaki gaz lambalarını kontrol ediyordu. Şimdiye dek yerine geçmiş, Bay Anthony'nin işaretiyle perdeyi kaldırmaya hazır bir halde kirislerin tepesinde olmayı isterdi.

Isabella kanatlarının içinde geriniyordu, yüzü çoktan pudralanmıştı ve dökümlü muslin kostümünü giymişti. Jack onun sarı saçları tepesinde toplanmış ve yanaklarına allık sürülmüş bu haliyle güzel görüldüğünü düşündü. Ama Jack her zaman onun güzel görüldüğünü düşünürdü. Her gösteriyi sahnenin yukarısındaki kirislerden onu izleyerek geçirir, onun havada denizdeki bir balık gibi zahmetsizce süzülüşünü izlerdi. Ona baktığını fark edip gülümsediğinde Jack de ona gülümsedi.

“Hey, âşık çocuk!” diye bağırdı Bay Anthony. Bir halatı sağlamlaştırırken sigarası altdudağından sarkıyordu. “O ağacı ikinci perde için hazırlamayı unutma. Carafree yok, o yüzden bu iş sende.” Ağır ağır iç çekti. “Halledebilirsin, değil mi Jack?” Bay Anthony Batı Hint Adaları'nda Fransızlarla savaşıırken bir kolunu kaybetmişti ve eskiden kolunun olduğu yerde at kılı olabilecek bir şeyle doldurulmuş deriden bir uzuv vardı ve takma parmakların arasındaki dikişlerden çıkıyorlardı ancak Jack bu konuda soru sormaması gerektiğini biliyordu.

Dana Schwartz

Jack saçlarını önünden çekti. "Tabii ki yapabilirim. Ama Carafree nerede? Ve John Nickels nerede? Gelmemezlik yapmazlardı."

"Duymadın mı yani?"

"Hayır, tabii ki duymadım. Neyi duyacaktım?"

Bay Anthony etrafına göz atıp Jack'e yaklaştı ve kıkırdayan kızlar korosuna sırtını döndü. "Öldüler."

"Ne? İkisi de mi?"

"Aynen. Tuğla ateşinin döndüğünü söylüyorlar. Carafree'yi ateşi bile çıkmadan almış, John Nickels ondan da hızlı gitmiş."

"Hayır," dedi Jack hızla. "Hayır, King's Arms'taki çocuklar konuşup birbirlerini korkutmayı seviyor, hepsi bu. Carafree ve John Nickels'in Glasgow'a giden bir arabada olduklarına, arkalarında bıraktıkları kumar borçlarına kahkahalarla güldüklerine ve bana yıktıkları tüm ekstra işleri akıllarından bile geçirmediklerine bahse girerim."

Bay Anthony omuz silkti. "Ben öyle duymadım, dostum. Humma geri gelmiş. Geçen ay Canongate'te yaşayan bir aileden sağ çıkan olmamış."

"Bu, Roma humması değil," dedi Jack kendinden emin bir tavırla. "Olamaz. Tiyatrolar kapanırdı. İşimizden olurduk."

Bay Anthony'nin attığı güçlü ve hüzünlü kahkaha öksürük krizine dönüştü. "Humma döndüyse işten daha çok endişelenmemiz gereken şeyler var demektir, delikanlı." Dans öğretmeni gösterinin başlaması için zili çaldı. Jack hâlâ onu izliyorsa diye Isabella'ya umutlu bir bakış attı ama onun dikkati dağılmıştı, çoraplarını çekiyordu. Bu yüzden Jack başrol olan Thomas Potter'a başıyla işaret verdi ve sahnenin üzerindeki galeriye çıkmak için arka duvara dayalı merdiveni tırmandı.

İkizler: Bir aşk hikâyesi

Le Grand Leon'un üstündeki kirişler Jack'e büyük bir gemi gibi geliyordu – halatlar, ahşap kirişler, boyalı fonlar için kalın brandalar vardı ve hepsinin arasında ise dalıp çıkan, sallanan, çekip bırakan Jack duruyordu. Nerede doğduğunu bilmiyordu. Canongate'in dışında bir yerde olduğunu tahmin ediyordu ama burası onun için eve en yakın yerdi.

Aşırı çalışan ve aşırı içen annesinin yanından kaçtıktan sonra High Street'te dilendiği, Princes Street Gardens'ta kadınlara kart hileleri yaptığı ve kasabın arkasına atılan kemikler için diğer çelimsiz çocuklarla güreştiği o birkaç kederli yıl belleğinde bulanıktı. Bir süre yakınlardaki Fleshmarket Close'da bir grup hırsızla yaşamıştı. Kasaptan sokağa akan kan kokusu uyuduğu ve uyanık olduğu saatler boyunca Jack'in burnundan gitmezdi. Munro da oradaydı – Jack'ten birkaç yaş büyük, uyurken bile balıkçı pantolonu giyen bir çocuktü, burnu o kadar çok kırılmıştı ki yüzünde kalan kısmı altı farklı yöne doğru çarpıktı. Jack'e mezarcı olmayı öğreten ilk kişi Munro'ydu.

"Orayı görüyor musun?" demişti Munro bir öğleden sonra Jack'e Grassmarket'ta bir idamı izlerlerken. Acınası katilin elleri sırtında bağlıydı, cellattan şapkasını çıkarmasını istediğinde terden sırılsıklam olmuş saçları ortaya çıkmıştı. Adam karısını hem kadını hem de karnındaki bebeği öldürecek kadar şiddetli dövdüğü için asılıyordu. Haftalarca sokak çocukları adamın resimlerinin ve suçla ilgili ayrıntıların yer aldığı broşürler satmıştı.

Jack ve Munro cesedin ahşap zeminden aşağı düşmesini, tüyler ürpertici seğirmenin başlayıp durmasını ve kalabalığın alkışlarının sessizleşmesini beklemişti. Ceset sonunda hareketsizleştiğinde bir grup adam cesedi kapmak için dövüşmüştü. "Bak, cesedi almak için gelen o adamlar var ya?" demişti Munro. "Onları görüyor musun?"

Dana Schwartz

Jack kepekli bir elma ısıırıyordu. “Ölü bir katilin kemiklerini kim ister ki?”

“Aptallık etme,” demişti Munro elmayı Jack’in elinden kapıp kendisi ısıırarak. Yüzünü buruşturmuştu ama bir ısıırık daha almıştı. “Cesedi doktorlara ya da üniversite öğrencilerine satmak için almaya çalışıyorlar. İnceleme gibi şeyler için cesede ihtiyaçları var. Bir ceset iki gine ve bir kron karşılığında satılıyor. Ceset hamileyse üç gineye gider ama bu daha zor çünkü hamile bir kadını pek asmazlar.” Munro dört veya beş adamın halat parçalarını çakıarla kesmek için çılgınlar gibi uğraştığı idam sehpasına bakarak başını eğmişti. “O halat parçalarını hatıra olarak satacaklar. Kötü ruhları uzak tutmak için sanırım. Ya da katilleri uzak tutmak için. Ya da belki de asılacak kadar şansın kötüyse onu uzak tutmak için.”

“Ama asıl ceset para ediyor,” diye devam etmişti Munro elmanın çekirdeğini emerken. “Sorun şu ki herkes idamın ne zaman olacağını bilir ve herkes ceset için kavga eder. Ama asılsa da asılmasa da ceset cesettir ve doktorlar yasaya sanıldığı kadar önem vermiyor.”

Ve böylece Jack Currer bir mezarcı oldu. Bir kürek edindi ve gece karanlığında taze cesetleri çıkarmak için mezarlıklara girmeye başladı. Bazen tek başına, genellikle Munro’yla oluyordu, bazen de Munro ve iyi bir yemek ihtiyacıyla Fleshmarket’a gelen herhangi bir talihsiz çocukla.

Başları belaya girer miydi? Edinburgh’nın sokaklarında yaşamaktan ve yoksul olmaktan daha kötü olmazdı. Beden hırsızları yaşayan şehrin hayati bir organıydı. İğrençtiler ve gösterişli insanlar başka tarafa bakmayı tercih ediyordu ama yine de hayati önem taşıyorlardı. Herkes ne yaptıklarını biliyordu. Polis mezarlardan kıyafet veya mücevher almadıkları sürece fazla umursamıyordu. Zengin ailelerin Jack gibilerinden korunmak için

Anatomî: Bir aşk tükâyesi

demir kafesli mezarları veya mezarlara yerleştirilen sağlam taş levhaları vardı. Daha fakir aileler bazen mezarın yanında oturup nöbet tutan bir bekçi işe alırdı. Görevleri ceset doktorların inceleyemeyeceği kadar bozulana dek üç veya dört gün mezarda beklemektir. (Jack gibi bir profesyonel için bunların hepsi kolayca aşılabilecek engellerdi: Yaklaşık yirmi metre uzaktan başla ve doğrudan mezarın altına çıkan bir tünel kazıp cesedi çıkar. Kimsenin ruhu bile duymazdı.)

Ancak çoğunlukla seilmeyenlerden, sığ gömülen ve unutulmuş cesetlerden geçimini sağlıyordu. Onlar Jack ve onları sattığı doktorlar için paha biçilmezdi. Bu sefil ruhlar hayattayken az şey yapmış olsalar da öldükten sonra çok işe yararlardı.

Le Grand Leon'da çalışmaya başlayınca omuzları ağrıyana kadar kazdığı, gaz ve dışkıyla şişmiş bedenleri çektiği, kurtçukların ayakkabılarına girdiği uzun gecelerin sona ereceğini düşünmüştü. Sahnenin üstündeki kalaslara serilmiş brandanın içinde uyuyacak bir yeri vardı ve Bay Arthur onlar için lahana, patates kabukları ve ekibin bulabildiği her türlü yiyecekten güveç yapıyordu.

Jack süslü localarındaki o sosyetiklerden bile daha iyi bir manzarası olduğunu düşünüyordu. Tek yapması gereken perdenin ve doğru fonların doğru zamanda açıldığından emin olmaktır. Halbuki seyirciler koltuklarına çakılıp kalmıştı, üzerlerinde ipek kumaşları –ki bırakın bir bahçe çitinden atlamayı, yanlış dursanız bile kırışırdı– ve ayaklarını sıkı ayakkabıları vardı. Ama para arzusu karanlıktaki bir tilki gibi sinsice yaklaşırdı insana.

Bir de Isabella vardı. Her zaman, gece gündüz aşağısındaki sahnede dans eden Isabella. İnsan onun hareketlerini, sahnedeki fenerlerin sarı saçlarını –her yerini– parlatışını gördükten sonra ona nasıl âşık olmazdı ki? Jack'in Edinburgh'da gördüğü meleğe en yakın şeydi o.

Dana Schwartz

Jack geceleri yeniden ceset çalmaya başlamadan önceki iki ay boyunca Le Grand Leon'da sahne teknisyeni olarak çalışmıştı.

Başrol oyuncusu Thomas alkışlar arasında, "Tamam mısınız?" diye seslendi Jack'e kanatlardan. Thomas kadının eski sevgilisinin kılığına girmiş Şeytan olarak belireceği bir sonraki sahne için hazırlanmıştı bile. Jack başıyla onayladı. Thomas, Birminghamlıydı. Le Grand Leon'a nasıl geldiğini Tanrı bilirdi ama onu dinleyen herkese Londra'ya gitmek ve Kral'ın huzurunda Shakespeare oynamak için yeterli para biriktireceğini söylemekten hoşlanırdı. Geniş omuzluydu ve aktörlere has bir yakışıklılığı vardı, kostüm işleriyle uğraşan kadınların gizlice kıkırdadığı türden bir yakışıklılıktı onunki. Jack genellikle gölgelerde kaybolurdu ama bu kas-tıydı. Jack'in güvende kalmasının en iyi yolu gece hayvanları gibi görünmez olmaktı.

Le Grand Leon'da hayat bir müzik kutusunun içinde yaşamak gibiydi. Yıldızlı kenarlı tavan dört mevsimi temsil etmek için dört bölüme ayrılmıştı ve her birinde gül rengi yanakları ve fildişi rengi tenleri olan patates şeklindeki çocuk melekler bulunuyordu. Ve tıpkı bir müzik kutusu gibi sahnede dansçı vardı: Isabella Turner. Jack onu Holyrood Caddesi'ndeki antika dükkânının vitrininde gördüğü porselen balerinlerden biri gibi canlandırıyordu gözünde: bir ayağının üzerinde dengede dururken diğer ayağını arkaya uzatmış, kolunu havaya kaldırmış, bütün vücudu iyice çekilmiş bir yay gibi gergin, kurmalı müzik eşliğinde sahnede yavaşça dönüyor.

Fleshmarket Close'da yaşarken her gün o antika dükkânının önünden geçiyordu. Ama içeri girecek cesareti ancak geçen hafta toplayabilmişti. Tezgâhın arkasındaki kadın ona dik dik bakmıştı ve Jack'in vitrindeki müzik kutusunu almasını izlerken bakışları daha da sertleşmişti.

"Bu ne kadar?"

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

“Senin karşılayabileceğinden fazla,” demişti kadın ama o kadar kaba da değildi.

“Çalışıyorum. Yemin ederim. Le Grand Leon’da çalışıyorum. Ne kadar?” Müzik kutusundaki balerin Isabella gibi sarışındı.

Dükkân sahibi derin bir nefes almış, parmağıyla tezgâhta ritim tutmuştu. “Dışarıda seni daha önce gördüm, değil mi? Vitrine bakıyordun.” Jack başıyla onaylamıştı. “En fazla on şiline indirebilirim.”

Jack’in gözleri neredeyse yerinden çıkacaktı. Bir ay çalışıp kazandığı para kadardı. Ama kararını verip gitmişti oraya. Cebine uzanıp paraları çıkarmıştı. “Al o zaman,” demişti ve fikrini değiştirmemek için bir an önce dükkândan ayrılmıştı. Bu, Isabella içindi ve mükemmeldi. Mezarlıkta bir gece daha geçirmesi gerekecekti ama kıza ne kadar hayran olduğunu gösterecek şeyleri almak için binlerce ceset çalıp satabilirdi. Sonunda onunla geçireceği sabahlar olacaksa her geceyi pisliğin içinde geçirmeye razıydı.

Gösteri alışıldığı şekilde alkışlarla sona erdi ve Jack ağır yeşil kadife perdeyi indirirken halat tiz bir ses çıkarınca yüzünü buruşturdu. Isabella seyircilere kocaman gülümsedi, dalış yapacakmış gibi kollarını açtı ve bir hanımefendiymiş gibi düzgün bir reverans yaptı. Sonra perdenin güvenli duvarının arkasına çekildi ve gülümsemesi soldu. Büyü bozulmuştu, hepsi tekrar insan olmuştu. Seyirciler arabalarına binip hava durumundan şikâyet ediyordu.

Isabella’yı arka kapıdan çıkıp eve gitmeden yakalamak istiyorsa hızlı olmalıydı. Müzik kutusunu paltonun altından çıkardı ve kutuyu dengede tutarak tek eliyle merdivenden indi.

Dana Schwartz

Giyinme odasındaki Isabella'yı duyabiliyordu –hareket sesleri, bir mumun yakılması, eteğin hışırtısı– ama kendini kapıyı çalma-ya zorlayamadı. Henüz değildi. Yüzüncü kez parmaklarını müzik kutusunun pürüzsüz kenarlarında gezdirdi. Sonra derin bir nefes aldı ve kapıya sertçe iki kez vurdu.

Daha vurmayı bitirmemişti ki kapı açıldı. Isabella değildi, dans öğretmenin kızı Mary-Anne'di. Kostümlerin eteklerini düzelten, sekiz dokuz yaşlarındaki sert bakışlı bir kızdı. “Burada değil,” dedi boş bir sesle, Jack'i baştan aşağı süzerek. Gözleri müzik kutusuna takıldı.

“Nereye gittiğini biliyor musun?” diye sordu Jack dudaklarını çapkın bir gülümseme olduğunu umduğu bir şekle sokmak için elinden geleni yaparak.

Mary-Anne sadece omuzlarını silkti. “Perde kapandıktan sonra geri gelmedi, en azından ben görmedim.”

Jack iç çekti. Ardından Isabella'nın kahkahasını duydu. Sesi- nin çan gibi tınısını her yerden tanırdı, bin kilometre uzaktan bile. Sokaktan gelen ses pencereden içeri süzülüyordu. Jack bir kasayı iterek duvara dayadı ve pencereden dışarı bakmak için üzerine çıktı. Neden yapmıştı bunu? Neden içeri girmemişti ki? Neden yatağa gitmemiş, Isabella'nın giyinme odasında olmamasının kaderin bir lütfu olduğunu fark etmemiş ve onu unutmaması gerektiğini anlamamıştı? Ama Jack hayatının yarısını kirişlerde geçirmişti ve bu ona aşağısındaki insanları sessizce izleme içgüdü- sü kazandırmıştı. Jack pencereye yaslandığında dışarıdaki Isabella'yı görebildi, kollarını başrol oyuncusuna dolamıştı ve adam da onu öpmek için kendine çekiyordu.

Müzik kutusu elinden kayıp yere düştü. Jack de kasadan düşerken sahte ağaçları devirdi. “Ben iyiyim!” dedi ona dik dik bakan insanlara, hiç kimse sormamış olmasına rağmen.

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

Yere düştüğünde müzik kutusu açılmış, tenekemsi melodisini çalmaya başlamıştı. Jack onu kaldırdığında balerinin kırıldığını fark etti. Kolları, başı, boynu ve gövdesi gitmişti. Geriye sadece onu küçük sahnesine bağlayan bacağı ve elbisesinin pembe eteği kalmıştı. Ama Jack kutuyu kapayana kadar dönmeye devam etti.

Yatağını yaptığı ve birkaç ıvır zıvırını sakladığı kırıslara çıktı. Müzik kutusunu yedek paltosunun altına sokuşturdu. Artık onu görmek istemiyordu, sadece ona bakmak bile aşağılanma duygusuyla yanıp tutuşmasına neden oluyordu. Isabella bir hayaldi, her zaman öyle olmuştu. Ne düşünmüştü, ona aptal bir müzik kutusu aldığı için kız ayılıp bayılacak mıydı? Müzik kutularını sevip sevmediğini bile bilmiyordu ki! Aptaldı. Hayır, aptaldan da beterdi. Romantik bir aptaldı.

Jack kendini atılmış bir perdeye sardı ve halatın tekinin altında sakladığı şarabı çıkardı. Tiyatro kararına ve sessizlikte yalnız kalana kadar durmadan içti. Etrafta sadece duvarlardaki ve kol-tuklardaki farelerle kendi yalnız kalp atışlarının sesi kalmıştı.

Edinburgh Akşam Gazetesi

11 Kasım 1817

GİZEMLİ HASTALIKTAN ALTI KİŞİ DAHA ÖLDÜ

Edinburgh'nun Eski Şehir'inde son on beş günde meydana gelen altı ölüm birçok yetkilinin yıkıcı Roma humması salgınının bir kez daha patlak vermesinden endişe duymasına neden oluyor. Cesetlerin dördü -üç erkek, bir kadın- henüz teşhis edilemedi ancak diğer kurbanlar ayakkabı boyacısı olan 12 yaşındaki Davey Jaspar ve 31 yaşındaki Penelope Marianne Harkness olarak teşhis edildi.

Bayan Penelope Harkness müşteriler tarafından nazik ve güler yüzlü olarak tanımlandığı Karaca ve Geyik adlı bir handa kâhya olarak çalışıyordu. Cuma akşamı ateşinin çıktığını bildirdi. Ev sahibi kadının öldüğünü pazar sabahı kiliseye gelmeyince öğrendi.

"Bu korkunç bir durum," dedi Kraliyet Edinburgh Anatomistler Derneği başkanı ve King's Üniversitesi Hastanesi baş cerrahı III. William Beecham. "Cesedi bizzat inceledim ve Bayan Harkness'in sırtında bulunan lezyonların Roma hummasıyla bağıntılı olduğunu görmek beni dehşete düşürdü. Elbette hastalığın şehrimize dönmediğini umuyoruz ancak dikkatli ve tetikte olmanızı tavsiye etmeliyim."

Roma humması iki yıl önce 1815 yazında Edinburgh'ı vurmuş, iki binden fazla kişi hayatını kaybetmişti.

10

Hazel başlarına gelecekleri biliyordu. Leydi Sinnett gazetelerden nefret ettiği için Hawthornden’i sıkı bir kozada tutmaya çalışırdı, yine de Edinburgh’da fokurdayan söylentilerin ve korkuların farkındaydı. Humma dönüyorsa Leydi Sinnett Percy’yi korumak için gereken neyse yapacaktı. Ancak Hazel’in beklediğinden daha erken başlamıştı: koridora istiflenmiş sandıklar, Bath’taki daireye gitmek için telaşlı hazırlıklar.

“Ama biz Noel’i her zaman Hawthornden’da geçiririz,” demişti Hazel annesinin mücevherlerini dikkatle ketene sarmasını izlerken.

“Bu yıl değil,” diye cevaplamıştı annesi. “Bu yıl Londra’ya geçmeden önce tatile Bath’a gidiyoruz.”

Leydi Sinnett günde on iki kez soğuk elinin tersiyle Percy’nin alınına nazikçe dokunarak, “Bath’taki kaplıcalar sana iyi gelecek, tatlım,” diye mırıldanıp duruyordu. Tıpkı kapana kısılmış bir güve gibi evin içinde süzülüp duruyor, rasgele pencereleri açıp kapayarak Percy’nin “temiz hava” alması gerektiğiyle ilgili bir şeyler geveliyordu.

Geziye bir gün kala Hazel şiddetli bir öksürüğe tutuldu. O günün akşamında ürperti geldiğinden şikâyet etti. Ertesi sabah kahvaltıya inmedi. Iona’dan annesine ateşi olduğunu söylemesini rica etti. Hazel yatağından annesinin aşağıdan gelen çığlıklarını duyabiliyordu. Çılgına dönmüş gibi hareket ettiğini belirten sesler ve anlaşılmaz fısıltılar geldi, ardından Hazel’in kapısı hafifçe tıklatıldı.

Dana Schwartz

“Benim, hanımefendi,” dedi Iona ahşabın diğer tarafından usulca. “Anneniz benden kapının diğer tarafında durmamı istedi, hastalık kapmış olabilirsiniz diye. Hangi belirtiler olduğunu soruyor.”

Hazel bir an düşündü. “Ateşim olduğu kesin. Sanırım sadece ateş. Bir de bulanık görme.” Ve neden olmasın ki? “Ayrıca dilim de yeşile döndü.”

Uzaklaşan adımlar. Ardından geri dönen adımlar. Hazel, Iona’nın koridordaki tereddüdünü hissedebiliyordu. “Anneniz, Leydi Sinnett sizin burada dinlenmenizin ve iyileştikten sonra Bath’ta onlara katılmanızın daha mantıklı olabileceğini düşünüyor.” Leydi Sinnett aşağıdan bir şeyler bağırdı. “Hatta...” diye düzeltti Iona. “Onlar Sezon için Londra’ya varana kadar bekleyip orada buluşabilirmişsiniz. Sadece iyileştikten sonra emin olmak için, hanımefendi.”

Hazel çarşaflarının altından sıırttı. Çarşafı ısıtmak için yatak ısıtıcısını çalıştırmış ve annesinin ateşi olduğuna dair kanıt ihtiyacı olursa diye saç çizgisine sürmek için kullanabileceği bir bardak su getirmişti ama Leydi Sinnett’in sahanlıktan öteye geçemeyecek kadar korkacağını tahmin etmeliydi. “Sanırım idare ederim,” dedi Hazel. Sonra sesinin biraz fazla neşeli çıktığını fark ederek ekledi: “Annem en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsa. Percy’nin güvenliği için.”

Bir süre sonra tekrar ayak sesleri duyuldu, bu seferkiler daha ağırdı ve Hazel annesinin kapısının önünde olduğunu biliyordu. “Hazel,” dedi Leydi Sinnett, “kendine iyi bak. Iona ve Aşçı burada olacak. Lord Almont’a gerekirse ekstra bir kadın hizmetçi göndermesini söyledim.” Bir duraksama. “Anlıyorsun, değil mi?” diye sordu Leydi Sinnett. “Yolculuğu erteleyebilirdik ama...”

“Hiç sorun değil, anne,” diye seslendi Hazel. “Aslında ısrar ediyorum, lütfen gidin. Sadece dinlenmeye ihtiyacım olduğunu

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

düşünüyorum. Ve Percy'nin sağlığını riske atmanın bir anlamı yok. Hawthornden'da dinleneceğim ve iyileştikten sonra güneyde size katılacağım." Sözlerinin peşine abartılı bir öksürük ekledi. "Şu anda yataktan kalkacak halim yok."

"Peki, tamam," dedi Leydi Sinnett bir an sonra. "Yakında görüşürüz. Bath'taki dairenin adresini bıraktım. Nasıl hissettiğini bildirmek için lütfen bize yaz."

"Yazacağım."

Eteklerin ahşap zemine sürtünmesi duyuldu. Hazel bir saat boyunca sessizce bekleyerek evdeki sesleri dinledi. İngiltere'ye gitmek için son ayarlamaları yaptıklarını, bavulların dışarı çıkarıldığı sırada köpeğin havladığını, Aşçı'nın yol için turta paketlediğini, atların yerlerine bağlandığını duydu. Sonunda ev halkı onları uğurlamak için dışarı çıkarken Percy'yle Leydi Sinnett odalarından ayrıldı ve son ayak sesleri duyuldu.

Hazel arabanın sesi çakıllı yolda kaybolana kadar bekledi. Sonra bir yarım saat daha, araba yolunun sonuna varmalarının ve Hawthornden arazisinin anayolla birleştiği kapıya ulaşmalarının süreceği kadar bekledi. Sonra battaniyesini üstünden attı, yataktan kalktı ve Iona'ya seslenerek bir fincan çay istedi. Başarmıştı. Leydi Sinnett olmadan, Percy olmadan —önemli olan herkes onun evden çıkamayacak kadar hasta olduğunu düşünürken— *ay-larca* yalnız kalacaktı.

Iona çaydanlık ve iki fincanla geldi. Tepsiyi dikkatle yerleştirdikten sonra Hazel'a bakıp gülümsedi.

Hazel sessizce, "Delirdiğimi mi düşünüyorsun, Iona?" dedi sormaktan ziyade bir açıklama yapar gibi.

Iona başını iki yana salladı. "Üstelik Vikontes Almont olduğunuzda delilik için çok fazla zamanınız olmayacak. Şimdiden bünyenizden atsanız iyi olur."

Dana Schwartz

Hazel dudaklarının köşelerinde beliren tebessüme direnmeye çalıştı. “Annem hiçbir şeyden şüphelenmedi, değil mi?”

Iona güldü. “Elbette hayır. Percy için o kadar endişeliydi ki kahvaltıda solgun görüldüğünüz için bile sizi burada bırakırdı sanırım. Zavallı çocuk.”

“Zavallı çocuk mu? Zavallı *Percy*? Bütün dünyanın ilgisi onun üzerinde.”

“Böyle baskı altında büyümesi iyi değil. Çocuğun ara sıra temiz havaya ve dizlerinin biraz çamura bulanmasına ihtiyacı var.”

“George her gün at binerdi ve bak ne oldu. Ah, Iona, çok üzgünüm.”

Iona, yaz tatili için gittiği Eton’dan ince bir bıyık bırakarak ve yaklaşık on santim boy atarak döndüğünden beri George’a deli divane âşıktı. Âşık bir köpek yavrusu gibi onu takip ediyor, sözlerini diğer hizmetkârlara tekrarlıyor ve o odaya girdiğinde heyecandan çay döküyordu.

“Ne kadar güzeldi, öyle değil mi?” dedi Iona.

Hazel başıyla onayladı ve son iki yıldır her gün göldeki pislik tabakası gibi beyninin yüzeyinde fokurdayan düşüncüyü bastırdı: *Belki de hastalığı o atlatmalıydı, ben değil.* Mantıksız, korkunç, acımasız bir düşüncedydi bu ve zihnini kemiriyordu. Hazel bunların hepsini biliyordu. Ama yine de...

Iona pencereden dışarı baktı, gözleri ifadesiz ve yaşlıydı, aklından George’a dair bazı uzak anıların geçtiği yüzünden okunuyordu.

“Biliyor musun,” dedi Hazel, “uşak Charles’ın geçtiğimiz birkaç yılda gitgide daha yakışıklı olduğunu fark ettim. Gözlerini de senden alamıyor. Seni şömineyi hazırlarken yakalama umuduyla kütüphanede oyalandığına birden fazla kez tanık oldum. Çocuk sana abayı yakmış.”

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

“Charles mı? Gerçekten mi?”

“Hem sonsuza kadar uşak olarak kalmayacak. Babam ayrılma-
dan önce kâhyaya Charles’ın iyi bir özel hizmetçi olacağını söyle-
diğini hatırlıyorum.”

Iona bir an düşüncelere ya da hayallere daldı ve Hazel kızın
dudaklarının kenarında bir tebessümün oynaşmasını izledi. “Ve
siz de bana baktığınızı mı söylüyorsunuz?”

“Yemin ederim.”

Pencereden gelen ışık Iona’nın başlığının altındaki yanaklarına
ulaştı ve Hazel kızın yüzünün kızardığına yemin edebilirdi.

“Neyse, bu kadar gevezelik yeter. Elimizde yapmamız gereken
bir iş var,” dedi Iona. Bir adım geri çekildi ve daha iyi görebilmek
için bir gözünü kısarak Hazel’a baktı. “Bence erkek kardeşinize
çok benziyorsunuz. Yandan bakınca. Aynı burun, aynı kaşlar.”
İkisi de istemsizce koridora, George’un portresinin asılı olduğu
duvara baktı. Hazel, Iona’nın nezaketen böyle söylediğini bili-
yordu. Hazel yeterince hoştu ama çocukluklarından beri insanlar
George’un çarpıcı güzelliğine dair yorumlarda bulunmuştu.

“Önemli olan,” dedi Hazel, “benden çok da uzun olmama-
sıydı.”

Hazel kısa süre sonra Iona’nın yardımıyla George’un pamuk
gömleklerinden birini, yeleğini, ceketini ve pantolonunu giymiş-
ti. “Bu şortlar güzel. Ancak galiba yeterince modern görünmü-
yorlar,” dedi Iona, George’un giysi dolabını karıştırıp diz boyu
şortlardan birini gösterirken. “Birkaç yıl önce modaydı sanırım.”

“Hayır,” dedi Hazel. “Pantolon. Askısıyla birlikte. Hekim gibi
görünmeliyim, süslü bir beyefendi gibi değil.”

İşlerini bitirip üst raftaki şapkanın tozunu silkelediklerinde Hazel Sinnett rahatlıkla bir beyefendi sanılabilirdi.

“Korkarım bu çizmeler büyük gelecek,” dedi Iona, George için yapılmış bir çift siyah deri çizmeyi çıkararak, oğlanda baldır hizasında kalıyordu ancak Hazel’in dizlerine kadar çıkacaktı.

“Mühim değil,” diye yanıtladı Hazel. “Burunları çoraplarla doldururuz. Bir yerlerde bir palto olmalı. Babaminkilerden biri bile...”

“Bir kravat?” diye sordu Iona.

“Hayır, George olmaya çalışıyorum, Beau Brummell değil.”

Iona’nın gözleri kocaman açıldı. “Kendinizi onlara George olarak tanıtmamalısınız. George’un öldüğünü bildiklerine emi—”

“Adam’dan George Sinnett’i tanımadıklarına eminim. Ama sahte bir isim kullanma konusunda haklı olabilirsin. George... Hazelton nasıl olur?”

Iona gözündeki yaşları sildi ve hafifçe tebessüm etti. “Bence size uydu, *Bay* George Hazelton.”

“Zaten,” diye ekledi Hazel, “bir dönemlik ücreti peşin ödedikten sonra kendimi Mary Wollstonecraft olarak tanıtsam bile umurlarında olmaz.”

Muhterem Sydney Smith'in Hatıra Defteri (1798),
Sydney Smith:

Hiçbir koku İskoç kokularıyla boy ölçüşemez... Sokaklarda dolaşırsanız her hekimin kasabada yaşayan tüm erkek, kadın ve çocuklara müshil vermiş olduğunu sanırsınız. Yine de burası olağanüstü güzel bir yer ve ben de hayranlıkla endişe arasında gidip geliyorum.

II

Sınıfın duvarları siyahtı, ahşap soyulmuştu. Testere tozu ve mumyalama sıvısı kokuyordu. Sınıfın arkasına yerleştirilmiş kitaplıklar tavana kadar uzanıyordu. Hazel yerine oturmadan önce içeriklerine bir göz atmayı denedi. *Dr. Beecham'ın İncelemesi*'nin çeşitli baskılarıyla dolu bir raf olduğunu fark etti, her biri bir öncekinden daha kalındı. Aynı zamanda Fransızca, Almanca ve İtalyanca kitaplar da vardı. Bazılarınınnsa Hazel'in tanımadığı dillerde başlıkları vardı. Bir kitap ten rengi deriyle kaplanmıştı, Hazel parmaklarıyla sırtını okşadığında insan derisiyle ciltlenmiş olabileceğini fark etti.

Sınıfta Beecham'ın dersini alacak diğer çocukların dikkatini çoktan çekmiş numune kavanozları vardı: kirli bir sarı sıvı içinde korunmuş hayvanlar, insan organları, sırttan tam set dişler. Hazel kafalarından yapışık, avuçiçi kadar küçük insan ceninleri olan bir kavanoz gördü. Kopmuş ellerle ayaklar ve ceviz büyüklüğünden olgunlaşmış greyfurt büyüklüğüne kadar değişen boyutlarda süt rengi beyinlerden koca bir sıra vardı. Duvarın üst kısmı boyunca uzanan yüksek rafta çürümenin farklı aşamalarındaki en az bir düzine kafatası sergileniyordu, çoğunun garip bozuklukları vardı.

Tepelerinde dev bir deniz yaratığının iskeleti asılıydı, hâlâ görünmez bir akıntıda yüzüyormuş gibi mükemmel muhafaza edilmiş ve tellerle sabitlenmişti. Hazel etrafındaki garipliklere o kadar dalmıştı ki boğazını hafifçe temizleyene ve parmaklarını

Dana Schwartz

eldivenlerine sokup gererek siyah deriyi gıcırdatana dek Dr. Beecham'ın kürsüde durduğunu fark etmedi.

Diğer öğrenciler de Hazel kadar şaşırmıştı, hepsi yerlerine yerleşmek için telaşla koştu.

Dr. Beecham sınıf sessizleşirken öylece durdu, gözlerini teker teker tüm öğrencilerin üzerinde gezdirerek bir süre bekledi. Beecham'ın gözleri onu bulduğunda Hazel saç derisinin şapkasının altında kaşınmaya başladığını hissetmekten kendini alamadı. Iona'yla saçını tutturmak için kullandıkları toplu iğneler aniden keskinleşmiş gibiydi. George'un kıyafetlerini giymeden önce kendi korsesinden, tarlatanından ve eteğinden daha fazla özgürlük tanıyacaklarını hayal etmişti. Ama şimdi, üstüne tam olmayan erkek pantolonuyla oturmuş ve gömleğin yakasını çenesine kadar çekmişken kendini rahatsız hissediyordu, koltuk altındaki ter kalın kumaşı nemlendiriyordu.

Beecham'ın bakışları Hazel'in masasına, *Dr. Beecham'ın Rehberi*'nin yıpranmış, sırtı soyulmuş ve yer yer kahverengi benekli baskısına kaydı. Kitabın zarar görmüş halini kınayarak kısaca cık cıkladı ama sonra merhamet gösterdi ve bakışlarını bir sonraki öğrenciye çevirdi. Oğlan on beşinden büyük değildi ve hâlâ bıyıkları çıkmamıştı.

“Hoş geldiniz,” dedi Dr. Beecham sonunda. “Ciddi konulara geçmeden önce kişisel bir yorum yapmalıyım. Belki burada karşımda oturanlar arasında olmasa da Londra, Edinburgh ve Paris'in çeşitli salonlarında üniversitedeki seçkin konumumu ve Anatomistler Derneği'ndeki pozisyonumu büyükbabama borçlu olduğunu düşünenler olabilir. Sizi temin ederim ki ne akrabalık ilişkilerine ne de iltimasa bir şey borçluyum.”

Beecham ona meydan okuyacak biri olup olmadığını görmek için bekledi. Hiç kimse bunu yapmadı. Kim cesaret edebilirdi ki?

Anatomi: Bir aşk hikâyesi

Beecham'ın anatomi tiyatrosundaki gösterisini, bıçağının hızını, eter kullanımını görmüş olan hiç kimse buna cesaret edemezdi. En büyük Beecham ölümünden bu yana cerrahinin ne kadar ilerlediğini görebilseydi yeniden ölürdü.

Dr. Beecham dimdik durarak tanıtımına devam etti. Konuşurken taktığı siyah deri eldivenlerin dikişini düzeltti. "Sizi uyarıyorum, başlamak üzere olduğunuz kurs kolay değil. Sizi fiziksel olarak zorlayacak. Sizi zihinsel olarak zorlayacak. Garip ve korkunç olanla yüzleşeceksiniz. Tıp alanı büyük bir değişimin eşiğinde ve ben, öğrencilerimle birlikte geleceğe yönelik bir akına önderlik etmeyi amaçlıyorum. Temel anatomiye, temel fizyolojiye, cerrahi teknikleri öğreneceğiz. Eczacılığın temellerini. Benim kursumun sonunda Noel'den önce Kraliyet Hekimlik Sınavı'na hazır olacaksınız ve bu sınavı geçerek imparatorluk içinde dilediğiniz herhangi bir yerde hekimlik yapmaya yetkiniz olacak. Tıp alanı ölümcüldür. Öğretmenlik yaptığım süre içinde birden fazla öğrenci kaybettiğimi belirtmezsem ihmalkâr davranmış olurum. Şu anda öğrencilere bakarak kimin dayanamayacağını saptama deneyiminin olduğumu düşünüyorum." Bir ara verdi. Öğrenciler yerlerinde rahatsızca kıpırdandı. "Kan ellerinizi lekeleyecek. Kanın ruhunuzu bile lekeleyebileceğini göreceksiniz."

Dr. Beecham sandalyenin arkasından bir tavşan çıkardı. Canlı bir tavşandı. Sınıfın önünde tutulmaya kayıtsız gibi görünen, uysal uysal öğrencilere bakan bir tavşan. Kıkırdamalar oldu, Hazel da onlar arasındaydı. Beecham bir kaşını kaldırdı ve tavşanı göğsüne doğru çekerek uzun parmaklarıyla okşadı.

"Demek istediğim," dedi Dr. Beecham, "bu dersi şimdi terk etmek istiyorsanız size engel olmam. Aksine, kendini bilmenin de bir tür bilgelik olduğunu düşünürüm. Tıp zorlu bir alandır. Bir

dönem boyunca birkaç hastayı kaybettiğimi söylemezsem yalan olur.” Cebinden küçük bir bisturi çıkardı ve konuşurken bıçağı inceledi. “Enfeksiyona. Hastalığa. Yanlış kullanılan bir bıçağa. Hatta bir keresinde...” Tavşanı kürsünün üzerine koydu. Hayvan hafifçe zıpladı ama daha sonra Beecham’ın elinin altında sakince durdu. “...şoktan.”

Sonra Dr. Beecham bisturisini tavşana indirdi. Hazel’in nefesi kesildi ama neyse ki yalnız değildi. Beecham alnına sıçrayan kan lekesini silmek için bir mendil çıkardı. “Tekrar ediyorum. Bu derisi bırakmak isterseniz şimdi gidin.” Hazel’in yanındaki çocuk bayılmak üzereydi. Sandalyesini itti ve koşarak odadan çıktı. “Başka kimse var mı? Hayır mı? İyi.”

Beecham kürsünün arkasından çıkardığı küçük bir çanı çaldı ve önlüklü bir asistan neyse ki çoktan ölü tavşanların olduğu bir kutuyla içeri girdi. Tavşanlar, yıllardır kullanılıyormuş gibi görünen bisturilerle öğrencilere dağıtıldı. Hazel bisturisinin sapından kurumuş kahverengimsi kanı soydu.

“Hepinize bir tavşan verildi,” dedi Beecham. “Öldürme işlemini sizin için yaptım. Bu dönem anatomiyle başlıyor ancak daha fazla insan Majestelerinin yasalarını ihlal edene dek insan deneklerin sayısı sınırlı, yüksek fiyatlardan bahsetmiyorum bile. Bu yüzden ilk gününüzde tavşan kullanacaksınız. Göreviniz ana organları tanımlamak ve söylemek: beyin, kalp, mide, akciğerler, mesane, karaciğer, dalak, kalınbağırsak, incebağırsak.” Her vücut parçasının adını tahtaya tebeşirle yazdı ve altını çizdi.

Hazel tavşanına baktı, alacalı kahverengi kürkü olan cılız bir hayvandı. Kokusu babasıyla George avlanmaya gittikten sonra mutfaktan gelen kokuyu anımsatmıştı ona. Başını kaldırıp baktığında Dr. Beecham’ın sabırsız ve beklentili olduğunu gördü. “Ne bekliyorsunuz?” dedi sınıfa. “Başlayın!”

Anatomî: bir aşk hikâyesi

Hazel'in etrafındaki oğlanlar bıçakları tavşanlara saplayıp içorganlarına saldırmaya başladı. Hazel bir an durdu ve önündeki hayvana dikkatlice baktı. Bıçağını kaldırmadan önce açacağı kesikleri –mümkün olduğunca az– tam olarak hayal etmeyi bekledi. Ve sonra kesmeye başladı.

“Bitti. Yani bitirdim, efendim.” Hazel'in yakınındaki bazı çocuklar başlarını şaşkınlıkla kaldırdı. Ter içinde kalmışlardı.

Dr. Beecham masasında okuduğu gazeteden başını kaldırdı.

“Tüm organları,” dedi. “Sadece tahtadaki ilk organı değil.”

“Biliyorum, efendim. Hepsini çıkardım.”

Beecham kalktı ve Hazel'in istenen tüm organları özenle çıkardığı ve hepsini içi deşilmiş tavşanın yanına sıraladığı masasına doğru yavaşça yürüdü. “Beyin, kalp, mide, akciğerler, mesane, karaciğer, dalak, kalınbağırsak, incebağırsak,” dedi Hazel, hepsini tek tek göstererek.

Beecham şaşkınlıkla birkaç kez gözlerini kırptırdı. “Adın ne, genç adam?”

Hazel'in ağzı kurudu. “George. George Hazelton, efendim.”

“Hazelton. Hazelton adını tanıdığımı sanmıyorum. Baban bir doktor mu?”

“Hayır, efendim. Kraliyet Donanması'nda görev yapıyor. Ancak doğa felsefesiyle ilgileniyordu ve ben de onun kitaplarını okudum.”

“Onun kitapları.”

“Evet. Aslında en çok dedenizin kitabından bilgi edindim. *Dr. Beecham'ın İncelemesi*.”

Dr. Beecham gülümsedi. “Evet, o kitaba aşinayım. Daha iyi bir temel kitap bulamazdın. Sınıf, bıçaklarınızı bırakın. Bay

Dana Schwartz

Hazelton hepinizi geride bıraktı.” Beecham, Hazel’in tavşanından kalanı incelemek için eğildi. “Şunu söylemeliyim ki bu kursu verdiğim bunca yıl boyunca hiçbir öğrenci bu kadar temiz ve hızlı kesememişti. Bravo.”

Hazel’in arkasındaki bir çocuk yüksek sesle öksürdü. “*Yalaka,*” dedi ikinci bir öksürüğün arkasına gizlemeye çalışarak. Onun etrafındaki çocuklar güldü. Hazel kardeşleriyle yeterince zaman geçirmişti, yani oğlanın ne demek istediğini biliyordu: Öğretmene yaranıyordu. Öksüren çocuğun yüzünde birkaç büyük ben vardı ve belki dikkatleri başka yöne çekmek için de uzun favorileri.

“Bu kadarı yeter, Bay Thrupp.”

Thrupp gözlerini devirdi ve Dr. Beecham sınıfın önüne döndü.

“Neyse, şimdi Bay Hazelton’ın olduğu yere yetişelim,” dedi Beecham ve tahtaya derisi yüzülmüş bir tavşanın diyagramını çizmeye başladı.

Hazel ensesine ıslak ve soğuk bir şeyin çarptığını hissetti.

Arkasında yere düşen tavşan kalbinden hâlâ kan sızıyordu. Thrupp’ın ahbabları gülerken Thrupp ona sırtıttı ve Hazel ensesinden gömleğinin içine sümüksü bir ıslaklığın aktığını hissetti.

Yanakları yanıyordu ancak Hazel yere eğilip tavşan kalbini aldığı sırada kendini gözlerini oğlanın kilerden kaçırmamaya zorladı. Ona bakarken tavşan kalbini avcunda sertçe sıktı.

Gülüşmeler durdu, Hazel kendinden o kadar memnundu ki kan ve içorganların bütün öğleden sonra parmaklarının arasına bırakacağı hoş olmayan sıvıları bile umursamadan Dr. Beecham’ın dersinin kalanını dinlemeye döndü.

7 Ekim 1817

No. 2 Henry Caddesi

Bath

Sevgili Hazel,

Kâbus gibi uzun bir yolculuktan sonra –korkunç, hava cidden korkunç– Bath'a vardık. Havası Percy'ye şimdiden iyi gelmeye başladı ancak tedbir olarak onu hemen doğal sıcak kaplıcalara sokacağım. Seyahat boyu kötü havadan hangi korkunç hastalıkları kapıldığını kim bilebilir? Birkaç ay boyunca burada olacağız, ardından Londra'daki daireye geçeceğiz, umarım orada bize katılırsın. Bernard'ın gelecek yıl evlenme teklifi etmesini beklediğimizi Lord Almont'a söyledim, bu yüzden mümkünse nişanlanmış olarak Londra'ya gelmeye çalış.

–Annen, Leydi Lavinia Sinnett

Not: Durumunun düzeldiğini umuyorum. Durumun kötüye giderse mutlaka yaz.

Sonraki haftalar bir sersemlik içinde geçti. Çocukken babasının çalışma odasının zemininde *Dr. Beecham'ın İncelemesi*'nin eski kopyasını ezberleyerek geçirdiği öğleden sonraları sayesinde diğer öğrencilere göre bir adım önde başlamış olsa da dönemin sonunda Hekimlik Sınavı'nı başarıyla geçmeyi umuyorsa sınıfta öğrenebildiği her şeyi aklına kazıması gerektiği açıktı.

Hazel lenfatik sistemden iskelet yapısına, modern kan alma tekniklerinde sülük kullanımına atlayan derslerin hızına yetişmek için elinden geldiğince çabucak notlar alıyordu. Dr. Beecham sık sık derslerin daha da zorlaşacağını hatırlatıyordu, özellikle insan otopsilerine başladıklarında. Dersin özü, öğrencilerin ücret ödediği şey *buydu*: bir profesyonelin bir cesede otopsi yapışına şahit olma şansı. Hazel cesetlerin idam yerlerinden mi yoksa mezarcılardan mı temin edildiğinden emin değildi. George, Hawthorn'den dışındaki aile mezarlığına gömülmüştü, bu yüzden Hazel'in ailesi Edinburgh'nın Eski Şehir merkezinde yeni gömülmüş ölüleri çıkarmak için geceleri mezarlıklara kürekleriyle giren ayakta-kımından endişelenmek zorunda kalmamıştı.

Başlangıçta Hazel kılık değiştirmesinin işe yaramayacağından, insan vücudu uzmanlarının onu büyük bir şapka ve Iona'nın bile üzerine tam olarak oturtamadığı bir pantolonla göreceğinden ve aslında olduğu kişiyi, kardeşinin kıyafetlerini giymiş genç kadını kolayca teşhis edeceğinden endişelenmişti. Ancak meşale

Dana Schwartz

ve mumlarla aydınlatılan sınıf loştu ve öğrenci arkadaşları kendi defterlerine o kadar odaklanmışlardı ki Beecham'ın ağzından çıkanlara yetişmek için çılgınca bir şeyler karalıyorlardı. Kimse ona pek aldırış etmiyordu.

Tabii, benleri ve saldırmaya hazır bir yaban domuzunu andıran sırtışıyla Thrupp dışında. Hazel'in (daha doğrusu George Hazelton'ın) sınıfın açık ara en iyisi olduğu anlaşıldığından beri Thrupp ona eziyet etmek için her fırsatı değerlendirmekten zevk alıyordu. Bir sabah Hazel mürekkebinin yerini küçük bir kan gölünün aldığını gördü. Ertesi gün masasına çakıyla bir beyin parçası tutturulmuştu. Ama onun bile dersi takip edecek kadar odaklanması gerektiğinden Hazel'in hayatını gerçekten zorlaştırmak için yeterli enerjiyi toplayamıyordu.

Hekimlik sınavları yaklaşıyordu ancak bundan daha acil bir tehdit vardı: Çizdiği samimi imaja rağmen Beecham derslerde geride kalanları sınıftan atma konusunda kararlıydı. İkinci gün zavallı bir çocuk tüy kalemini unuttu diye sınıftan atılmıştı. Dördüncü gün vücudun ana sistemlerini tanımlayamadıkları için iki çocuk dersten bırakılmıştı.

“Hey sen, oradaki! Mavi yelekli olan. Roma hummasının, *Plaga Romanus*'un, *Nom de guerre*'in, 'tuğla ateşinin' ya da 'hastalığın' belirtilerini söyle bana. Ee, hadi?” Beecham bu soruyu geçen hafta bir öğrenciye sormuştu. Çocuğun yüzü dehşetle donakalmıştı. Hazel bunun bir aslanın son sürat kendisine doğru koştuğunu fark eden birinin yüz ifadesine benzediğini düşünmüştü.

“Ah, ee, şey. Ateş?” diye ciyaklamıştı çocuk. Thrupp kıs kıs gülmüştü. Dr. Beecham kaşlarını umutla kaldırarak çocuğun devam etmesini beklemişti. Çocuk yardım arayarak umutsuzca etrafına bakınmıştı. Yardım gelmeyince talihsiz çocuk sandalyesinden kalkmış, Dr. Beecham'ın önünde saygıyla eğilmiş ve koşarak sınıftan çıkmıştı.

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

Derslerin ikinci ayına geçtiklerinde, bir zamanlar masalarda yer edinebilmek için birbirlerini dirsekleyen çocuklarla dolup taşan odada sadece on iki öğrenci kalmıştı.

Beecham bu gelişmeden memnun gibi görünüyordu. Geldiğinde, “Günaydın,” dedi gülümseyerek. “Kaymak tabaka burada kalmış. Aranızdan harika hekimler çıkacak, buna şüphe yok.” Hazel şapkasının altında gülümsemekten kendini alamadı.

Beecham günün dersini (kırık kemiklerin ve bacak bağ dokularının düzeltilmesi) anlattı ancak öğrenciler notlarını topladığı esnada yerlerinden kalkmamaları için elini kaldırdı. “Yarın biraz farklı olacak. Grassmarket’ta bir idam gerçekleşti –sefil bir katil– ve numuneyi temin etmeyi başardık.” Heyecanlı konuşmalar oldu. Thrupp arkadaşının kolunu dostça yumrukladı. “Genellikle insan otopsisini için dönemin biraz daha ilerlemesini beklerim ancak taze et kimseyi beklemez!”

Uyuyamayacak kadar sabırsız ve heyecanlı olan Hazel ertesi gün neredeyse bir saat erken geldiğinde sınıfı boş buldu. Dr. Beecham’ın kürsüsü uzun bir masayla değiştirilmişti. Hazel tüy kalemiyle not defterini hazırladı ve beklemeye koyuldu. Diğer öğrenciler yavaş yavaş gelmeye başladı, bazıları Hazel’a nazikçe gülümserken çoğu onu görmezden geldi. Dersin başlamasından on dakika önce sınıfın yan tarafındaki kapıdan iki asistan bir çarşafın altına saklanmış bir yığını taşıyarak içeriye girdi. Onu dikkatlice masaya koydular ve çarşafı kaldırdılar.

İşte oradaydı. Bir ceset. Kadın elli yaşlarında da olabilirdi, otuzlu yaşlarında da; söylemesi zordu. Şakaklarına aklar düşmüştü ve şişmiş yüzü aşırı karışıktı ama yine de huzurlu gibiydi.

Dana Schwartz

Beecham onun bir katil olduğunu söylemişti ama yüzü bir katilinkine benzemiyordu. İşte oradaydı: Tuhaf, çıplak, yabancı bir şeydi ve günahlarının cezasını son kez çekmek için bir bıçağın onu kesip biçmesini bekliyordu.

Dışarıdan saat vuruşlarına eşlik eden kilise çanlarının yankısı geldi. Ders başlamalıydı. Ancak her sabah Hazel'dan önce orada olan Beecham henüz gelmemişti. Öğrenciler yerlerinde huzursuzlanmaya başladı.

“Belki bu bir sınavdır,” dedi sarı saçları dağınık, sinirli bir çocuk olan Gilbert Burgess. “Belki de bedeni parçalamamız gerekiyordur. Ve doktor da bizi bir yerden izliyordur! Ne yapacağımızı görmek için bekliyordur!”

Thrupp dişlerinin arasından nefes aldı. “Belki de şişko suratını pamukla doldurman gerekiyordur, Burgess.”

Burgess koltuğunda sindi.

Hazel boğazını temizledi. “En azından Burgess’in yüzünü görebiliyoruz. O sivilce izlerinin altında bir burun var mı Thrupp?”

Thrupp’ın tayfası bile buna güldü, ta ki oğlan birini sertçe kaburgalarından dirsekleyene kadar. Burgess minnettar bir tebessümle Hazel’a baktı.

Thrupp, “Hey,” diyerek Burgess’a bağırdı. “Bu güzel oğlan seni koruduğu için şanslısın. Üstündeki o astarlı ceketle kendini bir beyefendi mi sanıyorsun, Hazelton?”

“Evet,” diye cevapladı Hazel en erkeksi tavrıyla. “Öyle sanıyorum. Hanımlar da gayet hoşlanıyor gibi görünüyor.” Burgess buna güldü, gırtlaktan gelen bir kahkahaydı ve Thrupp gözlerini devirerek geri çekildi.

Bir şeyler yapmaları gerekiyormuş gibi görünüyordu. Çan on dakika sonra bir kez daha çaldı ve on beş dakika sonra aynı ses yine duyuldu. Hazel tam sokağın sonundaki Anatomistler

Anatomi: bir aşk hikâyesi

Derneği'ne gidip birilerinin Dr. Beecham'ı lafa tutup tutmadığına bakacaktı ki arka kapı açıldı. Ama orada duran Dr. Beecham değildi. Hazel onun kim olduğunu göz bandını bile görmeden evvel duruşundan, pelerinininden ve bastonunun ahşap zemine çarpmasından anlamıştı.

“İyi sabahlar,” dedi ıslak çakıлтаşını andıran bir ses. Dr. Straine sınıfın önüne doğru ilerledi ve çıplak cesedin önünde durdu. İyi olan tek gözü doğrudan Hazel'ı buldu. Onunla Hazel olarak tanışmıştı. Kim olduğunu biliyordu. Hazel büyük gömleğin yakasının altında kaybolmaya çalıştı. Kılık değiştirdiğinin ortaya çıkmaması için onu dinleyen herhangi bir tanrıya hızla dua etti.

Dr. Straine eline bir bisturi alırken tek kaşını kaldırdı. “Başlayalım.”

13

“Kadın anatomisi,” dedi Dr. Straine doğrudan Hazel’a bakarak, “garip bir olgudur. Bu kadın hanına gelen bir misafirini öldürme suçundan dün saat on birde Grassmarket’ta asıldı. Kimseyi öldüremeyecek kadar küçük, zayıf biri gibi görünüyor.”

Sınıftaki bazı oğlanlar güldü. Hazel gülmedi.

Dr. Straine bisturisini ceketine silerek devam etti. “Ben,” dedi, “Dr. Edmund Straine. Bundan sonra dersinizin anatomi kısmını ben yürüteceğim. Bağlantıları güçlü ve *ünlü* olsa da Dr. Beecham bu kısmı bana bırakmayı tercih ediyor. Beecham ellerini kirletmekten hoşlanmaz.” Straine elini havada oynatarak eldiven takar gibi yaptı. “İnsanın sosyal takvimi çay davetleri ve imza günleriyle doluyken öğrencilere yer açmak zor oluyor herhalde. Ama önemli değil. Dediğim gibi, sonunda sizin için anatomi öğrenme vakti geldi.”

Thrupp homurdandı. “Zaten anatomiye dair pek çok şey öğrendik,” dedi.

Dr. Straine gülümser gibi oldu. “Hayır,” dedi. “Siz teoriyi öğrendiniz. Dr. Beecham mükemmel bir hekim ve oldukça bilgili bir bilimadamıdır. Ama korkarım ki cerrahi sanatta hiç benim kadar ustalaşamadı. Evet, *sanat* Bay Thrupp, bir bedeni hem et hem de yaşayan ruhun taşıyıcısı olarak anlamanın ince dengesi, bıçağınızın altında onun titreşimini hissetmek...” Straine’in sağlam gözü uzaklara daldı ancak başını iki yana salladı ve tekrar

doğrudan öğrencilere baktı. “Ayrıca görünüşe göre Dr. Beecham soyluların ve beyefendilerin şık oturma odalarına alıştığından cecet kokusu üzerine sinsin istemiyor,” dedi sırıtarak. “Bu da haftada iki kez, salı ve perşembe günleri anatomi derslerinizi benim vereceğim anlamına geliyor. Dr. Beecham’ın dersleri tedavi türlerine ve ilaçlara odaklanacak. Sizi uyarıyorum, ben değerli meslektaşım kadar kolay etkilenmem. Ve derslerimdeki detayların dönemin sonundaki Hekimlik Sınavı’nın önemli bir parçası olduğunu garanti ediyorum. Yani aranızda ufacık da olsa başarıma umudu olanlar: Dikkatinizi verin.”

Dr. Straine sözlerini tamamladıktan sonra hiç beklemeden bıçağı masadaki ölü kadının bedenine geçirdi ve göğüs kemiğinden karın bölgesine kadar kesti.

Sınıf her zaman keskin bir kokuyla dolu olurdu: eski kan, demir ve duvarlara dizili numune kavanozlarında kullanılan tuhaf koruyucu sıvıların kokusuyla. Ama Straine’in ilk diseksiyon darbesi havaya korkunç bir koku dalgası yaymıştı. Birkaç öğrenci yüksek sesle öğürdü ancak Hazel ağzına gelen safrayı yutmayı başardı.

“Sen, oradaki,” dedi Straine ve üzerinden hâlâ kan damlayan bisturisiyle Gilbert Burgess’ı işaret etti. “Adın.”

“Gilbert Burgess, efendim,” diye cevapladı. Yüzü yemyeşil olmuştu.

“Kalpte kaç odacık vardır, Gilbert Burgess?”

Burgess titredi. Bu soruyu Beecham sorsaydı Hazel onun hemen cevap verebileceğinden emindi. Ama Straine’deki bir şey, belki göz bandı belki pelerini belki de ağzının sert çizgisi, onu dehşet verici bir figüre dönüştürüyordu.

“Şey, altı mı, efendim?” dedi Burgess, sesi hırıltılı bir fısıltıdan ibaretti.

Straine bastonuyla yere öyle sert vurdu ki bütün zemin sarsıl-

Anatomî: bir aşk alkâyesi

dı. “Kim biliyor? Ellerinizi kaldırın, çekinmeyin. Sen, oradaki.” Doğrudan Hazel’ı işaret etti ve Hazel hayretle elinin kendi kendine kalktığını fark etti.

“George,” dedi yumuşak bir sesle. “George Hazelton. Cevap dört, efendim. Sağ ventrikül, sol ventrikül, sağ atriyum ve sol atriyum.”

“Doğru,” dedi Straine sıkıdığı dişlerinin ardından. “Devam et o zaman, Bay *Hazelton*. Kalbin dört kapağının adını söyle.”

Hazel gözlerini kapadı ve *Dr. Beecham’ın İncelemesi*’nin sayfalarındaki diyagramı hatırlamaya çalıştı. “Aort kapağı, efendim. Triküspit kapağı. Pulmoner kapağı ve... ve biküspit kapağı.” Gülmüsedti ve vücuduna bir rahatlama yayıldı.

“Çok iyi, Bay Hazelton,” dedi Straine sessizce ama tonu alaycı da olabilirdi. “Lütfen ayağa kalk ve sınıfın ön tarafına gel.”

Hazel’in ayakları itaat etti ve Straine’e kokusunu –porto şarabı ve bozulmuş limon gibi bir şeyin ekşi kokusu– alabilecek kadar yaklaşıp kadar ön tarafa doğru yürüdü.

“Kalbi çıkar, Bay Hazelton.”

Hazel zorlukla yutkundu, nefesini tuttu ve elini vücuduna soktuğu kadının yüzüne bakmaktan kaçınarak itaat etti. Beklediğinden daha ağır ve yapış yapış olan soğuk kalbi tuttu.

“Şimdi,” dedi Straine. “Adlandırdığın kapakları göster.”

Hazel kalbe baktı, siyah ve mor renkli yabancı bir şeydi. Bir ucu diğerinden daha şişkindi ve simetrik değildi, yarısı kalın bej bir plakla kaplıydı. Hazel’in ders kitabındaki düzgün siyah çizgilerle çizilmiş nesneden o kadar farklı görünüyordu ki üstünün neresi olduğundan bile emin değildi.

“Yapamıyorum, efendim,” dedi nihayet.

“Yapamıyor musun?” dedi Straine acımasız bir ses tonuyla.

Dana Schwartz

“Ama oturduğun yerde onları başarıyla tanımlamıştın?”

“Canlısı çok farklı görünüyor, efendim.”

“Safrakesesi nerede, Bay Hazelton?”

Hazel altındaki içorgan karmaşasına baktı. Kırmızılar ve morlar kabarmış, birbirlerine baskı uyguluyordu; her şey tuhaf ve şişkindi. Şuradaki mideydi, mideyi biliyordu... ve şu da kalın-bağırsaktı. Ve akciğerler. Ama daha küçük olan her şey çürüme gazıyla şişmiş, çürüyen et denizinde kaybolmuş gibi görünüyordu. Hazel’in görüşü bulanıklaştı ve nefesi göğsünde sıkıştı. “Emin değilim, efendim.”

“Daha kolay bir soru o zaman. Karaciğer?”

Hazel kendini tekrar cesedin açık karın boşluğuna bakmaya zorladı ama karaciğerin olması gereken yerin başka bir şeyle dolu olduğunu fark etti, belki incebağırsaktı? Hiçbir şey olması gerektiği yerde değildi. Uzun süre sessizce yere bakınca kıkırdamalar başladı ve Hazel aniden herkesin ona baktığının farkına vardı. “Bilmiyorum,” dedi sonunda sessizce.

“Otur, Bay Hazelton.”

Yerine dönerken Hazel’in yanakları yanıyordu.

“Hepinize ders olsun,” dedi Straine gözünü Hazel’dan ayırmadan. “Kitaplarda okuduklarınız sınıfta hava atmak istiyorsanız yardımcı olabilir ama gerçek bir bedenle karşı karşıya kaldığınızda pek işe yaramaz. Bay Hazelton, kitaplardaki çizimleri mi ameliyat edeceğini sanıyorsun?”

“Hayır, efendim,” diye mırıldandı Hazel.

Straine’in ince dudakları seğirdi. Dersin kalanı boyunca Hazel’a bakmadı. Güneş batarken Straine nihayet onları serbest bıraktığında Hazel’in eli derse yetişebilmek için hızla not almaktan ağrımıştı. Hazel not defterini topladı ve eve gitmek üzere ayağa

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

kalktı, şimdiden Iona'nın Hawthornden'da kendisi için hazırladığı banyoyu hayal ediyordu.

“*Bay Hazelton*,” diye seslendi Straine karanlıktan. “Biraz bekle lütfen.”

Hazel'in kalbi göğsünde çarpıyordu. Burgess ona acısını paylaşan bir bakış attı ama sonra hızla döndü ve Straine ona da kalmasını söyleyemeden kapıdan kaçtı. Hazel yüzünü yakasının ve şapkasının altına gizlemeye çalıştı. George gibi giyindiği haftalar boyunca kimse onun kılık değiştirdiğini anlamamıştı. (Thrupp'ın ona “güzel çocuk” demesi birinin en fazla yaklaştığı andı ve bu bile ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden olmuştu.) Ama Straine onu Almont Evi'nde görmüştü. Tanıştırılmışlardı. Sağlam gözündeki sert bakış yüzünden, Hazel onun hiçbir yüzü unutmadığı izlenimine kapıldı.

Hazel cesaret edebileceği kadar yakına yaklaştıktan sonra öğretmeni, “Beni aptal mı sanıyorsun?” dedi yavaşça ve her heceyi uzatarak.

“Efendim?” diye ciyakladı.

“Beni,” dedi tekrar, “aptal mı sanıyorsun?” Ses tonu yumuşaktı.

“Hayır, efendim, elbette hayır,” dedi Hazel zorlukla.

“Ben maskeli balolardan hoşlanmam *Bay Hazelton*. Bu, birbirlerini saçmalıklarla eğlendirmek dışında yapacak başka şeyleri olmayan zenginlerin ve toprak sahibi soyluların lüksüdür, ta ki midelerini ölesiye doldurana kadar. Bazılarımız, *Bay Hazelton*, yaşamak için *çalışmak* zorunda. Kendi yolunu disiplin, çaba, yaratıcılık ve” —eli kayıp gözüne gitti— “fedakârlıkla çizmek zorunda. Ne doktorculuk oynamak isteyen ahmak sürüsünün içinden tek tük en iyileri seçmekten hoşlandığım ne de anatominin *temel* ilkelerini her yıl yeniden anlatmak beni tatmin ettiği için öğret-

Dana Schwartz

menlik yapıyorum. Öğretmenlik yapmamın sebebi para kazanmak, Bay Hazelton ve görevimin şehrimde gerçekten profesyonel hizmet verecek erkekleri eğitmek olduğunu düşünüyorum.”

“Efendim...”

“Hadi artık bu taklit oyununu bırakalım, Bayan Sinnett. Benim aptal olduğumu düşünmediğini iddia ettin, öyleyse neden hâlâ beni bu kadar kolaylıkla kandırabileceğine kendini inandırmaya devam ediyorsun?” Hazel’in kanı buz kesti. Yavaşça kollarını kaldırarak kardeşinin şapkasını çıkardı ve iğnelerle tutturulmuş saçlarını ortaya çıkardı. “Senin için eğlenceli bir oyun olduğuna eminim.”

Hazel konuşurken şapkaya baktı. “Efendim, sizi kandırdığım için özür dilerim ama sizi temin ederim ki bu benim için asla bir oyun değildi. Amacım anatomi öğrenmek ve cerrah olmak.”

“Hah!” Straine’in kahkahası tavandan sarkan su yaratığının iskeletini salladı ama gözünde neşeden eser yoktu.

Hazel alev alev yanıyordu. “Sadece kadın olduğum için öğrenme yeteneğim olmadığınızı düşünüyorsanız...”

Straine başka bir soğuk kahkahayla sözünü kesti. “Öyleyse beni *gerçekten* aptal sanıyorsun, Bayan Sinnett. Ah, ne yazık. Tam da bundan daha akıllı olduğuna inanacaktım. Hayır, bazı sevimsiz meslektaşlarımdan aksine doğa felsefesi ve beden incelemesine akıllı basan ender bir kadına ders vermeye itiraz etmezdim. Evet, genel olarak dişi beyni daha küçüktür, *isteri* ve duygulardan daha kolay etkilenir ve mantıklı davranmaya daha az meyillidir. Ama kadın cinsiyetinden öğretilebilecek kadar yetenekli bir numune çıkmaması için de bir neden yok.”

O zaman bir şans vardı! Bu bir zeytin dalı mıydı? Straine’in Hazel’ı o istisna olarak görmesinin imkânı var mıydı? Belki kılığını bırakıp özür dilerse derslere devam edebilirdi. Özür dile-

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

meye başlamak için ağzını açtı ancak daha tek kelime edemedi Straine devam etti.

“Hayır, basit bir nedenden ötürü kadınlara ders vermiyorum: Vaktimi ve enerjimi heveslere harcamam. Bu sizi ne kadar üzecek olursa olsun, bizim dünyamızda doktor kadınlara yer yok, Bayan Sinnett. Ayrıcalık ışığı olmadan büyümenin bir diğer sonucu da kişinin yanılsama ve hayalperestliği hızla silip atabilmesidir. Ne bir hastane ne de bir üniversite işe kadın cerrah alır. Dahası, bir hastanın bir kadının bıçağı altında acı çekmeye istekli olacağını da sanmıyorum. Yani buraya *Vikont Almont*’ın yeğeni ve bir lordun kızı *olmadığın*, sosyeteden eşit derecede uçarı bir oğlanla evlenmeyip hayatını onun çocuklarını doğurarak ve akşam yemeklerine ev sahipliği yaparak geçirmeyeceğin gibi aptal bir numarayla geldin. Yanılıyor muyum, Bayan Sinnett?”

Hazel ne söyleyeceğini bilemedi. Straine ona bakmaya devam ediyordu. Yüzünde nezakete veya merhamete dair en ufak bir iz yoktu; acımaya yakın bir ifadeye bürünmüş zalim bir yüzdü.

“Belki bu derse iyi niyetle katıldın. Belki kendine bunun bir eğlence olmadığını söyledin ve belki buna gerçekten de inandın. Ancak cinsiyeti ne olursa olsun, doktor olmayacak öğrencilerle zamanımı harcamam. Ne yazık ki Bayan Sinnett, cinsiyetin buna engel oluyor. Ama bana öyle geliyor ki zekân da buna engel olurdu. Sınıfıma bir daha ayak basma.”

Hazel gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissedebiliyordu. Gözlerini kırıştırtarak yaşları bastırmaya çalıştı ama işe yaramadı. Gözleri yanıyordu, kızarmışlardı ve bir damla gözyaşı yanağına aktı.

“Gözyaşlarını benim için bastırmaya çalışma,” dedi Straine. “Kadınlar duygularını kontrol etmekte zorluk çeker. Çekilebilirsin, Bayan Sinnett.”

Gözyaşları hıçkırıklara dönüşmek üzereydi. Hazel’in beyni bin

Dana Schwartz

bir şeyle doluydu –mazeretler, hakaretler, yanıtlar– ama konuşmaya çalıştığında hepsi yok olup gitti. O, zemine çivilenmiş gibi öylece kalakalırken Straine kâğıdına dönüp bazı notlar alarak Hazel orada yokmuş gibi çalıştı. Sınıftan koşarak çıkmadan önce beş saniye de geçmiş olabilirdi sonsuzluk da. Hawthornden’a dönüş yolunda sersemlemişti, aynı anda hissettiği utanç, mahcubiyet ve öfkeden başı dönüyordu. Nihayet yatak odasına girdiğinde ve George’un kıyafetlerini fırlatıp attığında hıçkırıkları göğsünden taşı. Üzerinde iç gömleği dışında hiçbir şey yokken dizlerinin üzerine çöktü ve ağladı.

14

Hazel güneş tepeye yükselmeden odasından çıkmadı. Odası sıcak ve havasızdı. Gece terlemişti, bu da gömleğini nemden yapış yapış yapmıştı. Iona kapının önüne bir tepsi çay ve kızarmış ekmek bırakmıştı ancak ne kadar önce olduğunu anlamak imkânsızdı; çay çoktan soğumuş, kızarmış ekmek de hamur gibi olmuştu. Önceki günün anıları zihnine akın ettiğinde Hazel bir iniltiyle kendini doğrulmaya zorladı. Dr. Straine'in bakışlarını, tam olarak çözemediği ifadesini aklından bir türlü atamıyordu. O zaman acıma olabileceğini düşünmüştü ancak şimdi yeniden düşününce daha çok kızgınlık gibi geliyordu. Dr. Straine ona ve temsil ettiği her şeye kızgındı, durum bu kadar basitti.

Onu suçlayabilir miydi? Hazel kimdi? Saygın bir lord ve Kraliyet Donanması'nın kaptanının zengin kızı, bir vikontun yeğeni ve gelecekteki vârisinin eşi. Asıl vârisini korumaya odaklandığı için Hazel'ın fizyolojiye olan çocuksu merakını beslemesine izin veren ihmalkâr bir annesi ve geride bir kütüphane bırakmış, etrafta olmayan babası vardı. Hazel ne kadar okursa okusun veya beden incelemek ona ne kadar doğal gelirse gelsin Dr. Straine haklıydı.

Bütün geleceği Londra'da düzenlenen balolara katılmak ve kocasının misafirleri için Almont Evi'nde menüler hazırlamaktan ibaret olacaktı. Kocasını izin verirse kendine ait bir salonu olabilir, önemli düşünürleri evlerine davet edebilirdi ancak

bunlar keşif ve eylem adamları olurdu. Hikâyeler ve fikirlerle gelenler konukları olurdu. Hazel ise sadece özenle divana oturur ve dinlerdi. Bu, bilim dünyasına en çok yaklaştığı nokta olacaktı – fanusun sadece dinlemeye ve çay servisi yapmaya, neşeyle gülümsemeye ve düşüncelerini zararsız esprilere dönüştürerek sunmaya izinli olduğu kenarı. Yolu sınırlı ve kesindi. Ona anatomi öğretmek, kesilmeden önce bir domuza okumayı öğretmek gibi bir şeydi.

Hazel odasının kendi küçük bilimsel kütüphanesi ve laboratuvarı olarak düşündüğü köşesine baktı: Balkona yakın divan babasının odasından kaçırdığı kitap yığınlarının altında görünmüyordu. Elbette *Dr. Beecham'ın İncelemesi* vardı ancak aynı zamanda *Modern Kimya Çalışmaları: Kraliyet Doktorunun Tarihi* ve *Evdeki Şifa, 1802* gibi kitaplar da vardı. O köşe Hazel'in defterlerini –yıllar boyunca karaladığı bir sürü saçmalık, çoğu büyük olasılıkla okunaksız yazılar– ve en sevdiği numunelerini sakladığı yerdi. Kelebekler kanatları tamamen açık halde dikiş iğneleriyle tahtalara sabitlenmişti. Bir zamanlar uzaktan bir kuzenin George'a hediye ettiği doldurulmuş bir şahin şömine rafında duruyordu, Hazel'in şahine nasıl baktığını gördüğünde George seve seve ona vermişti. Kızın bakmaktan kendini alamadığı şey kuşun gagasıydı. Kuş ölmüştü (ve dürüst olmak gerekirse vasat bir çabayla doldurulmuştu) ancak gagası hâlâ canavar gibi keskindi, sanki kuş her an şömine rafındaki yerinden dalışa geçecek ve akşam yemeği olarak parçalamak üzere bir farenin üstüne çullanacaktı.

Artık hepsi gözüne acınası geliyordu. Kitaplar, biriktirdiği numuneler, bahçeden topladığı ve özenle sınıflandırdığı şifalı otlar, defterler... Bunlara bakmak bile Hazel'in midesini bulandırıyor. Kendini aksine ikna etme şansı bulamadan battaniyeyi

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

üzerinden fırlattı, laboratuvar köşesine doğru yürüdü, cam bir kavanoza hapsedilmiş kelebeği alıp yere çarptı.

Kalbi hızla atıyordu. Bir şeyi yok etmek iyi gelmişti. Bir kez daha aynısını yaptı, bu sefer babasının ona getirdiği Mısır böceğini muhafaza ettiği başka bir kavanozu fırlatmıştı. Cam yerde tuzla buz olunca parçalar halıda değerli taşlar gibi parıltıyordu. Hazel kollarını bir kitap yığınının altına uzattığı gibi hepsini yere çaldı. Defterlerinin sayfalarını kopardı. Kırık camlar her yerdeydi, ayaklarına batıyor, bacaklarını kanatıyordu ancak Hazel neredeyse hiç acı hissetmiyordu. Kulakları yankılanan bir kahkahayla çınlıyordu ve çok içinde bu sesin kendine ait olduğunu fark etti.

Bu işe yaramazdı, anlamsızdı ve aptalcaydı. *Utanç vericiydi.* Bernard'ın anlattığı Galvini deneyini yeniden canlandırdığı ve *ucuz* bir numara sergilediği için kendisiyle o kadar gurur duymuştu ki... Birine *faydası dokunan* veya *özgün* bir şey değildi. Dünyaya katkıda bulunmamıştı. Kendi zevki için bir kurbağanın dans etmesini sağlamıştı o kadar. Aslında dans eden kurbağa başından beri kendisiydi. *Ne kadar eğlenceli! Hadi, çabuk, gelin de görün: kan ve vahşet hakkında okumayı seven bir kadın! İki peni ödeyin, içeri girin, bir gün cerrah olacakmış gibi bile davranacak! Eteklerini safrayla lekeleyecek olursa endişelenmeyin, hizmetçilerinden biri temizler. Babası ona başka bir elbise alır. Biraz daha öderseniz onu bir erkek ceketiyle görebilirsiniz!*

Hazel bir kucak dolusu buruşuk sayfadan ibaret kalana kadar kitaplarını parçalamaya devam etti. Balkonun kapısını tekmeleyerek açtı ve doğru düzgün düşünmeden hepsini korkuluktan çok aşağıdaki vadiye attı.

Sayfalar havada birbirinden ayrıldı, bazıları rüzgâra kapıldı. Bir an için havada asılı kaldılar ve bir kuş sürüsü gibi süzülüler.

Sonra düřtüler. Hazel sayfalar yaprak örtüsünün altında kaybolana kadar izledi.

Odasına döndüğünde yarattığı hasarı gördü. Zemin kırık cam parçaları, böcek ve tüylerle doluydu. Bir mürekkep şişesi elbisesine dökülmüştü, eteğinden yukarı yağ kadar siyah bir leke yayılıyordu. *Dr. Beecham'ın İncelemesi* açılmış, David Hume'un büstünün üzerinde duruyordu.

Iona kapıda şok ve dehşetle donakalmış duruyordu. "Hanımefendi!" dedi.

"Özür dilerim, Iona." Hazel büyük büyükbabasının portresine bir ok gibi saplanan bir kalemi dikkatle çıkardı. "Aşağıya çok gürültü gelmiş olmalı."

"Ayaklarınız, hanımefendi!"

Hazel aşağı baktı ve Iona'nın neden bu kadar dehşete kapıldığını anladı. Ayaklar renkli çoraplar giymiş gibi kanla kıpkırmızıydı. "Göründüğü kadar canım yanmıyor. Küvette yıkayınca turp gibi olurum. Ve buraları temizleyeceğim. Özür dilerim. Sanırım bir an aklımı kaybettim."

Iona gergin bir tavırla tırnaklarını kemirdi. "Hanımefendi, Lord Bernard Almont sizi bekliyor."

"Bernard mı? Şimdi mi? Ne için?"

"Bilmiyorum, hanımefendi."

Hazel aynada kendini inceledi. Hâlâ terden yer yer üzerine yapışmış olan iç gömleğini giyiyordu. Uykudan sönükleşmiş saçlarının bir kısmı açıktı ve bonesizdi, düğüm düğüm olmuş ve keçeleşmişti. Elleri mürekkep ve kan içindeydi, bir okul çocuğunun kalemiyle çizilmiş gibiydi. "Lütfen Bernard'a –yani Lord Hazretlerine– şu anda rahatsız olduğumu ve bu hafta içinde kendisini ziyaret edeceğimi söyle."

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

“Peki, hanımefendi,” dedi Iona ve odadaki dağınık köşeye son kez hüzünlü bir bakış atarak odadan çıktı.

Hazel iç çekti. Devrilen bir sandalyeyi düzeltti. Iona’nın tatlı sesinin mırıltısı aşağıdan yankılandı. Bernard’ın sert cevabını duydu ancak sözcükleri çıkaramadı, ardından ayak sesleri geldi.

Iona yeniden belirdi. “Sizi görmek için ısrar ediyor, hanımefendi,” dedi. İki kadın göz teması kurdu.

“Pekâlâ,” dedi Hazel donuk bir şekilde. “Sanırım banyo için zamanımız yok ama temiz çorap ararken en azından saçlarımı tarayabilirim.” İkisi Hazel’i mümkün olduğunca kabul edilebilir hale getirmek ellerinden geleni yapmaya odaklandı. Hazel avuçlarından yarım düzine cam parçasını çıkardıktan sonra Iona çiziklerden biri kanamaya başlarsa belli olmasın diye koyu bordo renkteki en dayanıklı eldivenlerini takmasına yardımcı oldu. On beş dakikalık ciddi uğraşlarının ardından Hazel hâlâ... iyi görünmüyordu. Gözlerinin altında ağlamaktan oluşmuş koyu halkalar vardı, benzi sararmıştı; derli toplu durması için bir saatlik özenli bir fırçalamanın gerektiği ortaya çıkan saçları Hazel’in en sevmediği şapkalarından birinin altına gizlenmişti. Ama en azından *insana* benziyordu ve çocukken onu çırılçıplak çamurda zıplarken gören kuzenini karşılayacak kadar iyi durumdaydı.

Hazel merdivenin tepesine geldiğinde onun aşağıda durduğunu gördü. “Bernard, bu şerefi neye borçluyuz?”

“Beni beklettiğin için özür dilemen gerekiyor,” dedi Bernard kol düğmesine bakarak.

Hazel kaşlarını çatı. “Pekâlâ. Özür dilerim, Bernard.”

Bernard kabardı. Hazel’in daha önce hiç görmediği parlak mavi bir pardösü giymişti, sarı bir yelek ve pantolonla görüntüsünü tamamlamıştı. Okumuş olma ihtimali olsa Bernard’ın Genç Werther kostümü giydiğini düşünebilirdi. Elinde kurdeleyle

Dana Schwartz

bağlanmış beyaz zambaklardan oluşan bir buket vardı. "Sana," dedi buketi sertçe uzatarak. "Pazarda saflık ve sadakati temsil ettiklerini söylediler. Babam hasta olduğundan bahsetti."

Hazel kendini zorlayarak gülümsemeye çalıştı ve görev duygusuyla zambakları burnuna götürüp kokladı. *Pazardaki kadınlar sana yalan söylemiş, demek istedi. Satmak için gereken neyse onu söylemişler. Seni parlak mavi ceketinle görünce beyaz zambakların cenaze çiçeği olduğunu bilmediğini anlamışlar.* "Çok güzeller," dedi. "Teşekkür ederim."

Bernard'ın göğsü daha da kabardı. "Peki nasıl hissediyorsun? Hâlâ hasta mısın?"

"Annemin Percy'nin sağlığıyla ilgili aşırı tepkilerini biliyorsun. Bir gece üşüttüm ve iyiliği için onu ülkeden götürmek zorunda kaldı."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi omuzlarını dikleştirirken. "Annenden bahsetmiyorum. Kendini iyi hissetmene sevindim." Boğazını temizledi ve devam etti. "Bugün Princes Street Gardens'ta benimle gezintiye çıkmanı rica etmek için geldim."

Bu sefer Hazel yalandan da olsa heveslenemedi. Aklına odasında bıraktığı dağınıklık, genç yetişkinlik yıllarının nafile çabalarını temsil eden etrafa dağılmış camlar ve yırtılmış sayfalar geldi ve ağzını açtığı anda çıkan ilk şey boğuk, alaycı bir kahkaha oldu. "Şaka yapıyorsun herhalde," dedi.

Bernard, Hazel üzerine sıcak çay dökmüş gibi görünüyordu. "B-ben düşünemedim..." diye kekeledi.

"Hayır. Özür dilerim, öyle demek istemedim. Sadece..." *Bütün hayatım kül oldu, tüm çalışmalarım boşaymış ve üstüm başım kan içinde.* "...hâlâ biraz üşüyorum. Gezintiye çıkmak için henüz yeterince iyi değilim."

Bernard eleştirel bakışlarla onu süzdü. "Eh," dedi zorlukla. "Sahiden de biraz betin benzin atmış gibi."

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

Ayakkabısının içindeki bir cam parçası topuğuna saplanınca Hazel çığlık atmamak için dilini ısırıldı. “Diyeceklerin bu kadar-
sa,” dedi dişlerini sıkarak, “korkarım görüşmemizi kısa kesmem
gerekiyor.”

Bernard afallamış görünüyordu. “Ne?”

Hazel’in baldırında bir acı şimşegi çaktı. “Özür dilerim, ku-
zen. Gitmeni istemek zorundayım.”

Bernard’ın yüzünden bir gölge geçti, Hazel onun böyle karan-
lık bir ifade takındığına daha önce hiç şahit olmamıştı. Genellikle
neşeli ve iyi huylu olan kuzeni büyümüşü ama Hazel bunu fark
etmemişti. Çene hattı keskinleşti, kaşları indi, dudakları gerildi.
“Yani,” dedi. “Açıkça gezinti teklifimi *reddediyorsun*.”

“Bernard, özür dilerim ama şu anda Princes Street Gardens’ta
dolaşıp senin anlattıklarınla ilgileniyormuş gibi yapmaktan daha
önemli işlerim var.” Söylediği şey aslında niyetlendiğinden çok
daha acımasızdı ancak sözler beynini pas geçip doğrudan ağzın-
dan dökülmüştü.

Bernard tokat yemiş gibi görünüyordu. Bir süre ağzı açık ba-
lık gibi durduktan sonra dudaklarını birbirine bastırdı. “Baloda
görüreceğiz tabii, değil mi?” Sonbaharda düzenlenen Almont Ba-
losu Edinburgh’da yıllık bir etkinlikti; Lord Almont’ın en yeni
sanat eserlerini, diğer herkesin de en pahalı elbiselerini sergileme
fırsatıydı.

“Kesinlikle, Bernard,” dedi Hazel kasvetle.

“Pekâlâ, daha fazla konuşacak bir şeyimizin olmadığı anlaşı-
lıyor. Öyleyse sana iyi günler dilerim, kuzen.” Mavi ceketini sa-
vurarak dönüp gitti ve kapıyı arkasından kapamak da gözlerini
kırpıştıran Charles’a kaldı.

“Ahh. Sonunda!” dedi Hazel zambakları bir sehpanın üzeri-
ne fırlatarak ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarırken. Kan revan

Dana Schwartz

içindeki ayağını ovuşturdu. “Bu camları çıkarmak için sıcak bir banyoya ihtiyacım var. Dağınıklık için tekrar özür dilerim. İyileştigimde toplayacağım. Gerçekten ne cüretkâr biri, öyle haber vermeden aniden çıkagelmesi, onunla *gezintiye çıkmak* istemediğim için suç işlemişim gibi davranması... ‘Gezinti’ nedir zaten? Yeni *kıyafetlerini* göstermek için normalden daha yavaş yürüdüğün ve diğerlerinin dikkatini yeni kıyafetlerini ne kadar göstermek istedikleriyle dağıttığın bir saçmalık. Bu *işe yaramayan* anlamsız bir bencillik eylemi çünkü buna dahil olan herkes hemcinslerinin çaresizce ihtiyaç duyduğu hayranlığı sunamayacak kadar bencil. Ve sanki Bernard’ın insanların onun kıyafetlerini fark etmesi için gösteriş atı gibi bahçelerde dolanmaya ihtiyacı var da. Yemin ederim o mavi ceket Glasgow’dan bile görülebilir. Ooof, şimdi oldu.” Hazel ayağındaki acımasız cam parçasını tırnaklarıyla çıkardı. “Charles, bana bir leğen getirir misin? Diğer ayağıma da girmeden bu cam parçalarından kurtulmalıyım.”

Görev gereği kapının yanında duran Charles itaat ederek yanlarından ayrıldı. Iona başparmağındaki şeytan tırnağını kemirerek yaklaştı. “Konuşabilir miyim, hanımefendi? Ona *biraz* ne bileyim sert davranmış olabilirsiniz.”

Hazel başparmağını ıslattı ve bacağındaki kırmızı lekeyi sildi. Neyse ki çıkmıştı. Sadece kurumuş kan ve küçük bir çizik vardı. “Sert mi? O bir erkek, değil mi? Bütün dünya onun ayaklarının altında. *Gezintiye çıkmayı* reddetmemle başa çıkabileceğini düşünüyorum.”

“Yine de nişanlınız sonuçta,” dedi hizmetçisi yere bakarak.

“Henüz *değil*. Annem beni sonsuza dek başından savmak için bunun gerçekleşmesini dilese de.”

Iona yutkundü ve saçından bir tutamı parmağına doladı. “Belki de ona karşı daha nazik olmalısınız, garantiye...”

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

“Ah, Iona, lütfen. İsterse ona tatlılık yapacağım bir ömür var önümde. Kendi geleceğimin yasını tutmak için sadece bir öğleden sonrayı yalnız başıma geçiremez miyim?”

Charles leğenle döndü ve üçü birlikte Hazel’in yatak odasına dönerek onun hayal kırıklığıyla verdiği zararı yavaş yavaş toplamaya başladılar. “Yazık olmuş,” dedi Charles kaplamasından düşmüş bir böceği yerden alırken. “Bu güzel şeyleri atmak yanı.”

Hazel böceği Charles’ın elinden alıp ışığa tuttu. Böcek siyah-tı ama öğleden sonra güneşinin vurduğu yer neredeyse masmavi parlıyordu. “Onları atmayacağız, Charles. Sadece camları süpürüp numuneleri yerlerine koyalım. Yarın onları yeniden kaplarım.”

“Pekâlâ.”

Hazel etrafı süpüren Charles’ı izledi. Sonra Iona’nın da Charles’ı izlediğini gördü ve yardımseverliğe yakın bir his göğsünde dalga dalga kabardı. “Biliyor musunuz,” dedi, “Bernard *gezintiye* çıkmak için güzel bir gün olduğu konusunda haksız değildi. Kalanını kendim toparlayabilirim. Neden Gardens’a ikiniz gitmiyorsunuz? Arabalardan birini alın.”

İki hizmetçi Hazel’a şaşkınlıkla baktı.

“Princes Street Gardens’a mı, hanımefendi?” diye sordu Charles.

“Birlikte mi?” diye sordu Iona.

“Kesinlikle,” dedi Hazel kararlı bir sesle. “Hava serin, ceket ve şal almayı unutmayın. Ama güneş var ve bunun dünyanın bu tarafında ne kadar nadir olduğunu hepimiz biliyoruz.”

Iona’nın yüzü dehşet ve sevinç arasında gidip geldi. Bu sevimli ama dengesiz bir orman yaratığı gibi görünmesine neden oldu. “Kendi başınıza idare edebileceğinizden emin misin? Bensiz?”

Dana Schwartz

"İona, kusursuz hizmetini küçümsemek istemem ama kesinlikle bir öğleden sonrayı sen olmadan idare edebilirim. Kanyonun aşağısına doğru bir yürüyüşe çıkabilirim."

"Bir *gezintiye* mi yani?" dedi İona gözlerinde kurnaz bir parıltıyla.

"Çok zekice."

"Refakatçiniz olmadan iyi olacak mısınız? Anneniz gitmiş olsa bile endişeleniyorum, biliyorsunuz, dış görünüş falan."

"İona, haftalardır refakatçim olmadan Edinburgh'ya gidiyorum."

"Ah," dedi. "George gibi davrandığınızı unutuyorum."

"Şimdi, siz ikiniz daha geç olmadan gidin. Geç kalırsanız Aşçı'ya size akşam yemeği bırakmasını söylerim."

Charles'ın gülümsemesi Hawthornden'daki tüm lambaları gereksiz kılacak kadar parlaktı. İkisi de ayağa kalkıp acemi hareketlerle kapıya yöneldi, birbirlerine kibarca yol vermeye çalışıyorlardı. Charles eğildiğinde İona öne geçti ama bağcıklarına takıldı. "Dikkatli ol!" dedi Charles, İona'nın dirseğine temkinle dokunarak.

Hazel amatör laboratuvarını dağıtarak yarattığı karmaşayı yarım saat içinde topladı, balkondan atmadığı kâğıtları da toplayıp buruşukluklarını gidermek için kitapların arasına sıkıştırdı. Straine'le yüzleşmesinin doğurduğu duygular şimdi çok daha küçük, daha uzak görünüyordu, sanki özenle bir şapka kutusuna yerleştirip dolabın arkasında unutabileceği bir boyuta gelmişlerdi.

Mutfaktan bir mırıltı duydu, ardından bir koku geldi. Aşçı, Hazel'in en sevdiği yemeklerden biri olan balık turtası pişiriyordu ve kimse onu Aşçı kadar iyi yapamıyordu. Hazel köşeyi dönünce mutfakta Aşçı'yı dev bir kap patates püresini tepsiye doldururken buldu. Bir tenceredeki kremalı sos hafifçe kaynıyordu.

Aşçı, Hazel'i görünce gülümsedi. "Elim çok daha iyi," dedi gururla, Hazel'in dikiği avcunu kaldırarak. "Birazcık bile iltihap akmadı. Dürüst olmak gerekirse biraz endişelenmiştim ama bu aralar çok meşgul olduğunuz için sizi rahatsız etmek istemedim. *Hastalık*, o, bu." Aşçı'nın gülümsemesi dişlerinin arasındaki boşluğu ortaya çıkardı ve Hazel da gülümsemekten kendini alamadı.

"Hiç irin akmaması harika," dedi Hazel. "Bakayım." Saldırgan kesik artık sadece ince bir pembe çizgi haline gelmiş, Hazel'in iğne işiyle süslenmişti. "Dikişleri şimdi çıkarabilirim sanırım."

"Dikişlere çok dikkat ettim, gerilmesine veya gevşemesine izin vermedim."

"Harika. Güzelce iyileşmiş." Hazel saçından bir toka çıkararak Aşçı'nın elini ateşin ışığına tuttu ve yavaşça dikişleri çekmeye koyuldu. Aşçı kaşlarını çattı ve gözlerini kaçırdı ancak Hazel'in parmakları çevikti ve Aşçı'nın tepki vermesine fırsat kalmadan işini tamamlamıştı. "İşte," dedi Hazel. "İz kalacağını bile sanmıyorum. Olsa olsa belirsiz bir iz belki."

"Elimde yara izi olmadan aşçı olamam, efendim."

"Öyleyse umarım bir taneyle yetinirsin. Charles'la Iona'ya yemek ayırmanı söylemek için geldim. Bu öğleden sonra dışarıda olacaklar. Birlikte Princes Street Gardens'a gitmelerine izin verdim."

Aşçı ellerini çırpı. "Ah, harika!"

Aşçı yağmağı Susan bir yığın bulaşığı lavaboya bıraktı. "Zamanı gelmişti!" diye homurdandı. "O çocuğa bir şeyler yapmasını söylüyordum. Bütün gün ona bakıp duruyor, işlerini halledebilmesi bile mucize."

Mutfağın sıcaklığı –Aşçı'nın, ateşin, balıklı turtanın kokusu– Hazel'in içini doldurdu ve hem sabahın hem de önceki günün tüm kötü duygularını içinden attı. İğne ve toka kullanırken,

Dana Schwartz

dikkatle attığı dikişleri alırken kendinden emin ve becerikli hissetmişti. Aşçı'nın yarasını görmenin, onu nasıl tedavi edeceğini bilmenin ve sonra da bunu yapabilmenin verdiği yetkinlik hissi hoşuna gitmişti. Muhtemelen kamusal alanda cerrah olarak çalışmanın bir yolu olduğunu düşünmekle aptallık etmişti ama belki de bu arada öğrenebileceği her şeyi öğrenmenin anlamsız olduğunu düşünmek de aptallıktı. Bernard'la evlendiğinde Hawthornden'ı, derme çatma laboratuvarını ve babasının kitaplarını terk edecekti. Almont Evi'ne sadece çeyizi ve aklıyla gidecekti. Annesiyle Percy Bath'ta, babası da yurtdışındayken bu belki de hayatında son kez fark edilmeden derslere katılma fırsattıydı. Belki de bir cevap vardı.

“Bana da bir tabak ayırır mısın?” diye sordu Hazel. “Edinburgh'da halletmem gereken bir işim var ve geç dönebilirim.”

15

Tabela Le Grand Leon'un devasa meşe ön kapısına soğuk bir kasım sabahı, iç çekip içeri girmeden önce ilanın düzgün durup durmadığını kontrol eden Bay Arthur tarafından çakıldı.

"Gerçek miymiş yani?" diye sordu başrol Thomas Potter. Dudakları gergin, düz bir çizgi halindeydi. Arkasına dönerek sarı saçlarının oluşturduğu perdenin altından endişeyle onları izleyen Isabella'ya baktı.

"Evet," dedi Bay Arthur. "Ve şehrin durumu göz önüne alındığında gelecek sezon açık olur muyuz, Tanrı bilir. Bu yüzden hepiniz başka geçim yolları aramaya başlasanız iyi olur."

Isabella, Thomas'ın ceketini çekiştirdi. "Thom, şeyi ne yapacağız peki?"

Thomas ona döndü. "Bir yolunu bulacağız. Bulacağım." Nazikçe kızın alnına bir öpücük kondurdu.

Jack kirislerde oturmuş, dinliyordu. Günlerdir Bay Arthur'la tiyatro sahibi arasındaki konuşmaları, tiyatro sahibiyle koreograf arasındaki konuşmaları dinliyordu. Son bir haftadır çoğunlukla boş koltuklara gösteri yapıyorlardı, koltukların eskimiş kırmızı kadifelerinde ince bir toz tabakası birikmişti. Salgın tehdidiyle karşı karşıya olan varlıklı insanlar için tiyatroya adım atmak çok riskliydi. Bu yüzden evde kalıyorlardı. Ve bu yüzden en azından şimdilik Le Grand Leon kapanıyordu.

"Burada kalabilirsin, Jack," dedi Bay Arthur ertesi gün tüm

aktörler gittikten sonra Jack'e ağır bir pirinç anahtar halkası uzatırken. "Hatta kalırsan sevinirim. Hırsızları uzak tut. Çok fazla ödeme yapamam, aslında hiç para veremem ama ihtiyacın varsa başının üstünde bir çatı olur. Tiyatroyu ayakta tutmak için burada kalman iyi olur. Şey olursa diye, bilirsin."

"Ne olursa diye?" diye sordu Jack anahtarları alırken.

Bay Arthur hüzünle gülümsedi. "Gelecek sezon için geri gelme ihtimalimiz doğarsa diye," dedi. Jack'in omzuna nazikçe vurduktan sonra koridordan lobiye doğru yürüyüp oğlanı sadece yankılar ve hayaletlerle dolu bir tiyatroda yalnız bıraktı.

Jack yemek yemek istiyorsa yakında başka bir ceset çalmak zorunda kalacaktı.

Hazel, Edinburgh Kraliyet Anatomistler Derneği'nin kapısının doğrudan geçen sefer basamakların altından gördüğü ameliyathaneye açılmasını bekliyordu. Ama bunun yerine, Hazel kapının pirinç tokmağını kaldırıp indirdikten sonra pudralanmış bir peruk takan uşak onu kibarca içeriye aldı ve lüks bir salona ya da bir beyefendiler kulübüne benzeyen güzel döşenmiş bir salona götürdü. Parlak turuncu bir ateş neşeyle yanıyordu, kadife koltuklara dağılmış on kadar bıyıklı adamın brendi yudumlayıp gazete okuduğu sessiz odadaki tek ses onun çıtırtılarıydı.

Odanın bir duvarının tamamı monte edilmiş hayvan kafaları, doldurulmuş zebralar, gergedanlar, bir aslan ve dişleri sökülmüş, ağır yaralanmış bir fille doluydu. Karşı duvar, en üst raflardaki ciltlere ulaşmak için bir kayar merdiven gerektirecek kadar uzun, devasa kitaplıklardan oluşuyordu. Hazel başlıklara gizlice göz atmaya çalıştı ama çoğu okunamayacak kadar solmuştu. En alttaki ciltlerin hepsi Latinceydi.

Ateş odayı alışılmışın dışında ısıtmıştı ve Hazel iç etekliğini çekiştirip korsesini gevşetme isteğine direndi. Haftalar boyunca George'un eski kıyafetlerini giymek kadın kıyafetlerinin katmanlarının ne kadar boğucu olabileceğini unutturmuştu, özellikle mümkün olduğunca zarif görünme amacıyla giyinince. Ve Hazel tam da bu amaçla giyinmişti. Kat kat zırlara bürünen bir asker gibi kıyafetlerini kuşanmış, zenginliğin ve nezih bir zevkin ona

sağlayabileceği bütün korumayı kullanmaya çalışmıştı. Mavi elbisesi siyah kadife dantellerle ve şeritlerle süslenmişti. Boynunda lavanta rengi bir kurdele bağlıydı. Başka bir deyişle, Edinburgh sosyetesinden saygın bir kadına benziyordu ve Anatomistler Derneği'nin uşağı neden bir refakatçisi olmadığını içten içe merak etmiş olsa da Hazel gibi bir kadına meydan okumayı ya da onu içeri almamayı hayal edemeyecek kadar düşük rütbeliydi. Kadın olmak Hazel Sinnett'a pek çok kapıyı kapamıştı ama aynı zamanda cephaneliğindeki değerli bir silahı da ortaya çıkarmıştı: Kadınlar insan olarak neredeyse tamamen göz ardı ediliyordu, bu da ona görünmezlik gücü veriyordu. İnsanlar kadınları *görüyordu*, parkta yürürken giydikleri elbiseleri ve tiyatroda taliplerinin dirseklerine dayadıkları eldivenli ellerini *görüyorlardı* ama kadınlar asla *tehdit* oluşturmuyordu. Hiçbir zaman dikkate alınmaya değer bir mücadele unsuru değillerdi. Uşak dilenci bir kadının, hatta yabancı bir adamın bile içeri girmesini reddedebilirdi ama zenginlik kuşanmış Hazel hızlı ve kendine güveniyormuş gibi davranırsa yanından geçip gitmekte özgürdü. O da tam olarak öyle yaptı.

Dr. Beecham küçük bir masada tek başına oturuyordu, yanında buharı tüten demli bir fincan çay vardı. Kitaplar ve kâğıtlar masaya dağılmıştı. Büyük bir kaplumbağa kabuğu bir kâğıt tutacağı niyeti-ne kullanılıyordu. Şömineden yayılan ateşin sıcaklığına rağmen her zamanki gibi çenesine kadar kaldırdığı ceketini giyiyordu.

"Merhaba, Dr. Beecham," dedi Hazel sessizce. Yakındaki bazı beyefendiler bu kesintiden rahatsızlık duyarak homurdandı ama sonra okumalarına döndüler.

Dr. Beecham bir not daha aldıktan sonra kalemini özenle mürekkep hokkasına koydu. "Daha önce tanıştığınızı sanmıyorum, değil mi? Tanıştıysak affedin lütfen, hafızam eskisi gibi değil maalesef."

Anatomî: bir aşk hikâyesi

“Bu... ilginç bir soru, Dr. Beecham,” dedi Hazel. “Ben... Adım Hazel Sinnett.” Hazel şapkasını çıkarıp yüzüne düşen buklelerini çekti. “Ama sizinle...”

“George Hazelton olarak tanıştık.” Beecham kalktı ve elini uzattı.

Hazel şaşkınlıkla adamın elini sıktı.

“Tabii ya. Straine bahsetmişti ama aceleci davranıyorum. Bayan Sinnett, lütfen oturun. Bir fincan çay ikram edebilir miyim?”

Şaşkına dönen Hazel, Beecham’ın karşısına oturdu. (Yakındaki beyefendiler oturduğu için Hazel’a alayla baktı ancak deminden daha kısa sürede okumalarına döndüler.)

“Büyüleyici,” dedi Beecham, derisinin altındaki kemikleri ve kasları çalışırken görebilecekmiş gibi Hazel’ın yüzünü inceledi. “Nasıl hemen fark etmediğimi anlamıyorum. Kesinlikle büyüleyici. Kıyafetler bir yerlerdeki bir mağazadan... bir terziden mi geldi?”

“Kardeşıme aitti.” Kendini durduramadan ekledi. “O öldü.”

Beecham’ın yüzünden bir gölge geçti. “Özür dilerim. En içten özürlerimi sunuyorum. Benim de bir oğlum vardı ve...” Bir anlık gözlerini Hazel’dan başka bir yere çevirdi, sonra başını iki yana salladı. “Neyse bu önemli değil. Sonunda sizinle tanışmak benim için bir zevk, Bayan Sinnett.”

“Bir saniye. Yani siz...” diye başladı Hazel ancak daha iyi düşünmek için durdu. Birkaç kez gözlerini kırptırdı. “Yani bana kızgın değil misiniz?”

Dr. Beecham sempatik bir tavırla gülümsedi. “Hayır, itiraf etmeliyim ki size kızgın değilim. Kendi gözlem yeteneklerim beni biraz, eh, hayal kırıklığına uğrattı ama... hayır, hayır. Kızgın değilim. Aslında ilgimi çektiniz.”

“İlginizi mi çektim?”

“Evet. Ender bir örnek olarak. Doğa bilimlerine ilgi duyan bir kadın görmek çok nadirdir. Ve daha da nadirinin sizin gibi yetenekli bir kadın görmek olduğunu söyleyebilirim. Söyleyin lütfen, anatomiye hep ilginiz var mıydı?”

Ve önüne bir fincan çay konulmasıyla beraber Hazel şaşılacak derecede rahat kadife koltuğa yerleşirken birden kendini Dr. Beecham’a her şeyi anlatırken buldu. Hawthornden’in gri duvarları ardında geçirdiği yalnız çocukluğunu, babasının odasında gizlenip yatakta olması gereken saatlerden çok sonra mum ışığında tıp ve simya üzerine kitaplar okuduğunu anlattı. Yurtdışındaki babasından, sonsuz yas döngüsüne sıkışmış ve küçük kardeşinin – yeni vârisin– sağlığına kafayı takmış annesinden bahsetti. Kendi adını yazabildiği andan itibaren bedeni incelemek, onu yöneten kuralları öğrenmek ve ruhu barındıran bu garip araç üzerinde nasıl ustalaşacağını anlamak istemişti. Çocukken dizini sıyrıp çoraplarının altından kanın damla damla belirdiğini gördüğünde bedenin ne kadar narin olduğunu fark etmişti. Derisinin altındaki kalın mavi-yeşil damarları saatlerce parmaklarıyla takip ederdi.

Beecham çayına daha fazla şeker atarken dikkatle dinliyor, Hazel anlattıkça başını aşağı yukarı sallıyordu. “Ve işte bu yüzden anatomi derslerinize geldim,” diye bitirdi sözlerini Hazel.

Beecham’ı mucizevi eterle ameliyat yaparken izlemek için ameliyathaneye nasıl gizlice girdiğini anlatmayı atlamıştı. O ceset hırsız çocuğun başını belaya sokmaya gerek yoktu.

“Size karşı hiçbir kötü niyetim ya da alay etme amacım yoktu. Sadece başka bir yol bulamadım. Lütfen, devam etmeme izin verirseniz ders verdiğiniz herhangi bir öğrenciden daha sıkı çalışacak, daha büyük bir çabayla öğreneceğim. Dr. Straine’le konuşup onu derslere devam etmem için ikna edebilirsiniz...”

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

Gerekirse göze çarpmam. Bir şekilde doktor olmanın yolunu *bulacağım*. Henüz nasıl olacağını bilmiyorum ama bulacağım. Öğrettikleriniz boşa gitmeyecek. Söz veriyorum, Hekimlik Sınavı'nı bir şekilde geçeceğim ve sizin kursunuz için bir artı olacağım, bunu biliyorum." Konuşmayı bitirdiğinde biraz nefessiz kalmıştı. Ağzı beyninden hızlı hareket etmişti.

Beecham çayına bir kaşık şeker daha ekledi ve düşünceli bir yudum aldı. Yüzünü buruşturdu ve bir kaşık daha şeker ekledi.

Masadaki kabuktan küçük, köselemsi bir baş uzanıp Hazel'i şaşırttı.

"Ah, merhaba Galen," dedi Beecham. Kaplumbağaya biraz bisküvi verdi ve dalgın dalgın kabuğunu okşadıktan sonra dikkatini tekrar Hazel'a yöneltti. "Biliyor musunuz," dedi, "kadın doktorlar konusunda dostumuz Dr. Straine'le aynı fikirleri paylaşmıyorum. Benim kadar uzun yaşayınca yeniliği nerede bulursan kaparsınız, canım ve siz yenilikten başka bir şey değilsiniz."

Dr. Beecham elli yaşından daha büyük görünmüyordu ancak Hazel onun ne demek istediğini anlamıştı. "Acaba bu," diye yavaşça başladı, "derslerinize devam edebileceğim anlamına mı geliyor?"

Beecham boğazını temizledi ve bir garsona taze demlik getirmesini işaret etti. "Korkarım ki Dr. Straine derslerine katılmanız konusunda gönülsüzse onu ezip geçemem. Geçen gün benimle konuştuğunda olağanüstü tıbbi zekânın kadın formunda da olabileceği fikrini Dr. Straine'e anlatmaya çalıştım ama maalesef. İnatçı bir ihtiyar."

"Ama elbette," dedi Hazel, "ders aslında *sizin*. Öğretim görevlisiniz. Ayrıca derneği kuran kişi büyükbabanız, kesinlikle *bir şeyler*..."

"Bayan Sinnett. Bunu söylediğim için üzgünüm ama Dr. Straine'in bir noktada haklı olması mümkün. Anatomi dersleri

Dana Schwartz

oldukça... iğrenç olabilir. Deriler yüzülecek ve organlar şişecek. Belki de hassas kadın duyarlılığınızın korunması nihayetinde en iyisidir.” Çayından büyük bir yudum aldı ve tatminle iç çekti. “Ve dersler bu noktadan itibaren daha zorlaşacak. İnanılmaz bir çaba gerektirecek. Bir de Hekimlik Sınavı var. Zorlu bir iş. Evet, belki sonuçta en iyisi...”

Hazel’in beyninde bir kıvılcım çaktı ve mantık bunu söndüremeden konuştu. “Ya Hekimlik Sınavı’na girersem? Derslere katılmadan hatta. Ya Hekimlik Sınavı’na girmeme izin verilirse?”

Dr. Beecham başını yana yatırdı ve kalemini dudaklarına götürdü. “Bir deney,” dedi.

“Evet,” dedi Hazel hızla, “tam da öyle. Bir deney. Yeteneklerimi test etmek için. Ve başarılı olursam, yeterlilik alırsam siz de kadınların bundan sonra derslerinize kaydolmasına izin verirsiniz. Sizin ve Straine’in derslerine.”

Masaya yeni bir demlik bırakıldı ve Beecham hizmetçiye sıcak bir gülümsemeyle teşekkür etti, ardından Hazel’a döndü. Çay fincanını yeniden doldurmak için eğildiğinde Hazel bir anlığına göğüs cebinde parıldayan, neredeyse ışık saçan altın rengi bir şey gördüğünü sandı. Ancak daha iyi bakamadan Beecham doğruldu. “Sizi şu konuda uyarmam gerekiyor, Hekimlik Sınavı’na girmeyi düşünüyorsanız, denekler üzerinde çalışmadan geçmeniz neredeyse imkânsız olacaktır. Ben *kimsenin* diseksiyon olmadan geçebileceğine inanmıyorum. John Hunter bile bocalardı.”

“Geçebilirim. Size temin ederim, bunu başaracağım. Hem ben derslerinize kaydolmaya çalışan son kadın olmayacağım, Dr. Beecham, size bunu da temin ederim. Ben başardığımda diğerleri de bunun mümkün olduğunu görecektir. Sınavı *geçeceğim*.”

Beecham neşeli ve iyimser görünüyordu. Gözleri heyecanla parıltıyordu. “Oyun oynamayı severim, Bayan Sinnett.”

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

“Öyleyse anlaştık,” dedi Hazel elini uzatarak.

Beecham elini ona uzattı ancak sonra keskin bir hareketle geri çekti. “Koşullar: Bu dönemin sonunda Hekimlik Sınavı’na gireceksiniz. Başarılı olursanız dersi katılmak isteyen her kadına açacağım ancak inandığınız üzere sizinle aynı ilgi alanını tercih eden çok kadın olmayabileceği konusunda uyarıyorum sizi. *Ve* imkânsızı yapıp başarılı olursanız size üniversite hastanesinde bana çırak olmanızı teklif edeceğim, biliyorsunuz ki orada baş cerrah olarak görev yapıyorum. Nadir ve *fazlaca* talep gören bir çıraklık.” Elini geri indirip tokalaşmak için uzattı ancak bu sefer Hazel tereddüt etti.

“Ya başarısız olursam? O zaman ne olacak? Her bahsin bir bedeli vardır, değil mi?”

Beecham kıkırdadı ama sesinin tınısı acımasızca değildi. “Çok iyi, Bayan Sinnett. Ben buna bir bahisten çok bir deney olarak bakıyorum. Başarısızlık durumunda ortaya çıkacak sonuçların kendiliğinden açık olduğunu düşünüyorum. Örneğin, meslektaşım Dr. Straine’i gelecekteki derslere kadınların katılmasına ikna edemem. Diyelim ki Hekimlik Sınavı’nda başarılı olamadınız, o zaman gelecekte de sınava giremeyeceksiniz. Bu kapsamlı deney, kadın cerrah meselesini tamamen sona erdirmiş olacak.”

Hazel başıyla onayladı ve el sıkıştılar.

Beecham’ın eli soğuktu, Hazel bunu eldiveninden bile hissedebiliyordu. “Öyleyse,” dedi Beecham. “Sizi sınavda görmek için sabırsızlanıyorum. Ah, son bir şey daha!” Parmağını kaldırdı ve yanında bulunan kitap yığınına karıştırmaya başladı. “A-ha. İşte burada. *Dr. Beecham’ın İncelemesi*’nin yeni baskısı. Çalışmanız için. Derslere getirdiğinizin biraz eski olduğunu fark ettim. Söylememde bir sakınca yoksa biraz da yıpranmış durumdaydı.”

Hazel kitabı aldı. Ateşin ışığı kapak üzerindeki parlak altın harflerde yansıdı:

Dana Schwartz

Dr. Beecham'ın Anatomi Üzerine İncelemesi ya da Modern Hastalıkların Önlenmesi ve Tedavisi

Dr. William Beecham

24. baskı, 1816

“Teşekkür ederim,” dedi Hazel sayfaları karıştırırken. Kenarlarda birkaç not olduğunu fark etti. “Sorun olmayacağından emin misiniz? İçinde notlar mı var?”

Dr. Beecham onu geçiştirdi. “Sadece birkaç karalamadır benim. Ve şimdi izin vererseniz notlarıma dönmeliyim. Şehrin kalbinde *korkunç* ölümler oluyor. Gerçekten korkunç.”

Hazel dikkatle doğruldu. “Duymuştum! Söylendiğine göre Roma humması tekrar ortaya çıkmış. Siz! Bir gazetede bundan bahsettiniz.”

“Evet, cesetleri inceledim. Korkunç, gerçekten korkunç.”

“Öyleyse doğru mu?” diye sordu Hazel sessizce. “Roma humması dönüyor mu?”

Dr. Beecham üzgün görünüyordu. Başıyla onayladı. “Görünüşe göre öyle. Üstelik halk arasında bu duruma pek ilgi yok gibi, özellikle de ölenler fakirler olduğu için. Umursayan çok az kişi var.”

“Ölen kardeşim... Roma hummasıydı,” dedi Hazel doktorun gözlerine bakmadan. “Kardeşim George. Humma Edinburgh’ı en son vurduğu zaman.”

“George.” Dr. Beecham yavaşça tekrarladı. “George. Elbette. En içten taziyelerimi sunuyorum.” Hazel’in ötesine, uzaklara o kadar uzun süre daldı ki Hazel gitmesi gerekip gerekmediğini düşündü. Ayaklanacakken Beecham tekrar konuştu. “*Morte magis metuenda senectus*. Latince biliyor musunuz, Bayan Sinnett?”

Anatomî: bir aşk hikâyesi

“Üzgünüm, sadece biraz. Şöyle bir şey mi dediniz: ‘Yaşlılıktan korkarız...’”

“Ölümden çok yaşlılıktan korkulmalıdır.” Beecham tekrar dalıp gitti ve bir süre birlikte sessizce oturup çıtırdamaya devam eden şömineyi ve burunları çeke çeke gazetelerinin sayfalarını çeviren etraflarındaki bıyıklı adamları dinlediler. Sonunda Dr. Beecham tekrar konuştu. “Neyse, sıkı çalışmanızı ve sınavı geçmenizi umuyorum, Bayan Sinnett. Özellikle Roma humması şehrimize döndüyse. Belki de sonunda tedaviyi bulan kişi siz olursunuz.”

Bir Kraliyet Hekiminin Anıları, (1811):

Tudor dönemi tıp felsefesine, Hipokrat'ın (yaklaşık M.Ö. 460) yazılarında bulunan ve Antik Roma'nın ünlü hekimi Bergamalı Galen (yaklaşık M.S. 129) tarafından geliştirilen dört sıvı kuramı hâkim olmuştur.

Hekimler, her bireyin kişiliğini yöneten baskın bir sıvı bulunduğunu ve herhangi bir rahatsızlığın da bu sıvının eksikliği ya da fazlalığı bağlamında anlaşılacağı anlayışıyla çalışıyordu. Dört sıvı şunlardı: kan, balgam, iltihap ve kara safra.

KAN	<i>İyimser</i>	Sıcak ve nemli	Arkadaş canlısı, sık sık şaka yapan ve gülün; pembe renkli bir teni ve iyi bir cildi olan	Hava	Bahar	Karaciğer
Balgam	<i>Söğukkanlı</i>	Soğuk ve nemli	Mutsuz, genellikle umutkan; genç yaşta saçları beyazlar	Su	Sonbahar	Beyin
İltihap	<i>Asabi</i>	Sıcak ve kuru	Aksi, çabuk sinirlenen ve mutsuz; teni yeşilimsi görünebilir	Ateş	Yaz	Safra Kesesi
Kara Safra	<i>Melankolik</i>	Soğuk ve kuru	Tembel ve hastalıklı; siyah saç ve siyah gözler	Toprak	Kış	Dalak

“Hey!”

Hazel Anatomistler Derneği’nden çıkarken çok dalgındı, kendini amaç duygusu ve kararlılığında o kadar kaybetmişti ki eşikten adımını Edinburgh’nın çıkmaz sokağının yağmurla ıslanmış taşlarına özgüvenle attığı gibi aniden bir yabancıyla çarpıştı.

“Çok özür dile—Aaa, sensin!”

Hazel özür dilemeye niyetlenmişti ama eteklerini düzeltirken başını kaldırdığında onu gördü: ameliyat gösterisinden önce tanıştığı, onu dar geçide çekip Cehennem’den geçiren kendi Virgil’i gibi gizlice oturma yerlerinin altına götüren çocuk. Şimdi karşısında duruyordu, görünüşe göre bu beklenmedik karşılaşma onu da konuşamayacağı kadar şaşırtmıştı, böylece Hazel yüzünü dikkatle inceleyebildi.

Evet, bu oydu, ensesine kadar uzanan siyah saçları ve yüzünün ortasındaki ince, kemerli burnuyla o günkü çocuktur. Bir de tuhaf gri gözleri vardı ki Hazel şimdi yakından bakınca irislerinin de lacivertle çevirili olduğunu gördü. Mavi, berrak gri gözlerine suda eriyen zehir gibi karışmıştı. Uzun boyluydu, en az bir seksendi ama her ne kadar biri paçalarını açıp pantolonu uzatmış olsa da pantolonu ayak bileklerine kadar çıkmıştı. Gömleğinin kolları da çok kısaydı, Hazel yırtıkların beceriksiz ama küçük dikişlerle dikkatle kapatıldığı en az dört nokta tespit etti.

Dana Schwartz

“Bayan Sinnett,” dedi çocuk konuşurken sivri köpekdişlerini göstererek. “Ya da Leydi Sinnett miydi? Öyle ya da böyle, tekrar karşılaştık işte.”

“Hazel yeterli. Fakat ben maalesef adını hatırlama onurunu bahsedemiyorum çünkü bana adını hiç söylemedin.”

Çocuk sırtarak göz kırptı, belki de sadece High Caddesi’ndeki çıkmaz sokağın girişinden süzülen ve onları sonbaharın son çabalarının soluk sarısıyla aydınlatan batmaktaki güneşe karşı gözlerini kısıyordu. “İleride de hatırlamayacaksın. Senin gibi yüksek sosyete hanımlarıyla çok sık takılmıyorum, bu yüzden bu bana kendimi tanıtmam gereken bir durum gibi gelmiyor.”

“Zaten tanıştık. İki kez,” diye bir sebep sundu Hazel.

“Evet ama sana ismimi söylemediysem bu gerçek bir tanışma mıdır?” dedi oğlan ve bu kez gerçekten göz kırptı.

Hazel göbeğinden göğsüne doğru alışılmadık bir sıcaklığın yükseldiğini hissetti, daha önce sadece deney hazırlarken ve ardından sonuçlarını beklerken hissettiği korkunç bir heyecan. Bu, aç karnına bir kadeh şampanya içmiş olma hissiyle birleşen bir beklenti, bir sonraki adımda ne olacağını bilme isteği idi.

Çocuk elini uzattı ve Hazel tutmak için uzandı.

Elleri birbirine dokunduğu anda Hazel’in midesindeki şampanya kabarcıkları çılgin bir enerjiyle köpürdü. Bu Galvanizm’di*, Galvani’nin elektrik şoklarıydı, başka açıklaması yoktu. Bir şimşek akımı elinden geçerek doğrudan gümbürdeyen kalbini çarptı.

“Seninle tekrar tanışmak çok hoş, Hazel Sinnett,” dedi elini sıkarak. Çocuğun eli kocaman olduğu için Hazel’inki içinde neredeyse kaybolmuştu.

* Luigi Galvani’nin çalışmalarından türetilen, elektrik akımının vücut üzerindeki etkilerini inceleyen bir bilim dalı. (ed.n.)

Anatomist: bir aşk hikâyesi

Çıkmaz sokağın High Caddesi'yle kesiştiği yerden bir çocuk ellerini ağzının etrafına götürerek seslendi: "*Hey! Curren! Flört etmeyi bırak!*" Gri gözlü çocuktan daha büyük görünüyordu ama boyu daha kısaydı ve daha iri yapılıydı, sanki bedeni sıkıştırılmış kare bir kas yığınınından ibaretti. "Ödemeyi aldın, ha? Benim payımı ver de bara gideyim. Yemin ederim, Jack, sakın bana bu konuda kazık atma dostum. Bailey çoktan Arms'taki paramdan kesti ve şu anda sert bir içkiye ihtiyacım var."

Jack homurdandı ve elini Hazel'in elinden çekti. "Lanet olsun, Munro! Parayı aldım. Sadece bara git ve Bailey'ye ilk içkini benim hesabıma yazmasını söyle. Hadi, yoluna bak!" Oğlan Hazel'a bakmamak için çabaladı, yanakları utançla kızarmıştı.

Munro ikna olmuş gibi görünmese de taştan sokağın ilerisinde gözden kayboldu. Jack onun gidişini izledi, ta ki dönüp de Hazel'in durduğu yerde tek kaşını kaldırdığını fark edene kadar. "Jack... Curren, öyle mi?"

Jack Curren, gri gözlü çocuk, abartılı bir reverans yaptı. "Hizmetinizde."

Hazel onun tırnaklarının altındaki kirleri ve ayakkabılarının tabanında kurumuş çamuru fark etti. Anatomistler Derneği'nin levhasına baktı, ardından Jack'e döndü. "Mezar hırsızısın, değil mi?"

Jack tek kaşını kaldırarak doğruldu. "Hayır," dedi. "Hayır, hayır, hayır, hayır. Asla mezar hırsızı değilim. Buna çok dikkat ederim. Mezardan sadece cesedi alırsanız mezar hırsızlığından suçlanamazsınız."

"O zaman ceset hırsızısın?"

Jack etrafına bakarak yakında dinleyen biri olup olmadığını kontrol etti. Çıkmaz sokakta yalnızdılar; Anatomistler Derneği'nin kapısı sıkıca kapanmıştı, yanındaki dar sokak da boştu.

Dana Schwartz

Eğildi. “Ben daha çok ‘mezarıcı’ ifadesini tercih ediyorum. Kulağa biraz daha *romantik* geliyor, sence de öyle değil mi?”

“Bu yüzden ameliyatın yapıldığı tiyatroya inen geçidi biliyorsun. Onlara, hekimlere *ceset* mi satıyorsun?”

“Bazen.”

Hazel şimdi ona çok daha yakından bakıyor, baştan ayağa süzüyordu. Çocuk onun yaşlarında görünüyordu, belki bir yaş büyüktü. İnce parmakları konuşurken seğiriyordu. “Peki böyle bir iş için ne kadar ücret alıyorsun?” diye sordu. “Bir ceset için.”

“Değişir. İlgileniyor musun?”

“Değişir,” diye cevapladı Hazel. “Teslimat yapıyor musun?”

4 Kasım 1817

No. 2 Henry Caddesi

Bath

Sevgili Hazel,

Kardeşin Percy soğuk alınlığına yakalandı. Bütün gün sürekli burnunu çekiyor ve gece yarısından sonra öksürüp duruyor. Bu durum zavallı yüreğimi paramparça ediyor. Onu günde iki kez kaplıcaya götürüyorum ve eczacı uyumasına yardımcı olsun diye afyon damlası verdi. Yalvarıyorum dualarında onu da an ve Tanrı'dan çabuk iyileşmesini dile. Korkunç bir soğuk alınlığı!!!

—Annen, Leydi Lavinia Sinnet

Hawthornden Kalesi kayalık bir tepe üzerine inşa edilmişti ve dar bahçe yolunu binanın taş cephesinin soluna doğru takip edersiniz doğrudan mülkün altına gizlenmiş küçük bir ahşap kapı görebilirdiniz. Güneşten dolayı renk değiştirip solmuş, yağmur ve rutubetten şişmiş alacalı bir kapıydı ve ayışığı olmayan karanlık bir gecede neredeyse görünmezdi. Jack Curren kapıyı çaldığında göz hizasında küçük bir metal ızgaranın çıt diye açıldığı duyuldu.

“Kim var orada?” diye seslendi kapının diğer tarafından biri. Bir kadın sesiydi, Hazel içeri izinsiz girecek kadar aptal birini korkutmak için sahte bir güven takınmış yapmacık bir erkeksi sesle gırtlaktan konuşuyordu.

Jack elinde tuttuğu feneri yüzünü aydınlatmak için kaldırdı. “Aptallık etme, benim. Başka kim kalenin yan tarafına inşa ettiğiniz lanet zindanın gizli kapısını gecenin bir yarısı bulabilir ki?”

“Parola ne?”

“İı, şey...” Jack kelimeleri mürekkeple yazdığı avcuna baktı. Ter harfleri birbirine karıştırmıştı. “*Morto... vivos... bo...* Hayır, hayır, bekle. *Rıhtımlı* bir şey mi?”

Hazel iç geçirdi ve ağır, gıcırtilı zindan kapısını açtı. “*Mortui vivos docent.*”

Jack tekerlekli el arabasını Hazel’in yanından geçirip yeraltı odasına girdi. “Üzgünüm, Eton’daki Latince derslerimi kaçırmıştım.”

Dana Schwartz

Hazel, Jack'in üzerinden geçmemesi için kendini nemli duvara bastırmak zorunda kaldı. "Ama belli ki nezaket derslerini kaçırmamışsın."

Jack tekerlekli el arabasını itmeyi bitirdi ve saplarını bıraktı. Harcadığı eforla derin bir nefes verdi ve ellerini pantolonuna silerek mürekkep izi bıraktı. "*Mortui vivos docent*," diye tekrarladı. "Peki ne anlama geliyor?"

Hazel, Jack'in el arabasındaki battaniyenin altında saklı karanlık kütleye baktı. "*Ölüler dirilere öğretir*. Bir kitapta okumuştum."

Zindan duvarda yanan meşalelerle aydınlatılmıştı ve iş tezgâhının üzerinde birkaç gaz lambası vardı. Kapıdaki kayar ızgara dışında dış dünyaya açılan bir pencere yoktu, Hazel kapıyı kapayıp kilitledikten sonra onu da kapamıştı. Masanın üzerinde garip gümüş aletler vardı. Jack bıçak ve kemik testeresi gibi bazı aletleri tanıdı. Ancak diğerlerinin kıvrımlı kenarları ve makas gibi sapları vardı. Uyumsuz bir setti, bazıları paslanmış, bazıları açıkça iyi gümüşten yapılmıştı. Bulabildiği şeyleri biriktiren bir saksâğanın koleksiyonuna benziyordu.

Duvara bir mahkûmun bileğinden asılabileceği şekilde çakılmış iki çift kelepçe vardı. "Bu yer kullanılıyor mu?" diye sordu Jack biraz korkarak. "Gerçek bir zindan olarak yani."

"Kullanılabilir," dedi Hazel.

Jack güldü.

"İşin doğrusu," dedi Hazel. "Bence gerçek bir mahkûm için hiç kullanılmadı. Hayatım boyunca boştu. Şimdiye kadar."

Jack eline tahta saplı küçük bir bisturi aldı ve parmaklarının arasında çevirdi. "Şimdiye, yani sen burayı kendi özel laboratuvarın haline getirene kadar."

"Gibi bir şey."

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

“Annen ve baban sorun etmiyor mu? Küçük kızlarının geceleri uçurumun altından sıvışıp mezarlıklarla arkadaşlık etmesini yani?”

“Babam, Napolyon’un sürgününe nezaret eden Saint Helena’da Kraliyet Donanması’nda. Annemse” –Hazel doğru kelimeleri dillendirmekte tereddüt etti– “tatilde, İngiltere’de. Benimle pek ilgilenmiyor, burada olsa bile pek bir şey değişmezdi yani.” Jack’in yüzünde bir şeyler vardı – dudaklarının kıvrılışında, kilometrelerce uzanan sakın bir okyanusun sonsuzluğuna açılan bir pencere gibi görünen donuk gri gözlerinde. Bu da ona şeyler anlatmak istemesine neden oldu, açılmak ve yüksek sesle dile hiç getirmedığı şeyleri söylemek istedi. Belki de bunları anlatacak kimsesi olmadığı içindi.

“Öyleyse,” dedi Jack meşale ışığı yüzünde dans ederken Hazel’a yaklaşarak. “Büyük bir kalede tamamen yalnızsın. Hanımefendilerin hiç yalnız kaldığını düşünmezdim.”

Hazel’ın vücudundan tanımadığı bir elektrik şoku geçti ve aniden yaptığı şeyin ne kadar aptalca olabileceğinin farkına vardı. Bir yabancıya nerede yaşadığını söylemiş, onu içeriye davet etmiş ve ardından korumasız yaşadığını söylemişti. Jack tehlikeli biri olabilirdi. Bir işaretiyle içeri girecek bir hırsız çetesinin üyesi olabilirdi ve suçlular Hawthornden’ı yağmalarken onu eli kolu bağlı ve ağzı kapalı halde köşede bırakabilirdi.

Hazel istemsizce masadaki en büyük bıçağa uzandı. “Belki ben bir hanımefendi değilimdir,” dedi.

Jack kızı hızla baştan ayağa süzdü, sonra öyle içten, öyle çocuksu bir sıcaklıkla gülmeye başladı ki Hazel oğlanın amacının hiçbir zaman onu soymak olmadığını her nasılsa anladı.

Kalbi hızla çarparken yanaklarının kızarıklığını gizleyen loş gaz lambaları ve meşalelere şükretti. Boğazını temizledi. “Pekâlâ,

Dana Schwartz

deneğe bakalım. Masaya koyabilirsin.” Elindeki bıçağı hareket ettirerek yeri gösterdi.

“Hay hay.” Jack gözlerini onunkilerden ayırdı ve el arabasına doğru ilerledi.

Cesedi el çabukluğuyla alıp masaya yatırarak uzuvlarını özenle bir kefenin altında uyuyormuş gibi görüneceği şekle sokarken Hazel gözlerini başka yöne çevirdi. “Örtü kalsın mı yoksa kaldırayım mı?”

“Kaldır,” dedi Hazel. “Örtüsüz olsa da olur. Nasılsa bakacağım. Sana ne kadar borçluyum?” Önlüğünün altından para kesesini çıkardı. “Altı gine sanırım?”

“Bu taze bir ceset, dün gece çıkardım! On gine.”

“Dün gece çıkarman o gece gömülmüş olduğu anlamına gelmez. Kesinlikle öyle kokmuyor. Yedi gine.”

“Dokuz, yoksa hemen Eski Şehir’e geri götürür, Haymarket Caddesi’ndeki berbere veririm. İyi bir müşteridir, her zaman ne kadar istersem öder.”

“Sekiz gine ve üç şilin,” dedi Hazel. Avcundaki ağır paraları uzattı.

Jack tereddüt etti, sonra paraları aldı. “Anlaştık.”

Jack parayı cebinde güvene aldıktan sonra gösterişli bir hareketle örtüyü çekip altındaki kırıışmış cesedi ortaya çıkardı: buruşmuş ve balmumu esnekliğinde genç bir kadın. Bozulmuş yumurtayla sıcak larva miskin ve çürümüş etin tiksindirici derecede tatlı kokusu zindanı sarmıştı.

“Al,” dedi Jack’e karanfillerle dolu bir portakal uzatarak. Kendisi de burnuna bir tane tutuyordu. “Kokuya yardımcı olur.”

Jack minnetle kabul etti. “Bunu da bir kitapta mı okudun?”

“Aslında evet,” dedi Hazel.

Anatomik Bir Aşk Hikâyesi

Cesedin soğuk mavi gözkapakları ve saman sarısı saçları vardı. Tahmin edecek olsaydı aynı yaşta olduklarını söylerdi. Zor bir hayat yaşamıştı, Hazel bunu görebiliyordu, bedenini bir kitap gibi okuyordu. Ayakları soğuktan yanmıştı ve kötü ayakkabılar yüzünden tabanları yara bere içindeydi. Tırnakları sarı ve kırıktı. Uzuvarının hepsinde morarmalar vardı. Kafasının arkasında, saman sarısı saçlarının tıraş edildiği kısımda hacamat işleminden kaynaklanan yaralar ve daire şeklinde emme izleri vardı. Kız yoksullar hastanesine gitmişti ve onu bıçaklar ve sıcak camlar kullanarak kafatasının arka tarafından kan çekme işlemiyle tedavi etmişlerdi. Hazel bunun yapılışını hiç görmemişti ancak hakkında bir şeyler okumuştı. İzleri kendi gözleriyle görmek –sanki kadın korkunç bir deniz yaratığıyla güreşmiş gibi mükemmel daireler halinde parlak mor emme izleri– prosedürün Hazel’in kitap sayfalarında okuyup hayal ettiğinden çok daha vahşi görünmesine neden oldu.

Kızda başka bir yara izi de vardı, memelerinin arasından gövdesine en az otuz santimetre inen, neredeyse görünmez dikişlerle sıkıca dikilmiş bir kesik. Hazel burada hangi rahatsızlığın tedavisinin amaçlandığını merak etti. Belki biri onun hayatını kurtarmaya çalışmıştı.

Jack ödeme almış olmasına rağmen hâlâ orada duruyor, Hazel’in omzunun üzerinden cesede bakıyordu. “O, bilirsin, hummadan mı öldü?”

“Roma humması mı?” diye sordu şaşkınlıkla Hazel.

Jack başıyla onayladı. Dedikoduları duymuştu. Kadının cenazesinde konuşan rahip onlara bir tedavi göndermesi için yakarak Tanrı’ya dua etmişti.

“Hayır,” dedi Hazel, “kesinlikle değil.”

Jack daha da yaklaştı. “Nereden biliyorsun? Herkes onun hummadan öldüğünü söylüyor!”

Dana Schwartz

“Gerçekten mi? Hayır, bak...” Hazel kadının pürüzsüz sırtını Jack’e göstermek için örtüyü kullanarak cesedi hafifçe yana çevirdi. “Hiç kabarcık yok. Çıban da yok. Roma hummasının adı da buradan geliyor.”

“Roma’dan geldiği için değil mi yani?” Jack, Le Grand Leon’da birden fazla sahne görevlisinin işlerini tehdit eden hastalık nedeniyle “lanet olası İtalyanlara” küfrettiğini duymuştu.

“Hayır, kesinlikle değil. Ateşten sonraki temel belirtisi kanla dolu kabarcıklar olduğu için. Sonra patlarlar ve bıçaklanma yarası gibi görünürler. Senato basamaklarındaki Jül Sezar gibi. Roma. *Plaga Romanus*.”

“Bir kitaptan mı?” dedi Jack.

“Aslında, bunu bizzat biliyorum.”

Jack yarım adım daha yaklaştı. “Peki,” dedi, “onun ölüm nedenini *söyleyebilir* misin?”

Hazel en büyük bıçağını kaldırdı ve Dr. Straine’in sınıfta yaptığını gördüğü gibi cesedin göğsüne dikey uzun bir kesik attı. Bir an için inanamayarak durdu. Jack’e baktı, cesede baktı ve sonra tekrar bakışlarını Jack’e çevirdi. “Şansa bak,” dedi, “sana ölüm nedenini net olarak söyleyebilirim. Kalbi yok.”

“Kalp atışı mı? Tabii olmaz, ölü ya. Bu kadarını ben de söyleyebilirdim.”

“Hayır,” dedi Hazel. “Bak. Gerçekten kalbi yok.”

Jack cesedin açık göğüs boşluğuna baktı. Her şey o kadar *kırı-mızı* ve *ıslaktı* ki neye bakması gerektiğini bilmiyordu.

“Tam orada.” Hazel bıçakla kadının göğsünün ortasını gösterdi. “Kaburgaların altında. Akciğerlerin önünde.”

“Hiçbir şey görmüyorum,” dedi Jack.

“Mesele biraz da bu işte.”

Kalp yoktu. Yerinde hiçbir şey yoktu. Sadece diğer içorganların boşluğu ve mum ışığında kırmızı kırmızı parlayan karanlık. Damarlar kabaca dağlanmış, büyük arterler dikilip kapatılmıştı. Kalbini bir hayvan yememişti; kalp çalınmıştı.

“Yani,” dedi Jack, dengesini korumak için nemli zindan duvarına yaslanınca az daha ceketini yakacaktı. “Biri onu kesip açmış ve kalbini mi çıkarmış? Tanrım, neden?”

Hazel cesede baktı. Göğsü açılmış bile olsa ölü kadın bir şekilde huzurlu görünüyordu. “Belki düşmanları vardı. Onun kim olduğunu biliyor musun? İsmi veya hakkında herhangi bir şey?”

Jack başını iki yana salladı. Kilisenin bahçesi mezar taşına iyice bakamayacağı kadar karanlıktı.

“Belki bir kaza oldu,” dedi Hazel yumuşak bir sesle. Cesetteki hacamat izlerine tekrar baktı. “Belki onu yoksullar hastanesine getirdiler ve biri onu kurtarmak istedi ama nasıl yapacağını bilmiyordu.”

“Neden kurtarmak?”

Hazel bu soruya karşı sadece omuzlarını silkebildi.

Jack kalmak istedi. Bunu açıklayamıyordu ama orada durmak için bir sebebi olsun istiyordu, bedenini Hazel’a bastırmak ve üzerine sinmiş yıldırımın metalik kokusunu, bergamot ve kastil sabunuyla karışık o tuhaf kokuyu içine çekmek istiyordu. Onun çevik ve eldivensiz ellerini izlemek istiyordu. Yüzü taş gibiydi, oldukça odaklanmıştı, hatlarının keskinliğiyle inanılmaz derecede güzeldi.

“Ben gideyim artık,” demeye zorladı kendini Jack. Karanfilli portakalı ona geri vermek için elini uzattı ancak Hazel onu eliyle savuşturdu.

“Bir sonraki sefere kadar sakla.”

Dana Schwartz

“Bir sonraki sefer olacak mı?” diye sordu Jack.

“Para ödeyen bir müşteriyi geri mi çeviriyorsun, Jack Curren?”

“Aklımdan bile geçirmem. Sadece hanımefendiye bu ölümlerle ne yapmayı planladığını sormam gerektiğini düşünüyorum.”

“Bunun şimdiye kadar gayet net olduğunu düşünmüştüm,” dedi Hazel. “Araştırma yapıyorum.”

Jack cevap vermek için ağzını açtı ancak sadece neşeli bir şaşkınlıkla başını iki yana sallayarak iç geçirmeyi başarabildi.

El arabasını küçük kapıya ve onun ötesinde uzanan mürekkep siyahı çimenlere doğru çevirdi.

“Jack, gerçekten hummadan ölmüş bir cesede ihtiyacım var. . . bulabilirsen. İncelemek istiyorum. Tedavi edebilir miyim görmek istiyorum.” Hazel kendine bile bunu açıkça itiraf etmemiştii ama asıl amacı Roma hummasını tedavi etmekte.

Jack ne onunla alay etti ne de ona güldü. Sadece başıyla onayladı.

Hazel eline biraz daha para sıkıştırdı. “Ödeme,” dedi. “Önden.”

“Ne yapabileceğime bakacağım.”

Hazel cesede döndü.

Jack kapıda durdu ve kızın cesaretini toplamak için birkaç derin nefes almasını, ardından cesedin kafa derisine yavaşça bir kesik atmaya başlamasını izledi. Hazel süt rengi-gri kıvrımları kemik beyazı bir kafatası parçasının altından görünen beyinden başını kaldırmadı.

“Hoşça kal, Hazel Sinnett,” dedi Jack gıcırtilı kapıyı arkasından çekerken. Mentşeler şingirdadı.

Jack bahçe yolunda birkaç adım atmıştı ki Hazel’in karanlığa doğru fısıldadığını duydu: “Güle güle, Jack Curren.”

19

Kapının nazikçe çalınması Hazel'ı daldığı transtan çıkardı. Kan damarlarının diyagramını çizip çizemeyeceğini görmek için mideyi ayırıyordu. Sesin araba yolunun etrafındaki ağaçlarda cıvılayan küçük siyah kuşlardan birine ait olduğunu düşünerek gürültüyü dikkate almadı ancak sonra vuruşlar daha bir telaşlı bir şekilde geri döndü. *Tık tık tık!*

“Hanımefendi!” Iona’nın fısıltısı endişeli ve panikliydi. Başka bir dizi vuruş geldi. “Hanımefendi, lütfen.”

Hazel iç geçirdi ve küçük bıçağını önlüğüne sildi. Bıçağı midenin tabakalarını ayırmak için kullanıyordu ve mükemmel ilerleme kaydediyordu. Ancak yine de isteksizce kapıya doğru ilerledi, boyunun ve omuzlarının ne kadar ağrıdığını ise hareket ettiği zaman fark etti. Saatlerdir çalışıyor olmalıydı, önündeki işe o kadar odaklanmıştı ki zaman mefhumunu yitirmişti. Hazel kapıyı araladığında diğer tarafta günün ışımaya başladığını gördü ve hayrete düştü.

Iona dehşet içindeydi, sonra Hazel’ın kan izleriyle kaplı önlüğüne baktı ve daha da dehşete düştü. “Sizi rahatsız etsem mi emin olamadım ama...”

Karanlıkta gitgide ufalan mumların altında geçirdiği saatlerden sonra Hazel kan çanağına dönmüş gözlerini dışarıdaki parlaklıktan korumak için kolunu kaldırmak zorunda kaldı. “Öyleyse beni rahatsız etmek *zorunda* mıydın?” dedi. Uzun süredir konuşmadığı için sesinde garip bir boğukluk vardı ve sözcükler

Dana Schwartz

istediğinden daha sert çıkmıştı. “Üzgünüm, öyle demek istemiştim. Ne oldu, Iona?”

Iona ellerini sıktı. “Sadece, şey bu gece, yani birkaç saat içinde. Balo.”

Hava kapalıydı, kalın gri bulutlar gökyüzünde asılı duruyordu. İskoçya buydu işte. Kasvetli olması *gerekiyordu*. Peki nasıl hâlâ bu kadar parlaktı? Hazel bir mantar gibi karanlık ve rutubetli ortamına geri çekilmek istedi. “Hangi *balo*?”

Iona başka bir hizmetçi varmış da onu bu bilgiyi Hazel’a aktarma zorunluluğundan kurtaracakmış gibi arkasına baktı. “Ee, şey, Almontların balosu.”

Hazel gözlerini kırıştıtırırken bu bilgi beyninin bu tür şeylerden sorumlu olan bölümünde anlam kazandı. “*Offf, lanet olsun. Lanet, lanet!*”

Iona acıyan bir ifadeyle ona baktı. “Saat çoktan öğleyi geçti, hanımefendi.”

“Öğleyi geçti mi? Şimdiden mi? Nasıl?!” Bütün gece ve bütün sabah çalışmıştı ve zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişti. Zindandan çıkıp çamurlu kahverengi patikaya adım attı ve Iona’nın yüzündeki bakıştan ne kadar kötü koktuğunu anladı. Saçları mürekkep ve kadavra kanının karışımıyla keçeleşmişti, tırnaklarının altında muhtemelen ne olduğunu söylemeyeyse gerek bile yoktu.

“Sorun yok,” dedi Iona ancak ifadesi sorun olduğunu düşündüğünü açıkça gösteriyordu. “Charles’a banyoyu hazırlamasını söyledim.”

“Anlaşıldı,” dedi Hazel uzun adımlarla tepeden yukarı çıkıp kalenin ana girişine doğru yürüyerek. “Sezon’un kaçıramayacağım tek partisi.” Iona onun ardından koşuşturuyordu. Uzun ve sıkıntılı bir öğleden sonra olacaktı ve Hazel bunu daha da uzun ve daha da sıkıntılı bir akşamın takip edeceğini biliyordu.

Hazel'in saçının annesinin güllü kuşburnu sabunuyla iki tur yıkanması ve daha sonra taranarak açılması için bir saat daha geçmesi gerekti ancak sonunda Iona, Hazel'ı Almont Evi'ne geç de olsa varacak kadar şık bir görünüme kavuşturmayı başardı,. Tabii bu affedilmez bir kabalık olarak değerlendirilecek bir gecikme değildi. Hazel, Iona'nın balenli korsesinin bağlarını dantel detaylı mavi kadife elbisesine sığacağı kadar sıkmasına izin verdi. Almont giriş salonunun camında yansımaya bir göz attığında elbisesinin kendisine yakıştığını o bile kabul etmek zorunda kaldı. Gece mavisi, bütün gece uyumamış olmasına rağmen yanaklarındaki pembeliği ortaya çıkarmıştı ve gözlerinin parlak görünmesini sağlıyordu.

"Kuzen!" dedi Bernard balo salonunun girişinde onu karşılamak için atılarak kolunu uzatırken. "Sonunda, hoş geldin. Doğrusu harika görünüyorsun."

Hazel esnemesini nazik bir tebessüme dönüştürerek bastırdı. Eldivenli elini zarif bir tavırla Bernard'ın dirseğine koydu ve kuzeninin onu salona sokmasına müsaade etti. Salon çok iyi aydınlatılmıştı, sıcaktı ve pek çok insan kabarık etekleriyle dönüp duruyorlardı. Yüzlerce mum yaldızlı avizelerde asker gibi dimdik duruyordu. Bir ara Hazel'in bileğine bir dans kartı bağlandı ve eline bir kadeh şampanya tutuşturuldu.

Gibbs Hartwick-Ellis tiyatrodan onu son gördüğünden bu yana cılız, berbat bir bıyık bırakmıştı; bir köşeye sıkışmış, kendini kaba

Dana Schwartz

Baron Walford'la yaptığı konuşmadan kurtarmak için nazikçe çabalıyordu, Baron Walford ise öne doğru eğilmiş, zavallı Gibbs'i olduğu yerde tutuyordu.

Hazel, Gibbs'e anlayışlı bir ifadeyle baktı. Ailesinin akşam yemeği davetlerinden birinde Walford'ın yanına oturtulmuştu ve kadavraları inceledikten sonra bile onun nefesini hatırlamak midisini bulandırdı. Baronun cam gözünün kendi iradesiyle yuvasında dönüyormuş gibi görünmesi de cabasıydı.

Cecilia'yı göremedi ancak Bayan Caldwater'ı kaçırmak imkânsızdı. Tiz kahkahası kristalleri titreştiriyordu. Hazel hızla odada tur atıp varlığını gösterecek ve daha sonra zindandaki cesede dönecekti. (Buz deposuna gitmeyi unutmuştu, et birkaç saat içinde çürüyüp pratik kullanım için tamamen kullanılmaz hale gelecekti.)

Başının ağrıdığını söyleyebilirdi. Ya da bayılacakmış gibi hissettiğini. Kimse bir kadının başının dönmesi yahut kadınların toplu halde baygınlık geçirmesiyle oluşan daha geniş bir kültürel fenomen hakkında pek soru sormuyordu zaten. Bayılan bir kadın çok kolay açıklanabilirdi: Ya yılın bu zamanında hava mevsim normallerinin dışında sıcak ya da soğuktu veya ikisi de değilse o zaman kesinlikle korsesi çok sıkı bağlanmıştı. Bir kadını kabarık eteklerinin kargaşasından kurtarmak ve o kirpiklerini kırıştırarak kendine gelene dek yüzünü yelpazelemek erkeklere kendilerini çok yararlı ve güçlü hissettiriyordu.

Orkestra canlı bir vals parçasına başladı ve Bernard parmaklarını Hazel'inkine geçirerek onu sıkıca kendine çekti. Biraz fazla sıkı tutuyordu. Ağır kadife elbisesi iç gömleğinin tenine yapışmasına neden olarak rahatsızlık veriyordu ve Bernard'ın terli eli nahoş bir his bırakıyordu. Belki de bayılacak gibi hissettiği konusunda yalan söylemek zorunda kalmayacaktı.

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

Hazel elini gevşetmeye çalıştı ancak Bernard onu kendine daha fazla çekti. "Ayaklandığını ve dışarı çıktığını görmek ne güzel, kuzen," dedi kayıtsızca.

Hazel hafif bir reverans yaptı. Bernard'ın Hawthornden'a son uğrayışında ona ne kadar kaba davrandığını hatırlayarak açıklamaya girişti. "Bernard, geçen gün görüştüğümüzde hastaydım. Gerçekten misafir ağırlayacak durumda değildim."

Bernard eldivenli elini affedermiş gibi bir jestle kaldırdı. "Unutuldu," dedi. "Ancak sana insanların fısıldaştığını söylemezsem hata yapmış olurum. Son zamanlarda kendinde değilsin. Sosyal etkinliklere katılmıyorsun. Neredeyse bir hayalete döndün. Haftalardır *kimse* seni görmüyor. Birileri benden kaçtığını *düşünebilir*," dedi. "Aptalca, biliyorum."

"Hastaydım, Bernard, o kadar."

Bernard gülümsedi ancak gülümsemesi gözlerine tam olarak yansımadı. Etraflarındaki diğer dansçılardan daha hızlı dönüyor gibiydiler. "Biliyor musun, seni ziyaret etmek için birkaç kez Hawthornden'a uğradım. Araban yoktu."

"Öyle mi?" diye sordu Hazel sesinin kayıtsız çıktığını umarak. "Ne kadar garip. Ve bunu fark etmen de oldukça garip."

Birdenbire Bernard kolunu Hazel'in beline doladı ve onu kendi vücuduna bastırarak vals duruşu aldı. Bu küstahlığı karşısında Hazel'in neredeyse nefesi kesilecekti. "Başka bir talibinin ziyaretine mi gidiyordun?" dedi Bernard alaycı bir tavırla.

Hazel neredeyse kahkaha atacaktı. "Hayır," dedi dans pistinde Bernard'ın yönlendirmelerini yakalamaya çalışırken sendeleyerek. "Seni temin ederim ki başka talip yok."

Bernard'ın gözleri donuk ve soğuktu. Hazel'in daha önce hiç fark etmediği kadar babasına benziyordu. "Giriş holünüzde bir çift bot vardı," dedi sıkığı dişlerinin arasından. "Bir beyefendinin

botları. Evinizde *çizmelerini* çıkaracak kadar samimi biri var ama kim olabileceğini tahmin edemiyorum. Kulüpten biri olsaydı duyardım herhalde. Yemin ederim Hazel” –Hazel’in elini o kadar sıktı ki kızın canı acıdı– “beni utandıracak bir şey yapıyorsan ben...” Düşüncesini tamamlamak yerine Hazel’in elini bıraktı. Düzgünce ayrılmış ve şekillendirilmiş saçları hafifçe sallanıyordu.

“Bernard,” dedi Hazel yumuşak bir ses tonuyla, “onlar George’un eski çizmeleriydi. Yemin ederim. Bahçede yürümek ve dereye inmek için onları giyiyorum, kendi çizmelerim çamurlanmasın diye.” En azından kısmen yalan söylediği için rahatlamıştı.

“Ah.” Yüzü yumuşadı. “Peki o zaman. Kış bahçemizde gezintiye çıkmak ilginizi çeker mi? Seni temin ederim, sonbaharda hava bu kadar yumuşakken çok güzel olur.”

Hazel etrafına baktı. Kimse onlara fazla dikkat etmiyordu. Hatta genellikle Hazel’in yaptığı her şeyi kıskançlıkla gözetleyen Bayan Hartwick-Ellis bile Danimarka büyükelçisinin oğluyla neşeli neşeli flört ediyor, gözlerini kırıştırmak için bile yakışıklı sarısından ayırmıyordu.

“Belki de bir refakatçi bulmalıyız?” dedi Hazel.

“Ah, saçmalama.” Hazel’in kolunu yakaladı ve onu hizmetçi girişine doğru götürdü. “Benimle bir başına Eski Şehir’deki korkunç bir *ameliyat gösterisine* gitmek istemiştin!”

Mutfağın hizmetçi girişinde duruyorlardı, birkaç titreyen gaz lambasıyla aydınlatılan rutubetli bir geçitti. Bir uşak elinde bir tepsi pastayla yanlarından geçerken kibarca gözlerini başka tarafa çevirdi.

Hazel kendini ondan kurtarıp partiye dönmeye çalıştı. “Aslında ameliyat gösterisinde yalnız olmayacaktık ama...”

Cümlesini bitiremeden Bernard dudaklarını onunkilere bastırdı. Islak dili kapalı dudaklarında ilerledi ve onları açılmaya zorladı.

Dudakları soğuk ve yabancı, dili ıslaktı. Hazel’in beyninin bir

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

kısmı ona tokat atmasını, kendini geri çekmesini söylüyordu. Bin tane sert sözcük belirdi aklında ama boğazından çıkmalarını sağlamadı. Vücudu da garip bir felç geçirmiş gibiydi. Tek yapabildiği gözleri balık gibi açılmış halde öylece durmak ve Bernard'ın dudaklarını kendinden memnun bir edayla şapırdatarak çekmesini beklemektir. Yüzünün alt yarısını koluyla sildi ve kaşlarını oynattı.

Hazel'in midesi altüst oldu ve Bernard'a bakarken yüzünü ekşitememeye çalıştı. Yüzünün kırmızılığı, gözlerindeki ölü donukluk, hâlâ terle parıldayan ince dudakları... Demek öpüşmek buydu. Romanlarda ve şiirlerde okuduğu, büyük sanatçılara ilham veren şey buydu. Hayal ettiğinden daha ıslak ve daha soğuktu.

Sonunda Hazel'in sesi geri geldi ve Bernard'ın kollarından uzaklaştı. "Tanrı aşkına, *ne* yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama *ikimizi* de mahvedeceksin. Bu yaşananları gören biri olduysa..."

Bernard ellerini beline koydu ve göğsünü şişirdi. "Kim? Bir hizmetçi mi? Pek mahvolmuş sayılmazsın, Hazel. Hâlâ seninle evlenmek istiyorum, yani kendini garantide say."

Bir an için Hazel'in zihninde başka bir yaşam belirdi, sokaklarda dilendiği, Yorkshire'a taşındığı, sonsuza dek George Hazelton olarak yaşadığı bir yaşam. Belki ebelik yapabiliirdi, kökler ve otlarla dolu bir eczacılık dolabı olan, yardıma ihtiyacı olan kadınlara yardım eden, ormandaki küçük bir kulübede yaşayan çılgın kadın olurdu. Bir cerrah, bir öğretmen, büyüme çağındaki genç kızları korkutmak için anlatılan bir masallardaki cadı olabilirdi. Bir mit olabilirdi.

Ancak alternatif yaşamın ışıltısı sadece bir an sürdü ve rüzgârlı bir günde avuç içindeki toz gibi kayboldu. Vikontes Almont olmaktan, Bernard'la evlenmekten başka bir seçeneği yoktu. Ömründe tecrübe edeceği ilk ve son öpücük onunki olacaktı.

Bernard eğildi ve Hazel'i tekrar öptü. "Hadi," dedi bir kez daha kolunu tutarak. "Partiye dönelim."

Hazel oğlanın onu hizmetçi girişinden geçirip altın rengi balo salonunun şamatasına doğru götürmesine izin verdi. Uyuşmuş gibi süzülüyordu, Bernard'ın orkestraya doğru ilerleyip baş kemancının kulağına fısıldadığının ve müziği durduğunun belli belirsiz farkındaydı.

Dansçılar bir anlığına şaşırdı ve eteklerine takıldılar. Bernard kristal bir kadehi kaldırdı ve bir bıçakla birkaç kez kenarına vurarak herkesin dikkatini çekti. Lord Almont yakında duruyor, kocaman gülümsüyordu.

“Merhaba, herkese merhaba,” dedi Bernard zorla kalınlaştırdığı sesiyle. “Evet, merhaba. Babam, annem ve ben hepinize bu akşamki küçük toplantımıza katıldığınız için teşekkür ediyoruz. Yıllık balo çok keyif aldığım bir gelenek ve umarım yıllarca devam eder. Kutlamaları böldüğüm için özür dilerim ancak bir duyuru yapmam gerekiyor. Sevgili Bayan Sinnett’la nişanlandık. Ya da en azından az sonra nişanlanacağız. Hazel, sevgilim, benimle evlenir misin?”

Hazel’in görüşü bulanık ve karanlık bir tünele dönüştü. Kulaklarında bir çınlama yankılandı ve dili ağzında kuma dönüştü.

Odadaki tüm gözler Hazel’a döndü, kalabalığın gülücükleri kurtlarınkini andırıyordu. Hazel’ın elbisesi aniden dayanılmaz derecede ısındı, boynunu ve kollarını kaşındırırken kumaşın altında teninde kabarcıkların oluştuğunu hissetti. Oda şampanya kadehlerinin tıngırtısı dışında sessizdi. Herkes bir şey söylemesini, bir cevap vermesini bekliyordu.

Başka bir şey yapamayan Hazel dudaklarını kıvrarak yalpalaayan bir yarım gülümsemeye dönüştürebildi.

“İşte!” diye bağırdı Bernard.

Alkışlar Hazel’ın kulağına silah sesi gibi geldi. Hazel iyi dileklerden ve elinin okşanmasından kaçındı. Elbisesinin içinde nefes

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

almakta zorluk çektiğini fark etti. Belki mesele elbise değildi, belki de oda, ev, hayatıydı. Gözü gitgide kararıyordu, birine gitmesi gerektiğini söylemeye çalışırken dilindeki heceler kalın ve ağır geliyordu.

“Zavallı şey, bir şeyler yemek istiyor olmalı!”

“Muhtemelen çok fazla şampanya içti! Ha ha!”

“Zavallılığı yatağa götürün.”

“Tanrı biliyor ya *düğün* yatağına girdi mi pek dinlenemeyecek!”

Nazik bir ruh Hazel’i arabaya götürdü. Şoför kırbacı şaklatmadan önce ona eşlik eden kişiye, “Lütfen Bernard’a özürlerimi iletin,” diye mırıldanırken buldu kendini. At arabası hareket edip Hawthornden’in güvenliğine doğru yola çıktı ama Hazel bu güvenliğin geçici olduğunu biliyordu. Dört at tarafından çekilen arabayla olabildiğince hızla uzaklaşmasına rağmen geleceği peşinden geliyordu.

Hazel yeni derme çatma laboratuvarında masayı temizle-mişti, not defterinde boş bir sayfa açmıştı ve Jack Currer'in o sabah saat onda yeni bir teslimat yapmak için gelmesini beklerken tüm mumları taze fenerlerle değiştirmişti. İçinde bir huzursuzluk vardı. Her ne kadar bu düşünceleri uzaklaştırmaya ve yaklaşan sınava odaklanmaya çalışsa da Almont Balosu'nda yaşanan olaylar beyninde tekrar tekrar oynuyordu. Sınav bütün zamanını ve dikkatini gerektiriyordu. Bernard meselesi bekle-yebilirdi.

Ancak Jack Currer geleceği için Hazel zihninin çalışamayacağı kadar huzursuz olduğunu fark etti. Saat on buçuk olmuştu ve Hazel tüy kalemlerini tekrar açarak en kısıdan en uzuna sıralamıştı.

Saat on bire doğru mumların çoğu yana yana güdük kalmıştı. Nihayet, öğle çanı çalmadan hemen önce Hazel zindan kapısının çalındığını duydu. "Sonunda," diye kendi kendine mırıldandı. "İçeri gel! Kilitli değil."

Kapı gıcırdayarak içeri doğru açıldı ve bulutlu gri gökyüzüyle Jack'i gözler önüne serdi. "İşte buradasın. Ceset kapıda mı? El arabası arıza çıkardı sanırım. Harika, gerçekten harika. Cesedi taşımak için yardıma ihtiyacımız varsa Charles'ı çağırabilirim ama ikimizin halletmesini tercih ederim."

Jack başını toprak zeminden kaldırmadı.

"Ne?"

“Ceset yok. Dün gece gitmedim.”

“Pardon?”

Jack omuzlarını kulaklarına doğru kaldırdı. Oradan başka her yerde olmak istiyormuş gibi görünüyordu. Hazel oğlanın gözlerinin altındaki koyu mor halkaları fark etti. “Ceset yok,” diye tekrarladı basitçe.

Hazel’in kaşları çatıldı ancak kendini sakın kalmaya zorladı. “O halde Roma hummasından ölen cesedi ne zaman getirebileceksin?”

“Artık ceset olmayacak.” Başıını çevirip sol yanağındaki koyu morluğu gösterdi.

Hazel doğru düzgün d ş nemededen hızla ilerledi ve Jack’in yüzünü kaldırdı. Saçları yağlı ve keçeleşmiş gibiydi, gözleri donuktu.

Mezar hırsızlığı işi onu çoğu gece uyutmuyordu; saatlerce uyumamaya alışıktı. Ama dün gece farklıydı. Yorgunluk ruhunda başlamış ve dışarı doğru yayılmıştı. Le Grand Leon’daki kırışlara attığı ot minderde güneşin doğuşuna kadar saniyeleri saymış, gözlerinin kapanmasını istemiş ama kapalı kalmaları için onları zorlayamamıştı.

Jack  enesini Hazel’in ellerinden çekti ve omuzlarını silkerek ceketinin daha da yukarı çıkmasına neden oldu.

“Anlamıyorum,” dedi Hazel kararlılıkla. “ nden ödeme yaptım. Bana sadece bir ceset getirdin. Roma hummasını tedavi edeceksem –Hekimlik Sınavı’nı geçmekten bahsetmiyorum bile– en az birkaç cesede ihtiyacım olacak...”

“Eh, o zaman kendine başka bir mezarıcı bulursun, değil mi?”

Hazel kahkaha attı. “Sanki akşam gazetelerinde ilan veriyorsunuz da.”

Jack gülümsemedi. “Bak,  z r dilerim. Gerçekten  z r dilerim. İşte paran burada, istersen geri alabilirsin.” Cebinin

Anatomik Bir Aşk Hikâyesi

derinliklerinden birkaç bozukluk çıkararak onlara göz attı ve ardından ahşap masanın üzerine, Hazel'in bir cesedin olmasını beklediği yere bıraktı. "Ama sana başka cesetler bulamam, en azından..." Jack o cümleyi nasıl tamamlaması gerektiğini bilmiyordu.

"En azından ne?"

Jack iç çekti. "Ortağım, yani, aslında ortağım değil de daha çok meslektaşım. Munro. O, şey, kayboldu. Birkaç gece önce tek başına kazıya çıktı ya da ben öyle düşünüyordum ama belki de öyle değildi. Neyse, sonuçta geri dönmedi."

Hazel kafası karışmış halde ona baktı. "Belki başka planları vardır. Şehirden ayrılmıştır. Ailesini ziyaret ediyor olabilir."

"Veda etmeden böyle bir şey yapmaz. İlk kaybolan o da değil, son zamanlarda mezarcılar sık sık kayboluyor."

"Birilerinin mezarcıları *öldürdüğünü* mü düşünüyorsun?"

"Hayır, öyle değil. Büyük ihtimalle polislerin işi. Birimiz muhtemelen kazara zengin birinin veya karısının cesedini aldık ve şimdi polisler onu mutlu etmek için hepimizin kellesini istiyor. Ara ara bu tür şeyler yaşanır, kanun adamları aşırı coşar. Yakında ilgilerini kaybederler."

Kıza neredeyse Munro'nun bir iş sonrası kendisine yaklaşan üç tuhaf adam hakkında aylar önce anlattığı hikâyeden bahsedecekti. O zamanlar Jack bunun sadece Munro'nun uydurması olduğunu düşünmüştü. Kendini daha sert ve ilginç göstermek için yaydığı hayalet hikâyelerinden biri olduğunu sanmıştı, tıpkı silahla elli metre ötedeki bir serçeyi vurabileceğini iddia ettiği gibi. Jack bu yüzden onunla dalga geçmişti ve Munro utanarak bir sonraki içkileri ısmarlamıştı.

"Ama neyse," diye devam etti Jack. "Şu an tek başıma gitmek çok riskli ve bir gözcüm de yok. Munro'ya bir hücrede ya da artık

Dana Schwartz

her neredeyse orada eşlik etmek istemiyorsam şimdilik benden bu kadar.”

Hazel, Jack’in masaya bıraktığı paraları aldı. Parmaklarını metal kenarlar boyunca gezdirdi. “Ya yalnız gitmek zorunda kalmazsan? Bir partnerin olsa ceset çıkarmak için başka bir kazı yapar mısın?”

“Sanırım,” dedi Jack.

“Pekâlâ, harika. O zaman bu gece gidiyoruz.” Hazel onun yanından geçip zindandan çıktı. “Ve çok cömert bir ortak olup bütün parayı sana bırakacağım. Aslında yarısını istemem *gerekiyor*.”

Hazel bahçe yolundaydı ve Jack şaşkınlığını üzerinden atıp ona yetişene kadar kaleye giden yolu yarılamıştı bile. “Bekle! Bekle, bekle, bekle. Bu çılgınlık. Bir hanımefendiyle kazıya çıkmayacağım.”

“Bir hanımefendiyle çıkmayacaksın zaten,” dedi Hazel. “Benimle çıkacaksın. Etrafta bir sürü eski çizme var ve erkek kardeşimin pantolonlarına çok alıştım. Kazma konusunda ne kadar yardımcı olacağımı bilmiyorum ama seni temin ederim ki bir gözcü olarak eşim benzerim yoktur.”

Hazel’in tüm söyledikleri Jack’in başını döndürmüştü. “Bekle,” diye tekrarlardı. “Bekle, bekle. Hayır. Bekçiler bizi yakalarsa seni kaçırdığımı düşünürler. Kimin nesi olduğunu bilmediğim bir babanın kızıdan faydalanmaya çalıştığımı düşünürler.”

“Kraliyet Donanması Kaptanı. Aslında unvan annemden geliyor. Vikontun kızı, gerçi artık kız kardeşi sanırım.”

Jack homurdandı.

“Eh, saçmalığın daniskası,” dedi Hazel. “Erkek kılığına gireceğim.”

“Ah, öyle mi? Eminim çok ikna edici olacaktır.”

“Tahmin edeceğinden daha fazla. Her neyse, yakalanmayacağız.”

“Bunu yapamayız.”

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

“Kesinlikle yapabiliriz. Benim bir cesede ihtiyacım var. Senin de bir cesetten alacağın paraya ama daha da acil olarak sana kazıda yardımcı olacak bir ortağa ihtiyacın var. Ve işte ortağın karşında. Hummadan ölen bir ceset belirlemiş miydin?”

Jack isteksizce başıyla onayladı. Edinburgh şehir merkezinin dışındaki Saint Dwywnwen Mezarlığı'ndaki cenazeyi gözlemişti. Ailesi olmayan bir cesetti, fakir hastanesi Saint Anthony's'den iki asistan çarşafa sarılı cesedi bırakmış, bir rahip de birkaç dua mırıldanıp cesedi ucuz bir tahta kutuyla gömmüştü. Bir mezar taşı bile yoktu, sadece basit bir ahşap haç vardı. Jack rahibin hüznüyle başını iki yana sallayarak bahçivana şunları mırıldandığını duymuştu: *Humma onu çabucak aldı.*

“Tehlikeli,” dedi Jack. “Sadece yakalanma riskini de demiyorum. İnsanlar sürekli olarak cesetlerden humma kapıyor.”

“Ben daha önce geçirdim,” dedi Hazel sadece. “Ya sen?”

Jack omuzlarını silktilti. “Bu işi uzun süredir yapıyorum ama bana bulaşmadı. Sanırım doğuştan şanslıyım.”

“Peki, o zaman karar verildi,” dedi Hazel. “Sen ve ben, cesedi almak için birlikte kazacağız.”

“Bak, zengin insanların sorunu da bu işte. İstedığınız zaman istediğinizi yapabileceğinizi ve her şeyin bir şekilde sizin için *halolacağını* düşünüyorsunuz!”

Hazel, Hawthornden'in ağır ahşap ön kapısına ulaşmıştı. İçeri girmeden önce Jack'e döndü. “Çünkü bazen bir şeyleri yaparsın, biter gider. Mezarlardan ceset çıkarma iznini ilk başta sana kim verdi?”

“Hiç kimsel!” dedi Jack tükürürcesine. “Bu bir suç! Olayı bu.”

“Şimdi de birlikte işleyeceğimiz bir suç olacak.”

Jack buna sadece gülebildi, Hazel da ona gülümsedi.

Dana Schwartz

Gözleri buluştuğunda Hazel kızardı. “Neyse,” dedi. “Biraz uyuman gerekiyor. İstersen misafir odaları var...” Arkasındaki kaleyi işaret etti.

Jack başını iki yana salladı. Bu görkemli evlerden birinde misafir olarak kalmanın ona neler hissettireceğini düşünemiyordu. Hatta yorgunluğunun bile böyle garip bir ortamda uyumasına müsaade etmeyeceğini düşündü.

“İstersen ön taraftaki misafirhanede de boş yer var, araç yolun sonunda.”

“Hayır, gidip kendi yatağında yatsam daha iyi.”

“Peki o zaman. Gece yarısı burada buluşalım mı?” diye sordu Hazel.

“Koyu renkli kıyafetler giy,” diye uyardı Jack.

“Hakkımda ne düşünürsen düşün ben aptal değilim, Jack Curren.”

“Seni temin ederim ki, Bayan Sinnett, senin hakkında pek çok düşüncem var ama aptal kesinlikle onlardan biri değil.”

Hazel çıktığında Jack çoktan dışarıda onu bekliyordu. Bir asır önce koyunları zapt etmek için inşa edilen alçak taş duvara yaslanmış, uzun parmaklarıyla bir portakalı soyuyor, kabuklarını çimenlerin üzerine atıyordu. Hazel'in yaklaştığını görünce kısık bir ıslık çaldı. "Bakın kimler gelmiş," dedi onu tepeden tırnağa süzerek.

Hazel alaycı bir reverans yaptı. George'un pantolonunu ve gömleğini giymişti ama ayağındaki rahatsız, kirli çizmeler Charles'ındı. George'un ayakkabılarının hiçbiri mezarlık gezintisi için uygun gelmemişti ve Charles da kendi işçi çizmelerini George'un deri binici çizmeleriyle değiştirmekten çok mutlu olmuştu.

Jack'in Thames Nehri'ndeki bir teknede gezintideymiş gibi rahatça durduğunu görünce Hazel'in göğsündeki o tanıdık çarpıntı geri geldi. Gerginliği yalnızca portakalı soymayı bitirirken parmaklarının titremesinden belli oluyordu.

Jack'in Munro'yla iş yapmadan birkaç hafta geçirmesi alışılmadık bir durum değildi. Ortaklıkları bir çıkar meselesiydi ve Munro karşısındakini dolandırabileceğini farz ettiği için kazıya yeni gelen biriyle ortak olmayı tercih ederdi genelde. Ama Jack'in Fleshmarker'taki eski bağlantılarından hiçbiri Munro'yu görmemişti ve Munro'nun son birkaç aydır kaldığı rıhtımdaki hanın sahibi de onun eşyalarını almaya gelmediğini söylemişti. Soluk tenli, ince yapılı bir kadın olan hancı sevimli bir gülümseme ve

Dana Schwartz

Munro'nun kardeşi olduğuna dair beyaz bir yalan karşılığında Jack'i Munro'nun odasına kabul etmişti. Oda, Munro'nun bir kazıdan önce bıraktığı gibi görünüyordu: Kirli battaniyeler dağınık yatağın üzerindeydi, dolabın köşesinde fazladan bir çift ayakkabı ve pis şiltenin alt tarafına dikilmiş –Jack keçeleşmiş samanları yoklaması gerektiğini biliyordu– bir bozuk para kesesi vardı. Munro'nun veda etmeden kasabadan kaçmış olma ihtimali vardı ama parasını almadan asla gitmezdi. Jack para kesesini özenle yerine yerleştirdi ve kapıyı kapayıp kilitlerken Munro'ya ona ne olduğunu bulacağına dair sessizce söz verdi. Ölmüş bile olsa Munro düzgün bir Hristiyan cenazesini hak ediyordu. Günahkârlar bile bir mezar taşını hak ederdi.

Jack portakalın suyunu parmaklarından yaladı ve narenciye'nin asitimsi tadının kendisini uyandırmasına izin verdi. "İtiraf etmeliyim ki," diye lafa başladı ve Hazel'a bir adım yaklaştığında kızın şapkasına gizlediği saçlarını gördü, "erkek görünümünün tahmin ettiğimden daha inandırıcı."

Hazel gözlerini devirdi. Jack'in arkasında içinde iki kürek, birkaç çuval bezi ve mum olan bir el arabası duruyordu.

"Ayrıca ışığa ihtiyacımız olursa diye birkaç kibrit ve bir de mumum var ama deneyimlerime göre en iyisi gözlerimizi mümkün olduğunca çabuk karanlığa alıştırmaya bakmak. Bunun için yürümemiz gerek."

Saint Dwynwen'in arkasındaki mezarlık yolun çok yukarısında değildi, bir saatten kısa bir yürüyüş mesafesindeydi. Mezarlıkların peşine düşmüş tehlike ne olursa olsun bir süreliğine şehirden uzak durmak, Edinburgh'nın Eski Şehir'inin tam kalbindeki Greyfriars Kilisesi'nin yüksek profilli bölgesinden kaçınmak onun için daha akıllıca olurdu. Çok fazla dikkat dağıtıcı unsur, çok fazla insan, çok fazla risk vardı.

Notum: Bir aşk hikâyesi

Belki aşırı temkinli davranıyordu ama cesedi bulma konusunda Jeanette'e danışmamıştı. Jeanette'in Munro'nun kayboluşuyla bir ilgisi olduğundan şüphelenmek için bir nedeni yoktu ama ona güvenmek için de bir nedeni yoktu ve hayatta kalmak sadece kendine güvenmek demekti. *Ve görünüşe bakılırsa, diye düşündü içten içe, nedense soylu bir kadının kılık değiştirmece oynayan kızına güveniyorum.* Gerçekten neden ona güveniyordu?

Jack bunun mantığını çözmeye çalıştı: Edinburgh'nın yeraltı dünyasının dar çıkmaz sokaklarında ve gizli deliklerinde öğrendiği ilk derslerden biri senden kaybedecek daha az şeyi olan birine asla güvenmemektir. Bu sosyete kızları için durumun nasıl olduğunu, onlara uygulanan kısıtlamaları, vaat ve yıkım arasındaki uçurumda ne kadar tehlikeli bir şekilde dengede durduklarını biliyordu. Tiyatroda çalışan fakir bir çocukla geceleri eşlikçisi olmadan gizlice dolaştığı ortaya çıkarsa itibarına –ailesinin itibarına– ne olacağını bir düşünün. Bu gece yakalanmamak Hazel için en iyisiydi. En azından mantıklı olan buydu.

Ancak Jack'in kendine dürüst olması gerekirse –kendine beyninin bir yerlerinde saklı, küçük gerçeği kabul etme iznini verirse– Hazel Sinnett'a güvenmek için iyi bir nedeni yoktu ama yine de güveniyordu.

O tanıştığı tüm kızlardan farklıydı, heceleri Jeanette, hatta Isabella'nunkinden daha ince ve zarif çıkarıyordu. Tiyatrodaki kızlar katman katman yağlı makyajlar yapardı; Hazel'a yakın durmanın, onun çillerini ve yanaklarındaki ince sarı tüyleri görebilmenin sarsıcı bir yanı vardı.

Jack bunu açıklayamıyordu. Isabella'dan daha güzel değildi. Ufak, kibirli ve zengindi. Burnu keskindi, hatları erkeksiydi ve kirpikleriyle kaşları koyu saçlarına göre çok açıktı. Ama yine de.

Ama yine de.

Dana Schwartz

Jack Anatomistler Derneği'nin önünde Hazel Sinnett'la tanıştığından beri, kendini uyumadan önce parmağıyla onun çene çizgisini izlediğini hayal ederken buluyordu. Solgun dudaklarının ince kavisini, yanaklarındaki neredeyse görünmez çilleri gözünde canlandırabiliyordu. Yüzü hafızasına kazınmış ve dinmeyen bir yankı gibi orada kalmıştı. Ona musallat olmuştu. Kızın cilalı ahşabın sıcak kahverengisine ya da üzerinden günbatımı yansıyan parlatılmış kehribar rengine çalan koca kahverengi gözlerine baktığı ilk andan itibaren Jack ona güvenmişti ve hayatta kalma içgüdüünün onu uyardığından çok daha uzun süre ona güvenmeye devam edecekti.

“Yürümek’ mi dedin?” dedi Hazel. “Neden yürüyelim ki? Seyise bir çift at hazırlamasını söyledim. At binmeyi biliyorsun, değil mi?”

“Elbette biliyorum,” diye yalan söyledi Jack. “Sadece hizmetçilerin gece yarısı... gidip gelmelerini öğrenmelerinden endişe etmeni istemedim. Bir skandala falan neden olmak istemem.”

Hazel ona ahıra giden yolu gösterirken yan yan baktı. “Bizim ev her zaman biraz tuhaf olmuştur. Babamın yokluğu, annemin... Şey, kısaca anlatmak gerekirse kardeşim öldü, annem yasa girdi ve çıkmayı unuttu. Yani ne yaptığım ya da nereye gittiğim kimsenin umurunda değil, özellikle de bebekliğimden beri nişanlı olduğumdan Londra’nın kâbus gibi sosyeteye takdim partileriyle hiç uğraşmak zorunda kalmadığım için.”

“Nişanlı mısın?” *Elbette nişanlı*, diye düşündü Jack. Onun gibi kadınlar her zaman nişanlı olurdu. Âdeta bu amaç uğruna büyütülüyorlardı. Kesim için yetiştirilen dişi domuzlar gibi.

Hazel duraksadı. Her zamanki cevabı diline takılmış ve Almont Balosu’nda olanlara dair anılar duygu dalgalarıyla beraber sel gibi geri gelmişti – önce dehşet, sonra kaçınılmaz olanın

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

nihayet gerçekleşmesinden dolayı şaşırtıcı bir rahatlama. Hazel yakındaki birkaç kuşun ağaçlardan uçuşmasına neden olan bir kahkaha attı. “Sanırım nişanlıyım.”

“Bunun sıradan bir tepki olduğunu pek düşünmüyorum. Çoğu gelin böyle bir şey için heyecanlanır.”

“Daha önce bunu hiç sesli söylemedim. Şimdiye kadar kötü bir rüya gibiydi.”

“Neden? Çirkin mi? Yüzünde kabarcıklar mı var? Hayır, bir tahminde bulunayım: Göbeği var, yaşı da altmışa dayanıyor?”

“Aslında hayır. Martta on sekiz yaşına girecek. Anladığım kadarıyla bu tür şeyler için oldukça yakışıklı. Lord Bernard Almont. Onu tanıyor musun?”

Jack başını iki yana salladı. “Evi biliyorum ama,” dedi kendini durduramadan. Hazel ona tuhaf bir bakış attı. “Herkes Almont Evi’ni bilir yani. Büyük olanı. Yeni Şehir’de.” Ve sonra hızlıca konuyu değiştirmek için ekledi: “Peki neden evlenmek istemiyorsun? O büyük evde yaşamayı, parayı ve diğer şeyleri?”

“Vikonteslerin cesetleri parçalamasına izin verdiklerini sanmıyorum,” dedi Hazel.

“E tabii, bu işi o yoğun sosyal programlarına nasıl sığdırabilirler ki?”

“Eldivenlerini lekeleyeceği kesin.”

Jack yüzüne düşen bir saç tutamını kulağının arkasına itti. “Peki vikontes adaylarının ceset parçalamalarına izin veriyorlar mı?”

“Öğrenmedikleri müddetçe.” Hazel ahırın kapısını açarken gülümsedi ve Jack’i bir direğe bağlı, eyeri çoktan takılmış açık kahverengi bir ata doğru götürdü. Elini atın burnunda gezdirdi.

Atın kürkü parlaktı ve burnunun etrafını kadifemsi bir pembe çevreliyordu ama Jack'in dikkatini çeken şey atın korkutucu, devasa boyutuydu.

Hazel yüzündeki korkuyu okudu. "Biliyorum, buradaki tipik atlardan daha büyükler. Babam onları Londra'dan getirtti. Arap atı bunlar. Ama gerçekten güzeller. Bu benimki. Bayan Rosalind," dedi Hazel. Kahverengi kısırağın kalçasını sevecen bir tavırla okşarken at da sevgi dolu bir inleme koyuverdi. Hazel, Jack'in yüzündeki ifadeyi gördü ve gözlerini devirdi. "Adını koyarken *gençtim*. Bir ata nasıl isim verilir bilmiyordum. Bu da senin atın, en azından bu gece için. Betelgeuse."

Başıyla Jack'in tamamen gözden kaçırdığı siyah bir aygırı işaret etti; bir kat yüksekliğindeki ince bacaklarıyla kâbus gibi bir yaratıktı bu. Betelgeuse pek de güven vermeyen bir homurtu çıkardı. "Güzel," dedi Jack.

Hazel kendini kolaylıkla Bayan Rosalind'in sırtına attı ve tek bilek hareketiyle atın dizginlerini direktten çözdü. Atı tırısı yönlendirdi ve bir daire çizdirdi. "Tören beklemenin manası yok. Hadi atla."

Betelgeuse başını kaldırıp doğrudan Jack'e baktı. Jack'in ona binme ihtimali karşısında oğlanın kendisinden daha mutlu görünmüyordu.

"Dur! Bir dakika bekle," dedi Hazel'a, rahatladığını zar zor gizleyerek. "El arabam var. Birlikte at üzerinde cesedi taşımamız imkânsız. Sanırım yürümek en iyisi."

Hazel yerçekimi kuralları onun için geçerli değilmiş gibi yere atladı. "Neden bahsediyorsun sen?" Ahırın küçük bir arabanın bir saman balyasına yaslandığı yan tarafına doğru yürüdü. Zahmet-sizce arabayı atının yanına götürdü ve kayışını Bayan Rosalind'in eyerine taktı. "İşte," dedi Hazel cebinden bir parça turp çıkarıp

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

Bayan Rosalind'in avcundan höpürdeterek yemesine izin vererek. "Çok basit. Ayrıca el arabası taşımaktan çok daha kolay."

Jack yüzünü buruşturdu. "Evet, çok daha kolay." İç çekti, ardından hasırları ve küreği el arabasından alıp Hazel'in arabasına yerleştirdi. Sonra devasa siyah ata doğru titrek bir adım attı. "Hadi, dostum, bitirelim bu işi," diye mırıldandı. Hızlı bir dua etti, ayağını üzengiye geçirdi ve bütün gücüyle atın üzerine atladı. "Hiç de fena değil!" Jack hayatı boyunca ilk kez at biniyordu. Kendini güçlü, güvende hissediyordu, sanki o ve at birbirlerine bağlıydı, sanki beraber nehirleri geçebilir, çitleri aşabilirlerdi.

Jack hareket etmesi için Betelgeuse'u topuklarıyla hafifçe dürttü. At yürümek yerine, Jack'i yüzüstü yatmaya zorlayan kötü niyetli bir sıçramayla karşılık verdi. Dizginleri kavramak için harcadığı çabadan parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti ve bacakları titriyordu. Hazel ve Bayan Rosalind araba yolunun birkaç metre yukarısına çıkmıştı bile. Jack dişlerini sıkıp bir kez daha dua ederek (son kırk saniyede bütün hayatı boyunca ettiğinden daha fazla dua etmişti) kendini tekrar oturur pozisyona getirdi ve gerçekten hareket etmesini sağlamak umuduyla topuğunu atın yan tarafına vurdu.

Betelgeuse itaat etti. At direğe olan bağından kurtulduğunu fark eder etmez sadece hareket etmekle kalmadı, dörtmala koşarak Hazel'in yanından geçti ve araba yolu boyunca uzanan yüksek çamların arasındaki uzak karanlığa doğru koşmaya başladı.

Hazel arkasından bir şeyler seslendi ama Jack sadece rüzgârı ve donmuş kulaklarında yüksek sesle çarpan kalp atışlarını duyabiliyordu. Başka bir ses daha vardı, çaydanlığı andıran tiz bir ısıklık gibiydi ve bunun kendi çığlığı olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü.

Korkunç yolculuğu uzun sürmedi. İlerideki yolda karanlık, seçilmesi imkânsız bir şey vardı, yatay siyah bir kütle yolu

Dana Schwartz

kapatıyordu. Ama at o kadar hızlıydı ki Jack daha tepki veremeden kendini hızla yaklaştıkları şeyin hemen önünde buldu: devrilip çürümüş ve böceklerle dolup taştan bir kütük.

Betelgeuse sıçradı ve Jack eyerden yuvarlanarak sert toprağa düştü. Bir takla atarak ters döndü ve çürüyen kütüğe çakıldığında ayakları kafasına geldi. Uzaklaşan korkunç atın toynak sesi azaldı. Jack inledi. Çamurun soğuk ıslaklığının ceketine sızdığını hissetti.

Hazel atıyla yaklaştı. "At binebildiğini söylemiştin!" diye bağırdı atından inerken.

Jack tekrar inledi. "Yapabileceğimi düşündüm."

Hazel nazikçe Jack'i doğrulttu.

Jack başının arkasındaki morluğu ovuşturdu. "Sadece oturmak gibi görünüyordu, ne bileyim."

"Oturmaktan biraz daha fazlası lazım," dedi. "Üzgünüm, Jack, gerçekten üzgünüm."

"Hayır, senin suçun değil." Betelgeuse, Jack ve Hazel'in oturduğu yere yaklaşarak tatminle burun deliklerini genişletti. "Onun suçu."

"Kırılan bir kemik var mı? Başın dönüyor mu, Jack?"

Jack görüşündeki bulanıklıktan kurtulmak için gözlerini kırptırdı ve Hazel'in yüzünün gölgeli hatlarını sadece birkaç santim ötesinde buldu. O kadar yakındı ki kafatasında şişlik olup olmadığını incelerken Jack onun nefesini alnında hissedebiliyordu. Sadece gururu yara almıştı. Sabah morlukları olacaktı ama on bir yaşından beri sokaklarda tek başına yaşayan bir çocuk için bu yeni bir deneyim değildi. "Ben iyiyim gerçekten," dedi. "Asıl endişelenmen gereken o canavar. O bir manyak, benden söylemesi."

Böylece tek at üzerinde Saint Dwywnwen'e gittiler; Jack, Bayan Rosalind'in üzerinde Hazel'in arkasında oturuyordu ve kollarını

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

Hazel'in ince beline dolamıştı. Hazel, Betelgeuse'un dizginlerini Bayan Rosalind'in eyerine bağlamıştı, bu yüzden bir tarafta dönümlerce tarım arazisinin, diğer tarafta derenin arasından geçen karanlık orman yolunu takip ederken itaatkâr bir şekilde yanlarında yürüyordu. Jack ona pis bir bakış attığında Betelgeuse aldırmadı.

Bernard'ın korkunç öpücüğü dışında Hazel hayatında hiçbir erkekle bu kadar yakın olmamıştı. Bernard'la geçirdiği zamanın çoğu, birkaç hizmetçi taze bisküvi tabakları getirirken sırma işlemeli koltuklarda karşılıklı oturdukları çay partilerinden ya da dirseklerini dışarı çıkarıp dans ettikleri, kaskatı duruşlarla parlak ışıklı odaların etrafında mekanik saatlerin üzerindeki figürler gibi döndükleri tamamen dayanılmaz balolardan ibaretti. Bu samimi ve tuhaftı. Hazel, Jack'in sıcaklığını sırtında hissedebiliyordu.

At hafifçe zıplarken ve kolları Hazel'in beline dolanmış dururken Jack kıza yaslanmanın, onun saçlarının ve terinin hafif misk kokusunu almanın hoş bir his olduğunu itiraf etmekten kendini alamadı.

"Bu?.." dedi sorar gibi Hazel arkasına bakmadan. Sesinde endişe vardı.

"Ay. Ay!" Jack küreklerden birinin sapını Hazel'in sırtına baskı yaptığı yerden çekti. Yüzü kızardı, kendine sessizce küfretti ve yolun kalanına konuşmadan devam ettiler.

Saint Dwynwen ufukta bir duman gibi yükseliyordu; ince, kıvrımlı bir kulesi olan, demir renginde küçük bir binaydı. "Burada inmeliyiz," diye fısıldadı Jack. "Yolun kalanını yürüyerek gidelim."

Hazel başıyla onayladı. Atından zarifçe indi ve Jack'e cömertçe elini uzattı, o da elini tuttu ama yine de yanına ancak bir gümbürtüyle inebildi. Etrafları ormanla çevriliydi, botlarının altında

Dana Schwartz

nemli yosunlar ve çamur vardı. Hazel atları yakındaki bir ağaca bağlarken Jack de arabadaki ekipmanları topladı: iki kürek, kirli bir çarşaf ve uzun bir ip. "Seni uyarıyorum, bu hoş bir iş değil."

"Merak etme. Hoş bir şey beklemiyordum." Jack gölgelerin içinden kızın kurnaz gülümsemesinin parıltısını görebiliyordu.

İkisi kilisenin arka tarafına, anıtların ve mezarların sessiz nöbetçiler gibi uyarırcasına dikildiği yere giden yola koyuldu. Sivri uçlu bahçe çitine vardıklarında Jack alışkanlıktan olsa gerek hemen üzerinden atladı. Hazel diğer tarafta duruyordu. "Göründüğünden daha kolay," diye fısıldadı Jack, kimsenin gelmediğinden emin olmak için penceresinde tek mum yanan küçük rahip konutuna bakarak. "İnan o canavar atın üzerine çıkabiliyorsan bu çitten de atlayabilirsin."

Hazel tereddüt etti. Jack tam onu buraya getirmenin bir hata olduğuna, kızın onları yakalatacağına ya da ağlayacağına ikna olmuştu ki Hazel atladı. Hem de pantolonunun paçası bile takılmadan.

"Ee, mezar nerede?" dedi nefeslenirken.

Şimdi Jack sırtıyordu. Başını yana yatırdı ve birkaç gün önce cenaze ahalisini gördüğü mezarlığın güneydoğu köşesine doğru ilerledi. Ne yazık ki karanlıkta, kısmen korkudan kısmen Hazel'in saçlarının burnundan gitmeyen kokusundan kafası karıştığı için yeni mezarı planladığından çok daha zor buldu.

"Yemin ederim buralarda bir yerde," diye fısıldadı Jack. Burada ne kadar uzun süre kalırlarsa risk o kadar artardı. İyi bir mezarıcı olmanın püf noktası, yarım metre ötede yas tutan biri varlığını fark etmeden önce içeri girip çıkmaktı.

Hazel yavaşça yürüyor, mezar taşlarına oyulmuş isimleri ayırt etmeye çalışıyordu. Her birinin önünde durup dudaklarıyla sessizce isimleri söylüyordu. "Çok fazla çocuk var," dedi sessizce.

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

1815'te, hummanın Edinburgh'ı kasıp kavurduğu, zengin, fakir, soylu, hizmetçi ayırt etmediği sene çok fazla ölüm olmuştu. Genellikle yavaş ve acımasızca ilerleyen bir hastalıktı, ölümden önceki saatlerde o kadar bulaşıcıydı ki aileler acı çeken hastaları evde yalnız bırakırdı, onlar da ağlayarak pencereleri yumrukla ve ölürken herhangi birinin gelip ellerini tutması için yalvarırdı. Humma çocukları, genç erkekleri ve genç kadınları almıştı. Hastalığın gerçek acımasızlığı buydu: Sıklıkla henüz yaşama şansı bulamamış olanları alıyordu.

“Burada,” diye fısıldadı Jack. Islak ve yeni kazıldığından henüz çökmemiş bir toprak yığınının ve küçük bir tahta haçın önünde duruyordu.

Hazel da yanına gelip küreklerden birini kaparak, “O zaman şimdi kazıyoruz.” dedi.

“Kazıyoruz.”

Bir saatin büyük kısmında sessizlik içinde çalıştılar. Jack birkaç dakikada bir bölgenin hâlâ sakın olduğundan emin olmak için başını kaldırıyordu ama Hazel onu şaşırtacak kadar çalışkandı. Başını neredeyse hiç kaldırmıyor, sistematik çalışıyordu; küreğinin toprağa saplanma sesiyle ve yüzeye bırakılan toprağın yumuşak inışıyle hipnotik bir ritim tutturmuştu. *Hışirt. Pat. Hışirt. Pat. Hışirt. Pat.*

Derken ormanın derinliklerinden gelen bir ses ritmi bozdu. Yapraklar hışırdamıştı. Belki küçük bir hayvan ağaç kabuğunu turnaklarıyla kazıyordu. Hazel kendini işe kaptırdığından fark etmedi ancak Jack başını kaldırdı. Ağaçlar hiçbir şeyi seçemeyeceği kadar karanlıktı. *Atlardır*, dedi kendi kendine. Atlar olmalıydı. Gölgelerden korkmayacak kadar uzun süredir bu işi yapıyordu.

Daha yakından bir ses duyular: metalin tahtaya çarpması, Hazel'in küreğinin tahta tabutta titremesi. “Pekâlâ,” dedi Jack, “şimdi onu kıracağım.”

Dana Schwartz

Hazel başıyla onayladı ve Jack küreğini havaya kaldırıp kendinden emin bir hamleyle tabutun kapağına indirirken gözlerini tahta parçalarından korudu. Tabut, tüfek ateşlenmiş gibi bir ses çıkararak kırıldı. Jack küreğini kazdıkları delikten çimlerin üzerine fırlattı, sonra da kendini yukarı çekti. "Tabutun üstündeki parçayı bana at. Sonra sana bir ip vereceğim. Cesedin bacaklarına dola, taşıma işini ben hallederim."

Hazel başını sessizce sallayarak onayladı. Kırık kapak parçasını bükerek yerinden çıkarıp Jack'e uzattı, sonra da ortaya çıkardığı şeyi değerlendirdi: zar zor bütün halinde kalabilen yırtık pırtık kahverengi ayakkabılar içindeki bir çift ayak ve çürümeyle ölümün iğrenç kokusu. Cesedin ayak parmakları arasında bir kurtçuk kıpırdandı ve Hazel koluna doğru ögürdü. "Keşke buna zamanla alışabileceğini söyleyebilseydim," diye fısıldadı Jack kendi burnunu kapayarak.

İpi Hazel'a doğru indirirken bir gölge gördüğünü sandığı ormana baktı. Bir hareketlilik vardı. Seçilmesi imkânsız bir şey. Belki de sadece bir hayvandı, yosunlu çalılıkların arasında gizlenen bir tilkiydi. Jack'in şu anda tek seçeneği işi çabucak bitirip buradan gitmekti.

Hazel ipi cesedin ayak bileklerinin etrafına birkaç kez sardı ve sıkı bir düğümle bağladı. "Hazır."

Jack çekti ve yukarı hareket eden ipin mezarın kenarına sürttüğü yerden Hazel'ın yüzüne bir tutam toprak sıçradı. Hazel cesedi tabuttan çıkarıp tahtadaki kıymıklı boşluktan geçirmeye yardım etmeye çalıştı ama fiziksel emeğin çoğunu Jack veriyordu. Cesedin önce ayaklarını, sonra da tamamını iki metre yukarıya, yaşayanların dünyasına çekti.

Sonra elini uzatıp Hazel'ın mezardan çıkmasına yardım etti. "Şimdi onu soymamız lazım, giysilerinden hiçbirini yanımızda götürmediğimizden emin olmalıyız. Ne de olsa hırsız değiliz."

Anatomî: Bir aşk alkâpesi

İşlerini bitirdiklerinde cesedin tepesinde dikildiler. Karanlık ölü yabancının mahremiyetini koruyordu. “Garip,” dedi Hazel. “Cenazedeymişiz gibi hissediyorum.”

“Alışyorsun,” dedi Jack. Cesedi çarşafa sarma işlemine başlamıştı bile. Az sonra ölüyü kolaylıkla kaldırıp omzuna attı. Hazel onun keskin hatlar ve ince uzuvlardan ibaret olduğunu düşünmüştü ama şaşırtıcı derecede güçlüydü. Cesedi nazikçe arabaya indirdi ve sonra eliyle önce Hazel’ı sonra da atı işaret etti. “Önden buyurun, leydim.”

Hazel, Bayan Rosalind’in eyerine çıktı, ardından Jack’e yardım etmek için elini uzattı.

Gökyüzü sisli griye dönmeye başlarken Hawthornden’a vardılar. Jack, Hazel’ı zindana kadar takip etti ve cesedi masasına bıraktı.

“Çay veya başka bir şey içmek ister misin?” dedi Hazel loş ışıkta birkaç saniye öylece dikildikten sonra. “Kaleye çıkabiliriz, kahvaltı etmek istersen Aşçı uyanıktır.”

Jack başını iki yana salladı. Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. “Hayır, en iyisi şehre döneyim,” dedi. “Yürüyerek.”

“Ah. Tamam o zaman.” Hazel hâlâ Jack’in çarşafına sarılı cesede baktı. “Daha fazla cesede ihtiyacım olacak gibi görünüyor,” dedi. “Duyduğun hummalı başka biri olursa...”

“Onlardan yana eksikimiz yok,” dedi Jack. Hazel başını kaldırıp ona baktığında oğlanın gülümsediğini görünce telaşlandı. “Önümüzdeki hafta aynı gün diyelim.”

[The body of the document contains approximately 25 lines of text that are extremely faint and illegible. The text appears to be a formal letter or report, possibly containing dates, names, and descriptive paragraphs. Due to the low contrast and quality of the scan, no specific words or phrases can be transcribed.]

Jack, Hawthornden'a pazar gecesinden daha erken dönerek Hazel'ı şaşırttı. Başarılı kazılarından sadece birkaç gün sonra Hazel kahvaltının ardından yürüyüşe çıktığında onu ahırların yanında mahcup mahcup dikilirken gördü.

"Düşündüm de," dedi Jack, "bugün boşsan bana nasıl at binileceğini gösterebilirsin. Tek seferde öğrenebileceğimi sanmıyorum, özellikle de beni o Beetle mı ne adı her neyse işte, onun gibi bir hayvana bindirirsen."

"Betelgeuse," dedi Hazel ve ona doğru yürürken gülümsemesini bastırmaya çalıştı. "Gece göğünde çıplak gözle görülebilen en parlak yıldızlardan biri olduğunu söylerler."

"Ve ulaşamayacak yükseklikte, tıpkı atın kendisi gibi."

Hazel çoktan ahıra girmiş ve uzun boylu siyah Arap atını ahırlardan çıkarmıştı. İkili ata binme kararından pişmanlık duyuyormuş gibi görünen Jack'e yaklaştı.

Betelgeuse kibirle sırtıtmayı becerebilseydi Jack'e meydan okumaktan başka bir şey olarak yorumlanamayacak bir bakışla tepeden bakarken tam da öyle gülümserdi. Jack atı okşayacakmış gibi kolunu kaldırdı, sonra tekrar düşünerek kaldırdığı elini saçlarını düzeltmek için kullandı ve en başından beri niyeti buymuş gibi yaptı.

"Evet," dedi Hazel, "atın seni tanımasını istiyoruz."

Dana Schwartz

“Zaten oldukça samimi bir tanışma yaşamışsınız gibi hissediyorum,” dedi Jack.

“Ani hareketler yapma. Çok yavaş hareket et. Elini uzat. Evet, çok iyi, tam öyle ve şimdi onun etrafında dolaş ama elini hep onda tut. Nerede olduğunu bilmeli.”

Jack söyleneni yaptı, Hazel izlerken atın etrafında dolaştığı için kendini biraz aptal gibi hissediyordu.

“Şimdi, sol ayağını üzengiye koy. Her zaman sol taraftan bin.”

“Neden?”

“Aslında emin değilim. Bana öyle öğretildi. Sanırım aristokrasiyle ilgili *bir şey* ama ne olduğunu hiç bilmiyorum.”

“Aristokrasiyle ilgili herhangi bir şeye saygısızlık etmek benden uzak olsun,” dedi Jack gözleri Hazel’inkileri bulurken.

Jack şaşırtıcı bir zarafetle kendini Betelgeuse’un sırtına çekti. “A-ha!” diye bağırdı. “Yaptım!”

Betelgeuse sararmış otları çiğnemek için eğildi ve Jack dehşet içinde dizginleri kavradı. “Artık bacaklarının arasında,” dedi Hazel.

Jack tek kaşını kaldırdı.

“Atı bacaklarının arasında sıkıştır. Sırtını dik tut. Korkmama-ya çalış. Atlar böyle şeyleri hissedebilir.”

“Doğru. Evet. Korkusuzum.”

“Gece yarısı mezar kazıyorsun ama bir ata binmekten mi korkuyorsun?” diye sordu Hazel.

“Bak, mesele şu,” dedi Jack, Betelgeuse sol tarafa doğru ilerlemeye karar verdiğinde. “Ölüler seni asla ısırılmaz. Sana *hiçbir şey* yapmazlar. Sana ancak yaşayanlar zarar verebilir.”

“Evet, sanırım haklısın,” dedi Hazel.

Hazel da Bayan Rosalind’e bindi ve biraz çabanın ardından ikisi de Hawthornden’in uzun araba yolunda atlarını yan yana yürütmeyi başardı.

Anatomî: Mr aşk hikâyesi

Ahıra döndüklerinde Hazel, “Bugünlük bu kadar olsun,” dedi. “Ama istersen yarın da gelebilirsin. Benim çalışmalarım için iyi de olabilir; biraz ara verip temiz hava almış olurum.”

“Evet,” dedi Jack. “Doğru söylüyorsun.”

İkili ikinci kez ata bindiğinde koyunların yemyeşil tepelerde sakın sakın otladığı yan arazideki çiftliğin kenarına kadar gittiler. Ardından Hazel onu ormanın içindeki dere boyunca uzanan dar patikadan geçirip Hawthornden’in arka tarafına götürdü.

“Hayaletlere inanır mısınız?” diye sordu Hazel, Hawthornden’in arka kapısının yanındaki heybetli selvi ağaçlarını geçerken. Bunun her zaman çocukların oyun oynarken birbirlerine fısıldadıkları türden aptalca bir soru olduğunu düşünmüştü ama insan bedenine odaklandığı son birkaç hafta onu ölüm ve perdenin arkasında neler olduğu konusunda daha da meraklandırmıştı.

“Neden soruyorsun?” dedi Jack, Betelgeuse’un boynunu okşarken. Atı tanıdıkça o kadar da korkutucu olmadığını fark etmişti.

“Ruhların varlığına dair bizzat kanıt görmedim ama sanırım etimizi canlandıran elektrikten daha fazlası olmalı. Yaşayan bir ruh.”

Jack’in yüz ifadesi gerginleşti. Eski Şehir’de ölüm her zaman varlığını gösterirdi ama son birkaç haftadır sokaklar balmumu gibi yoğun, yeni bir sessizlikle ürkütücü bir hal almıştı. Kimse bu konuda konuşmuyordu ama Jack birilerinin ortadan kaybolmaya devam ettiğini biliyordu. Sadece mezarcılar değil, balıkçıda çalışan ve Jack ne zaman marketin önünden geçse ona göz kırpan kız da gitmişti. Jack onu sorduğunda tezgâhın arkasındaki adam sadece omuz silkmişti. Le Grand Leon’da aktörlerle puro içen

fahişe Rosie'yi aylardır kimse görmemişti. Roma hummasının dönmüş olabileceği söylentisi yayılınca Eski Şehir'in dar ve kalabalık sokaklarında daha az insan kalmasına dair kimse çok fazla soru sormamıştı.

"Bilmiyorum," dedi Jack. "Sanırım hayaletlere inanıyorum. Ama hayaletlerin mezarlıklarda olduğunu düşünmüyorum."

"Neden? Kutsal bir alan olduğu için mi?"

"Hayır," dedi Jack, yanından geçtikleri ağaçtan bir yaprak koparıp parmaklarının arasında yuvarlayarak. "Hayaletlerin ölümü hatırlamak isteyeceğini sanmıyorum. Bedenlerinden çıktıklarında onlardan mümkün olduğunca uzaklaşmak isterler diye düşünüyorum. Cesetlerden payıma düşeni aldım ve sana şunu söyleyebilirim, hiç kimsenin buna tutunmak istemek için bir nedeni olamaz. Bizler çürüyen et torbalarıyız ve çok çabuk bozulmaya başlarız. Hayaletler her yere gidebilir, değil mi? Solucanlar tarafından yenilen bedenlerinin etrafında dolaşmalarının bir mantığı yok."

"Bu oldukça kasvetli bir bakış açısı," dedi Hazel. "Ama sanırım içinde bir tür şiirsellik var."

Ormanda derenin ince bir akıntıya dönüştüğü ve sonra tamamen durduğu noktaya ulaşana kadar sessizce at sürmeye devam ettiler.

"Dere aslında burada bitmiyor," dedi Hazel. "Tam olarak değil yani. Toprağın altına giriyor ya da artık dere denemeyecek kadar inceliyor. Ama şu ağaçların ötesinde –işte, bak, oradaki dağ geçidinde– yeniden başlıyor."

"Bunlar gerçekten aynı dere mi yoksa birbirine oldukça yakın *iki* dere mi o zaman?" diye sordu Jack.

"Bu..." Hazel durdu. *Elbette* aynı dere olduğunu söyleyecekti, kim öyle olmadığında ısrar edecek kadar aptal olabilirdi ki? Ama haklı olduğuna dair iyi bir kanıt olduğundan emin değildi.

Anlatımlı Bir Aşk Hikâyesi

“Bazen bir şeyler biter,” dedi Jack. “Hey, şuraya bak.” Minik, açık yeşil yaprakları olan küçük bir çiçek kümesini işaret etti, o kadar açık yeşildi ki neredeyse sedefimsiydiler. Her çiçeğin ortasında beyaz bir nokta vardı.

Hazel onları tanıyamadı. Bu patikayı yüzlerce kez yürümüş olmasına rağmen yeşil çiçekler o kadar küçüktü ve yere o kadar yakındı ki çalı örtüsü ve yosunların içinde kaybolmuşlardı.

“Bunlar ne?”

“Tam adını bilmiyorum ama annem onlara kantaron derdi. Köklerinden çaylar yapardı. Bünyemizi güçlü tutmakta iyi olduklarını söylerdi.” Jack yıllardır annesinin kendisine çay yaptığı zamanları düşünmemişti ama bu anı aklına gelir gelmez çayın belirgin acılığını dilinde hissetti. “Şimdi düşününce, belki de çay yapmayı karşılayabildiği tek şey yabani otlardı.”

Jack daldığı anıdan hâlâ çıkmamışken Hazel atından atladı ve süt beyazı köklerini sağlam tutmaya dikkat ederek çiçeklerden bir avuç koparmaya başladı. “Geleneksel tıp genellikle hastanelerde yapılan kanama ve hacamat işlemlerinden çok daha etkilidir,” dedi. “Annen bunu bir yerlerden öğrenmiş olmalı.”

“Sanırım öyle.” Jack annesi ya da nereden geldiği hakkında başka bir şey söylemedi, Hazel da daha fazla kurcalamadı. Jack bunun için minnettardı. Hazel’in ona acıyarak bakmasını istemiyordu ve hakkını vermek gerekirse Hazel ona hiç öyle bakmamıştı. Hazel, Jack’in şimdiye kadar tanışıp da onunla iletişim kurmaya tenezzül ederek ona büyük bir hizmette bulunuyormuş gibi davranmayan varlıklı birkaç insandan biriydi.

Seyis atları her gün tımar etse de ahıra döndüklerinde Jack oyalanmak için atları fırçaladı. Betelgeuse yelesini onaylarcasına savurdu. İkisi çok hızlı arkadaş olmuştu. “İsmini sen mi koydun?”

Dana Schwartz

diye sordu Jack, Betelgeuse'un boynunu okşayarak. "Betelgeuse. Havalı bir yıldız ismi."

"Kardeşim George koydu. Yıldızları severdi. Ben çocukken beni gizlice odamızdaki pencereden çatıya çıkarır ve yıldızlardaki şekilleri öğretirdi. O benim gibi değildi. Ben gerçekleri ve rakamları hatırlarım. Vücudun tüm kemiklerini ve eti eritmek için kullanabileceğim asitleri ezbere bilirim. O ise hikâyeler bilirdi. Nazik biriydi."

"Onu kaybettiğin için üzgünüm," dedi Jack.

"Teşekkür ederim."

Jack'in artık söyleyecek akıllıca bir şeyi kalmamıştı, kelime dağarcığını tüketmişti ve daha fazla kalmaya devam ederse kendini küçük düşürecek. "Pazar gecesi görüşürüz," dedi aniden ve biraz fazla yüksek sesle. "Hâlâ mezar kazmak istiyorsan yani."

"İstiyorum," dedi Hazel.

Jack pazar gecesi Hawthornden'a vardığında yalnızca Bayan Rosalind'i eyerlenmiş ve arabası takılmış halde buldu.

"Sen hâlâ acemi olduğun için tek atla gitmemizin muhtemelen daha iyi olacağını düşündüm," dedi Hazel ayağını üzengiye geçirip kendini atın sırtına atarken. "Yol, kale mülkünden biraz daha tehlikeli."

"Geçen sefer bütün kazma işini bana bırakan bir kıza göre fazla kibirli konuşuyorsun," dedi Jack malzemeleri at arabasına atarken. Bayan Rosalind'in kalçasını okşamak için elini uzattı ama sonra vazgeçti.

"Birinin operasyonun beyni, birinin de kas gücü olması gerekiyor," dedi Hazel.

İkinci Bir Aşk Hikâyesi

“Ben iyi görünen olduğumu sanıyordum,” dedi Jack.

“Hayır,” dedi Hazel atının kadifemsi boynunu okşayarak. “O, Bayan Rosalind.”

Kilisenin bahçesine doğru yaptıkları yolculuk bir hafta öncesine göre çok daha kısa sürmüştü gibiydi. Ağaçlar ayrılıp Saint Dwynwen’in kulesini ortaya çıkarırken Hazel sadece birkaç dakikadır at binmişler gibi hissediyordu. Jack’in elleri bütün yolculuk boyunca Hazel’in belindeydi, sıcak ve rahattı. Sanki sırtının kıvrımları Jack’in göğsüne yaslanmak üzere tasarlanmıştı ve Hazel attan inip kürekleriyle mezarlığa doğru gitmeleri gerektiğini fark ettiğinde pişmanlık gibi bir şey hissetti.

“Hummadan mı öldü?” diye sordu Hazel, alnında ter damlaları oluşturacak kadar uzun süre kazdıktan sonra.

Jack homurdanarak onayladı ve kazmayı bırakmadı. Tabutu gömdüklerini görmüştü, Roma hummasından ölenlerin sayısı artmaya devam ettikçe hastanenin kullanmaya başladığı uğursuz, boyası aşağı akmış kırmızı R harfiyle işaretlenmişti.

“Geçen seferki gibi bir erkek,” diye fısıldadı Jack yukarıdaki yığına bir kürek toprak daha atarken, ardından gözlerindeki teri silmek için durdu. “Ailesi yok, cenaze töreni yok. Sadece hayırsever hastaneden çam bir tabut.”

“Bu korkunç,” dedi Hazel.

Jack başını şaşkınlıkla kaldırdı. “Evet,” dedi. “Sanırım öyle.” Gerçekten de öyleydi. Bunu hiç düşünmemişti. Edinburgh’daki ölüm oranının yüksekliğine o kadar alışmıştı ki ilk tepkisi rahatlama olmuştu: Çam tabutlar en kolay kırılanlardı. Yine mezarın birinde Hazel’a bu kadar yakın duran Jack onun teninin manyetik akımını hissediyor, terinin tuzlu kokusunu alabiliyordu. Onu öpmek istedi ama bunu nasıl yapacağını düşünemeden metalin tahtaya çarpma sesi geldi.

Dana Schwartz

İşte oradaydı – tıpkı Jack'in hatırladığı gibi, toprağın altından *R* harfinin tepesi görünen çamdan bir kutu. "Roma humması için," diye açıkladı sessizce. *Tam zamanı*, diye düşündü. *Onu şimdi öp*. Ama bunun yerine küreğini çimlerin üzerine fırlattı ve peşinden kendini de çıkıttı.

Jack ipi aşağı saldıığında Hazel bu kez ne yapacağını biliyordu. İpi hızla cesedin ayaklarına doladı ve Jack'in cesedi kırık tabuttaki delikten geçirmesine el yordamıyla yardım etti ki çürüme sürecindeki yüze çok yakından bakmak zorunda kalmasın.

Ceset mezardan tamamen çıktığında Jack elini Hazel'a uzattı. Hazel elini tuttu ve gece boyu çalıştığı için kızarıp su toplamış derisinin altındaki nasırları hissetti.

"Annen hiç kantaronun su toplamasına iyi geldiğini söylemiş miydi?" diye sordu Hazel mürekkep karası otların üzerinde yan yana oturduklarında avuçlarına masaj yaparak.

"Hayır, maalesef."

Hazel yine de denemek için kafasında not aldı.

Birkaç dakika oturup soluklandılar. Jack onu öpmeyi deneyecek kadar cesur olup olmadığını düşündü ama sonra, "Sanırım zavallıyı hemen soysak iyi olacak," dedi.

Mezardayken Hazel cesedin yüzünde olağandışı bir şey fark etmemişti ama şimdi yeryüzüne çıktıkları için gözlerini ondan alamıyordu. Yüzünde tuhaf bir şey vardı, deriyi macun gibi gösteren garip bir çukurluk. Ayışığı yüz hatlarını ayrıntılı olarak seçmesine izin verecek kadar güçlü değildi. "Kibritlerle mum hâlâ yanında mı?" diye sordu Hazel.

Küçük bir alev çıtırdayarak canlandı ve her ikisinin de yüzünü turuncu bir parıltıyla aydınlattı. Hazel bir an için nerede olduğunu, bir mezarlıkta gece soğuğuyla mücadele ettiğini unuttu.

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

Mumun parıltısı Jack Curren'in yüzünü güzel ve tuhaf bir şeye dönüştürdü, açıları o kadar keskindi ki Hazel parmağını derisinin kenarlarında gezdirme, yüz hatlarını bir madeni paranın üzerine basma isteği duydu.

Sonra başını eğip cesede baktığında kanı buz kesti.

Adamın gözleri feci biçimde oyulmuştu, oyuklar posa ve kurtçuklarla iplik iplikti. Ama daha da korkunç olanı, gözkapaklarının dikilerek açık kalmaya zorlanmış olmasıydı. İnce siyah ip düzgün X'ler halinde üst gözkapağını ölü adamın kaşına kadar, alt gözkapağını da yanağına kadar çekiyordu. Kâbuslardan fırlama bir kuklaydı sanki. Bu adam doğal yollardan ölmemişti ve her ne olduysa bunu izlemek zorunda kalmıştı.

Jack haç çıkardı. "Bu da ne?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum," dedi Hazel, "ama Roma humması değil."

Bir ses onları tedirgin dalgınlıklarından uyandırdı. Çıtırdayan yaprakların sesi. Derken ağaçların arasında hareket eden bir gölge. Bir insan.

"Aşağı in!" diye tısladı Jack ve Hazel'i kazmayı sadece birkaç dakika önce tamamladıkları mezara itti. Peşinden o da atladı ve ikisi de başlarını aşağı eğdi, yan yana durdukları dar çukurda gözden uzaklardı.

Hazel'in alnında ter damlacıkları oluştu. Yüzünün sağ tarafında bir miktar toprak vardı. "Orada biri mi var?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum."

Beklediler, kalpleri küt küt atıyordu. Etraf sessizdi. Ve sonra çimlerin üzerinde botların çıkardığı çıtırtı duyuldu. Ayak sesleri. Biri mezarlığa doğru yürüyordu. Hazel ve Jack başlarını hızla kaldırıp birbirlerine baktı, yüzleri o kadar yakındı ki Jack kızın alnındaki terin nemli ışıltısını seçebiliyordu.

Dana Schwartz

“Muhtemelen bahçivandır,” diye fısıldadı Jack. “Rutin bir kontrol sadece.” Ancak bunu söylerken bile içinde bir sıkıntı vardı. Bahçivanlar genellikle gece yarısından sonra çalışmazdı.

“Belki de rahip yürüyüşe çıkmıştır?”

Jack bilmiyordu. Oturmalarını işaret etti, böylece başlarının tepesi dışarıdaki her kimse –ya da her neyse– tarafından görünmeyecekti.

Yerdeki çukur ikisinin yan yana oturabileceği kadar genişti ancak dizleri mezarın duvarlarındaki gevşek toprağa sürtünüyor-
du. Bir solucan Jack’in gözüne doğru sürününce oğlan içgüdüsel olarak uzaklaşıp Hazel’a yaklaştı. Hazel dizlerine sarılmış, sessizce nefes almaya çalışıyordu.

Adımlar –artık bu sesin ayak sesi olduğu inkâr edilemezdi- gizlendikleri yere yaklaşmaya devam ediyordu.

Hazel’ın gözleri kocaman açıldı. “Ceset!” dedi. Onu çıplak halde çimenlerin üzerine bırakmışlardı. Dışarıdaki kişi onu görürse...

“Bırak onu,” diye fısıldadı Jack. “Dışarısı zaten hiçbir şey görülmeyecek kadar karanlık.” Jack’in söylemediği şey, dışarıdaki her kimse cesedi görecektik kadar yaklaşırsa açık mezara bakıp gecenin soğukunda titrediklerini görecektik kadar da yaklaşmış olacaktıydı.

Ayak sesleri artık inanılmaz derecede yakındı. Islak çimenlerin üzerinde gıcırdayan bot sesleri sadece birkaç mezarlık öteden geliyor gibiydi ama ne Jack ne de Hazel bunu kontrol etmeye cesaret edebildi. Ve sadece bir çift ayak sesi de gelmiyordu; Hazel dikkatle dinledi ve sonra Jack’e üç parmağını kaldırdı. Yan yana sıralanmış mezarların arasında birlikte yürüyen en az üç adam vardı.

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

Adımlar durdu. Jack ve Hazel tekrar birbirlerine baktı. Yapacakları başka bir şey yoktu. Kaçabilirlerdi ancak çukurdan çıkmak zaman alırdı ve pusuya düşmeleri çok sürmezdi, ayrıca karşı tarafın sayıca üstün olma ihtimali vardı.

“Endişelenme,” diye fısıldadı Jack. “Ne olursa olsun, sorun değil.” Düşünmeden bir kolunu kaldırdı ve Hazel’in omzuna sardı.

Kız hafifçe gülümseyerek ona baktı. Hazel ağırlık merkezini değiştirdi ve botunun tahtaya çarpma sesini duydu. Tabuta kadar kazmışlardı. Ama artık yapacak bir şey yoktu. Tek yapabilecekleri beklemek ve dışarıdaki her kimse, korkudan taş kesmiş iki gencin saklandığı çukuru fark edecek kadar yaklaşmamasını ummaktı.

Biraz nemli topraktan ceketine işleyen soğuktan kaçınmak için ama en çok da Jack’in sıcaklığı –sağlam varlığı– başının korkudan dönmesine biraz engel olduğu için Hazel omuzlarını Jack’in omuzlarına yasladı. Onun çapası oldu. Oradaydılar, birlikteydiler. Dışarıda her ne –her kim– varsa ikisi de onunla tek başına yüzleşmek zorunda kalmayacaktı.

Hareketsiz kaldılar ve saatler gibi gelen bir süre boyunca yaklaşıp uzaklaşan ayak seslerini dinlediler. Hazel’in eklemleri ağrıyordu ama hareket etmeye cesaret edemiyordu.

Sonunda ayak sesleri tamamen durdu.

Tek duyulan, bir gece kuşunun ötüşü ve mezar taşı sıralarından geçen rüzgârın uğultusuydu. Jack ve Hazel yine de hareketsiz kaldı, çukur toprakta tabutun üzerinde birbirlerine sokulmuşlardı.

Gökyüzünde ince bir hilâl yükselmişti, bir neşter kadar keskindi. Hazel ayışığında Jack’in yüzünü inceledi: burnunun üzerindeki kumu andıran çilleri, doğaninkileri andıran ilginç gözlelerini, dudaklarının inceliğini ve kıvrılarak neredeyse daima çatık olan kaşlarına ulaşan, onunkilerden daha koyu ve daha uzun kirpiklerini.

Dana Schwartz

Hazel'in bakışlarını üzerinde hisseden Jack döndü. "Acaba..."

Hazel eğilip onu öptü. Bu anı tahmin etmemişti, nasıl olacağını hayal bile etmemişti ama birkaç santim uzağındaki Jack ona döndüğünde yerçekimi gibi ona çekildiğini hissetmişti. Manyetizma gibiydi, dudaklarının soğukluğu oğlanının sıcaklığını arıyordu. Jack'in gözleri şaşkınlıkla açıldı ama sonra cümlesinin kalanını yuttu, Hazel'ı telaşla sertçe öptü.

Jack kollarını Hazel'a doladı ve tek oksijen kaynağı oymuş gibi öptü onu. Elleri saçlarındaydı, boynundan yukarı çıkıp çene çizgisinde geziniyordu. Parmak uçları mükemmel kulaklarının ipek kadar yumuşak kulakmemelerinin izini sürüyordu. İkisi de böyle hissedilebileceğini, böyle hissetmeleri gerektiğini bilmiyordu: Zahmetsiz. Sanki ait oldukları tek yer diğerinin dudaklarıydı ve kader onları yarı kazılmış mezarda dehşet ve acı içinde oldukları bu ana sırf ikisi bir araya gelebilsin diye getirmişti.

Hazel geri çekildiğinde yüzü kızarmıştı. "Özür dilerim," dedi.

"Dileme," diye cevapladı Jack. Hazel ona doğru kıvrıldı ve omurgasının kıvrımı oğlanın göğsüne tam olarak uyum sağladı. Jack bir koluyla onu sardı ve birlikte ayı izleyip gece seslerini dinlediler.

Kapalı gri bir gökyüzüne uyandıklarında onlara bakan bir rahiple karşılaştılar. Jack ayağa fırladı ve gün ışığında daha da dar görünen küçük siperlerinden sürünerek çıktı. Kuru toprak duvarlar onlar uyurken içe doğru çökmüştü. Jack elini Hazel'a uzattı ve onu çimlerin üzerine çekti.

"Günaydın efendim!" dedi Jack neşeyle. "Harika bir sabah. Biraz sis var ama ağzımdan şikâyet çıktığını duymayacaksınız."

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

“Açıklayabilirim,” dedi Hazel.

Rahibin gözleri dehşetle açıldı. Çıplak yatan parçalanmış cesede, sonra Hazel’la Jack’e, ardından tekrar cesede ve onlara baktı. “Gidin, günahkâr şeytanlar sizi!” diye bağırdı. “Gidin, ey ölümler, canlıların dünyasından gidin!” Yaşlı dizlerini bükerek bir avuç toprak aldı ve Jack’le Hazel’a fırlattı. “Defolun! Defolun! Burası kutsal ve kutsanmış topraklar. Defolun!”

Hazel gözlerini korumak için ellerini kaldırdı. “Efendim, efendim hepsi bir yanlış anlaşılma...”

Ama Jack araya girdi: “Evet! Biz ölümler uyandık! Ve biz” –Hazel’in kolunu çekti– “şimdi gidiyoruz. *Haaağğ!*” Ellerini havada salladı. “Senin kutsallığın bizim için *fazla güçlü!*” Sonra yılan gibi tısladı.

Her ikisi de rahibin tepkisini göremeden arkalarına döndü ve ağaçlara doğru koştu. Neyse ki Bayan Rosalind hâlâ onları bekliyordu, huysuzdu ve bir sonraki yemeğini yemeye hazırды ancak ikisini de Hawthornden’a geri götürecek kadar keyfi yerindeydi.

Biri ya da birileri gece mezarlıkta dolaşıyordu, biri mezarcıları kaçıırıyordu ve ölü bir adamın gözlerine korkunç bir şey olmuştu ama Hazel şu anda bunların hiçbirini düşünecek durumda değildi. Düşünceler beyninde dönüp duruyor, yorgunluktan çaya karıştırılan krema gibi eriyip gidiyordu. Şu anda tek yapabildiği, Jack Curre’ın elleri belindeyken Bayan Rosalind’in üzerinde dik ve uyanık durmak, kömürlerin çarşafı ısıttığı yatağını, Aşçı’nın taze pişirdiği balıklı turtasını ve Jack’in dudaklarının kendi dudaklarında bıraktığı hissi hayal etmektir.

Jack Curre’ı mezarda öpmüştü, o da ona karşılık vermişti. Yaşadıkları diğer her şeye rağmen o an gece boyunca Hazel’in kalbinin en hızlı attığı andı.

Dana Schwartz

Hazel, Hawthornden Kalesi'nin ana binasına geri dönüp gıcırdayan ahşap kapıyı olabildiğince sessizce açtığında Charles'ı kütüphane kapısının yanındaki kadife divanda uyurken buldu. Iona da hemen yanında, başını onun omzuna yaslamış uyuyordu. Hazel kapıyı yavaşça kapadı ve onları uyandırmadan gizlice yatağa girebilmek için botlarını çıkardı.

Üzerinde çalışacak yeni bir cesedi olmayan Hazel bütün zamanını ve dikkatini Jack'le başarıyla çıkardıkları tek cesedin organlarını muhafaza etmeye ve şemalarını çıkarmaya ayırdı. Humma yaralarının her birinden örnekler aldı ve kabukları çeşitli solüsyonlara batırdı: alkol, tonik, tuz ve –bir hevesle– toz haline getirilmiş kantaron kökü.

Ancak Kraliyet Hekimlik Sınavı'nı geçmek istiyorsa tek beden yeterli olmazdı. Hazel Paris, Philadelphia ve Roma'dan son fizyoloji kitaplarını sipariş etti ve zamanını elinden geldiğince onları çalışarak geçirdi. Dr. Beecham'ın verdiği *Dr. Beecham'ın İncelemesi*'nin baskısını o kadar çok okudu ki sayfaları parmaklarının yağlarından yumuşamıştı artık. Kenar notlarını, çoğunlukla anlamsız küçük açıklamaları ezberledi. (Safrakesesinin bir diyagramının yanına “küçük damarlı sistem”, soğuk algınlığının tedavisiyle ilgili sayfaya “civa toniği?” gibi şeyler yazılmıştı.)

Ancak Hazel için odaklanmak gitgide zorlaşıyordu. Gözlerini her kırptığında kâğıt kadar ince gözkapaklarından geçirilmiş kalın siyah ip ve kör bir dehşete zorla açılmış gözlerin kâbus gibi görüntüsü belirliyordu zihninde. Hazel kâbusları engellemek için geç saatlere kadar okumaya devam etti. Korkunç bedeni düşünmediği zamanlarda aklı Jack'in dudaklarına ve bedenini ona bastırıldığında kalbinin göğsünde nasıl takla attığına kayıyordu.

Dana Schwartz

Bunların hiçbirisi sınavı geçmesine yardımcı olmayacaktı. Şimdilik kendini bunlara kaptıramazdı.

Ve böylece Hazel yürürken de okudu, mumlar tamamen yana-na dek gece yarısına kadar yatağında da okudu. Birkaç kez Iona kahvaltıda Hazel'in yeterince iyi beslendiğinden emin olmak için elindeki kitabı bir parça kızarmış ekmekle değiştirmek zorunda kaldı. Iona ayrıca zayıf güneşin gri gökyüzünde biraz kendini göstermeyi başardığı, muhtemelen yılın son makul güzel gününü Princes Street Gardens'ta geçirmesi konusunda ısrar etti. "Hadi, hanımefendi," dedi Hazel'in botlarını hazırlarken. "Bütün kış burada tıklıp kalamazsınız. Kitaplarınızı bahçelere götürebilirsiniz! Güzel olmaz mı?"

"Iona, kitaplarım ağır. Hepsi bir ton eder. Onları çimenlerde hem uygun hem güzel bir noktaya kadar taşımam kesinlikle mümkün değil, atlar beni ve kitaplarımı çekemez."

"Eh," dedi Iona yavaşça, "yanınıza bahçede okumak için sadece *bir* kitap alabilirsiniz. Sonuçta sadece bir öğleden sonrayı orada geçireceksiniz."

Hazel'in çayı boğazına kaçtı. "Bir kitap mı? *Bir* kitap? Şimdi saçmaladın işte. Ya bitirirsem? Ya yanımda götürdüğüm o tek kitabı feci derecede sıkıcı bulursam, o zaman ne olacak? Ya o kitabı bitirirsem veya okunamaz bulursam ne yapacağım? Ya dikkatimi çekmezse? Biri üzerine çay dökebilir. Al işte, o zaman ne olacak? Bir düşün. Biri *tek* kitabıma çay döker ve sonra *mahsur kalırım*. Açıkçası Iona, kafanı kullanman gerekiyor."

"O zaman iki kitap götürün, hanımefendi."

Hazel iç çekti ancak sonunda kabul etti ve Charles'la Iona'nın muhtemelen birkaç saatliğine kalenin kendilerine ait olmasına minnettar olduklarının tamamen farkında olarak üç kitapla şehre doğru yola çıktı.

Anatomi: Bir aşk hikâyesi

Roma hummasının hayaleti Edinburgh'nın üzerinde asılı dururken bile Princes Street Gardens piknikçiler, gezintiye çıkmış insanlar ve ellerinde şemsiyelerle çiftler halinde hızlı adımlarla yürüyen kadınlarla dolup taşıyordu – hepsi de bulutların ve dumanlı sisin ardından ne kadar zayıf da olsa, güneşin bahardan önce parlayacağı son günü kutluyorlardı. Hepsi nasıl bu kadar memnundu? Zenginler şehirlerindeki kaosu ve dehşeti nasıl bu kadar kolay görmezden gelebiliyordu?

Buna rağmen ben de buradayım, diye düşündü Hazel. Kendisi de bu alışılmışın dışındaki sıcak havanın tadını çıkarıyor ve çalışmaya çalışıyordu. *Sınavı geç, gerisini sonra düşünürsün*, dedi kendi kendine. *Sadece sınavı geç.*

Hazel koca yapraklı bir karaağacın altında kimsenin olmadığı bir nokta buldu ve kitaplarını önüne yaydı: *Dr. Beecham'ın İncelemesi*, başka bir anatomi ders kitabı ve "Bir Hanımefendi" mahlasıyla anonim olarak yayımlanan *Gurur ve Önyargı* adlı bir roman. Yazarı her kimse Hazel kadını beğenmişti ve akciğer sistemi incelemesini tamamlamamasına karşılık bir ödül olarak yanında getirmişti.

Hazel çimlere yerleşti ve akciğerlerin arterlerine ilişkin hafızasını tazelemek için *Dr. Beecham'ın İncelemesi*'ni çıkardı ancak ilgili sayfaları açamadan kitabın üzerine bir gölge düştü. Hazel başını kaldırdığında Hyacinth Caldwell'ın yeni yeni devasa bir hal alan hamile karnını kucaklayarak önünde dikildiğini gördü.

Hazel boğazında oluşan yumruyu yuttu.

"Ah, Hazel, *tatlım!*" diye mırıldandı Bayan Caldwell. "Nişanlandığından beri sosyal çevre âdeta kıpır kıpır! Dans başlamadan

Dana Schwartz

önce gittin! Her şey yolunda mı? Ve daha da önemlisi: Bir tarih belirlediniz mi? Çünkü takvimimi boşaltmalıyım, kesinlikle boşaltmalıyım. Kuşkusuz düğününüz sezonun etkinliği olacak. Sanıyorum Londra'nın üst düzey insanları katılır?”

Hazel iç çekti ve kitabını kapadı. “Bayan Caldwater. Her zamanki gibi sizi görmek çok güzel.”

“Bernard evlenme teklif ettiğinde aklından neler geçtiğini bana hemen *anlatmalısın*. İtiraf edeyim, teklif için birkaç sezon daha geçmesini bekler diye düşünmüştük. İkinciniz de hâlâ *gençsiniz*. Bu sezon pek ortalarda görünmedin.” Bayan Caldwater tek kaşını kaldırdı ve Hazel’la bir sır paylaşacakmış gibi yaklaştı ancak çan kadar tiz sesi yine de yankılandı. “Charlotte Meydanı’nın yarısı Polonyalı bir kontu baştan çıkardığınızı ve Bernard’ın hâlâ bir şansı varken hızlı davrandığını düşünüyor. Annenin Bernard’ın tereddütlerinden bıktığını ve hem size uygun İngiliz bir eş bulmak hem de Bernard’ı kıskandırmak için Londra’ya gittiğine dair fısıltılar duydum! Yoksa neden bu kadar erken gitsin ki? Bernard Almont’la nişanınızın resmileşmesine sevindiğine eminim. Bernard Almont’la işlerin nihayete ermiş olması onu mutlu etmiştir. Nişanlandığınız için eve dönecek mi şimdi?”

“Annem Percy’yle Bath’ta. Tatilde. Percy’nin bünyesi hassas olduğundan hummadan kaçmak için gittiler.”

Bayan Caldwater’ın yoğun allık sürülmüş yüzü bir sempati maskesine dönüştü. “Ah, evet, tabii. Ah, zavalıcık. Zavallı annen ve çektiği o zorluklar. İlk evladını kaybetmek ve babanın yılın çoğunu uzaklarda geçirmesi. Onun için zor mu dersin?”

“Evet,” dedi Hazel, her geçen saniye bu sohbetten aldığı keyif daha da azalıyordu. “Sanırım öyle.”

Hazel’in kitabına dönmek için verdiği nazik çabalara rağmen Hyacinth Caldwater bir elini karnının altına koydu ve büyüyen

Anatomî: bir aşk hikâyesi

vücudunu göstermek için döndü. En az kırk yaşında olmalıydı. Göz kenarlarının çok ötesine uzanan ince kırışıklıklardan en az elli yaşında olduğunu tahmin ediyordu Hazel. Ama yine de inkâr edilemezdi: Kadın hamileydi.

Hazel'in baktığını fark eden Bayan Caldwater sevinçle kocaman gülümsedi. "İnanabiliyor musun? Mucizevi bir şey. Albay kocamla evlendiğimizden beri çocuk yapmaya çalışıyoruz, yani yaklaşık bir asırdır —ha ha ha— ve sonunda: *Puff!*"

"Puff," diye tekrarladı Hazel.

"Dr. Beecham'ın bizzat kendisi tarafından yapılan bir muayene sayesinde. Bana diyetler hakkında bilgi verdi, hayal edebileceğiniz en korkunç macunları çiğnetti ama işte görüyorsun. Adam bir dâhi. Elbette *korkunç* pahalı ama her kuruşuna değer. Bu ülkede en iyi doktorlara gücü yetmeyenlerin nasıl yaşadığına dair hiçbir fikrim yok."

"Onlar düşkünler evine gidiyor," dedi Hazel. "Birçoğu da orada ölüyor."

Bayan Caldwater sanki şaka yapmış gibi güldü. "Tabii ya, düşkünler evi!" Karnını tekrar okşadı. "Eh, ikimizin de düzgün beslenmeye ihtiyacı var. Lütfen annene selamımı söyle ve istediğin zaman çay için Barton Evi'ne uğra. Ne kadar zayıflamışsın! Bu bir rezalet. Skandal! Gerekirse sana kendi ellerimle kilo aldırırım."

"Güle güle, Bayan Caldwater ve bu güzel haber için tekrardan tebrikler," dedi Hazel ve kadın başka bir münasebetsiz soru soramadan kitabını açtığı gibi yüzüne yapıştırdı. Dr. Beecham'ın bir dâhi olduğu kesindi. Ama yine de Hazel onun dünyaya daha fazla Caldwater getirmek için çaba harcayan herkese biraz olsun meydan okuması gerektiğini düşündü.

Beecham'ın verdiği baskıyı gözden geçirirken içinden bir şey düştü: sayfalar arasında sıkışmış, daha evvel fark edemeyeceği

Dana Schwartz

kadar ince katlanmış küçük bir parşömen parçası. Dikkatle açtığı parşömen sararmış ve kenarları yırtılmıştı. İçinde bulunduğu kiptan çok daha eski görünüyordu.

Parmakları ayrılmış bir insan elinin tüy kalem ve mürekkeple yapılmış bir çizimi vardı. Oklar, parmakları avuç içine bağlayan damarları gösteriyordu. Hazel'a göre bu ciddi bir ameliyat yapmaya hazır birinin notları gibi görünüyordu.

Parşömen kelebek kanadı kadar hassastı ve mürekkep neredeyse solmuştu. Acaba bu bizzat asıl Dr. Beecham'ın notu olabilir miydi? Onu saklayan ve muhafaza eden torunu tarafından bir yığının içine atılmış ve bir şekilde kitaplardan birine mi karışmıştı? Yazı eğik ve köşeliydi ancak netti, her harf düzgün ve tamdı. Beecham notu onun bulması için mi bırakmıştı? İskoçya'nın yakın tarihindeki en parlak âliminden ona ilham olması için hediye edilmiş bir iyi niyet jesti miydi?

Hazel hayatını insan bedenini anlamaya adanmış olan asıl Dr. Beecham'ı tanıyabilmeyi diledi. Bu parşömendeki çizim kendini bir keşiş kadar adanmış bir adamın çalışmasıydı – eklemleri, kasları, damarları sabırla ve özenle çalışarak onları birebir kâğıt üzerine aktarabilecek kadar iyi anlamış bir adamın çalışmasıydı. Hazel bir kâğıda bir kendi eline baktı. Neredeyse ağlayacaktı.

Çalışmasının üzerinden bir gölge daha geçti, tepesindeki biri dikkatini çekmek için öksürdü ve Hazel korkunç bir an boyunca Hyacinth Caldwatır'ın mahrem veya tatsız bir konu hakkında bilgi almak için geri geldiğini sandı. Onu kibarca kovmaya hazırlanarak kitabını indirdi ancak karşısında nişanlısı Bernard Almont'ı buldu.

Nazikçe öksürdü. "Okumanı böldüğüm için özür dilerim. Çalışıyorsun sanırım?"

Hazel başıyla onayladı.

Hazel: Bir aşk hikâyesi

Kuzeni sade bir lacivert ceket ve gri bir pantolon giyiyordu. Bunlar Bernard üzerinde oldukça sönük ve olgun duruyordu. “Oturabilir miyim?” diye sordu Bernard.

Hazel yine başıyla onayladı.

Bernard bir mendil serdi ve çimenlerde yanına oturdu. “Hawthornden’a gelmeyi veya sana en azından bir mektup göndermeyi düşünmüştüm ama nasıl desem, cesaret edemedim. Balodaki davranış şeklim ve bir anda nişan meselesini ortaya atarak seni zor durumda bıraktığım için pişmanım. Hizmetçi geçidindeki davranışlarımdan da. Kabul ediyorum, olması gerekenden fazla şampanya içmiştim ama bu bir mazeret değil elbette.” Boğazını temizledi. “Bir beyefendi gibi davranmadım. Uluorta evlenme teklif etmemeliydim ve beni reddetmek istersen, kuzen, çok üzülürüm ama hakkın olduğu için saygı duyarım.”

Hazel’in içinde gitgide şişen utanç, mahcubiyet ve rahatlama balonu –Bernard’la yaşanan her şeyi tıktığı balon– birden göğsünde patladı. “Teşekkür ederim, Bernard,” dedi.

Bernard memnun bir nefes aldı. “Öyleyse... evlenecek misin? Benimle evlenir misin yani? Lütfen evet de. Korkunç davrandığımın farkındayım ama senin kadar tahammül edebildiğim biri daha yok.”

Jack’i hatırladı, teninin sıcaklığını, onu öpmenin göğsünü nasıl sıkıştırdığını ve başını nasıl döndürdüğünü. Onunla mezara dönmüştü, kalpleri paralel atıyordu. Kollarını sardığı ensesindeki yumuşak saçlarını hissedebiliyor, terin, mürver çiçeğinin, nane-nin ve gözlerini kapayıp bütün hayatını o arkasında, hemen yakınında otururken bir at üzerinde yaşamayı dilemesine neden olan topraksı tatlılığın kokusunu alabiliyordu.

Hazel kitabını bir kenara koydu ve Bernard’ın heyecanlı, beklentili yüzüne tekrar baktı. Zaten hayatı boyunca cevabını bildiği

Dana Schwartz

bir soruyu soruyordu. Hazel yaşamını idame ettirmek istiyorsa önünde sadece bir hayat vardı.

“Evet, Bernard,” dedi yumuşak bir sesle. “Seninle evleneceğim.”

“Ah, muhteşem!” Bernard onu öperken Hazel da izin vererek eğildi. Gözleri açıldı ve Bernard’ın zevkle titreyen kirpiklerini gördü. Bernard ıslak bir öpücük sesi çıkararak geri çekildi. “Hazırlıklara ciddi ciddi başlamak için annenin şehre dönmesini bekleyeceğiz ama ailem büyük bir şenlik isteyecektir.”

Hazel ne diyeceğini bilmiyordu. Sadece bir kez daha başıyla onayladı ve kitabını işaret etti.

“Ah evet, elbette,” dedi Bernard. “Seni kitabınla baş başa bırakacağıma söz vermiştim.” Ayağa kalktı ve üzerinde oturduğu mendildeki toprağı silkeledi. Küçük bir leke görünce kaşlarını çattı, ardından mendili katlayıp cebine koydu. Ayrılmak için hareketlenmişti ki yüzünü tam dönmeden önce bir parmağını kaldırarak duraksadı. “Başka... Bunu söylediğim için bile üzgünüm, neden sorduğumu bilmiyorum ama başka bir talibin var mıydı? Bunun ne kadar saçma olduğunu biliyorum ama söylentiler var ve bu tür şeylerin nasıl olabileceğini biliyorsun.”

“Hayır,” dedi Hazel. “Yeni Şehir’dekilerin tiyatro kapalı olduğundan kendilerine eğlence yaratmak için uydurduğu Rus kont, Bavyeralı dük veya başka herhangi biri yok.”

Bernard gülümsedi ve gitmeden önce eğilerek selam verdi. Hazel batan güneşin ışığında okumasına geri döndü, ta ki hava sayfalarındaki kelimeleri seçemeyeceği kadar kararana kadar. Jack Curren’in o anda şehrin neresinde olduğunu ve kuzenine söylediği beyaz yalanın neden bu kadar kolay aklına geldiğini merak ediyordu.

Günlük Yazarı Samuel Brass'ın Gözlemleri
(Vol. 1, 1793):

Lütfen söyleyin, Baronet Doktor William Beecham'a ne oldu? Kimse onu daha öncesinde sosyal kelebek olmakla itham etmemiştir ama son aylarda sosyal hayattan tamamen elini eteğini çekmiş gibi görünüyor. Geçen hafta Tooksbury Kontu'nun Hampshire'daki yıllık öğle yemeğine katıldım ve kontes, karısının ölümünden bu yana doktorun aklının başında olmadığına inandığını belirtti. "Delirmiş bir doktoru kim tedavi eder ki?!" dedi, sonra da Marquis de Fountaine'e bahçecilikteki son trendleri danışmaya gitti.

Kontesin tahmini oldukça cömert. Daha az nazik dudaklar doktorun deliliğinin simya ve Felsefe Taşı'na olan takıntısından kaynaklandığını öne sürdü. Doktor hiçbir zaman sosyal kelebek olmasa da en azından eskiden Londra'nın sosyal çevresinin bir demirbaşydı. Geçen yıl yazı Skye Adası'nda geçirdi ve bir daha İngiltere'ye dönmedi. Leydi Sordell, doktorun Kraliyet Ailesi'nin gözünden düşmüş olabileceğini ve İskoçya'ya çekilmesinin aslında Kraliçe Charlotte'ın emrettiği bir sürgün olduğunu ima etti. Ben buna inanmıyorum. Beecham'ın köşede mutsuz mutsuz dikildiği birkaç partiye katıldıktan sonra şahsen doktorun karısının, kitaplarının ve evcil kaplumbağasının dışında kimseyle birlikte olmaktan hoşlanmadığını düşünüyorum. Londra çevresinden çekilmesi kendi mutsuz, asosyal iradesinin tercihiydi, bundan hiç şüphem yok.

Jack, Le Grand Leon'un ön kapısının çalındığını duyduğunda borç tahsildarlarının geldiğine emindi, mülkü geri almak için gelmişlerdi. Tiyatro kapandığında Bay Anthony anahtarları Jack'e vermiş, gelecek sezon tekrar açılana dek mekânı düzgün durumda tutmasını söylemişti. Jack hırsızlarla başa çıkabilirdi. Gerçek tehdit bankacıları.

Heyecan dolu kısa bir umut anı boyunca kapıyı çalanın Hazel olabileceğini, onu bulmaya, onunla kaçmaya gelmiş olabileceğini düşündü. Öpüşmelerinin anısı hâlâ dudaklarındaydı; o anın neşesi, gizli heyecanı ve dehşeti. O öpücük rahip için çimlerde bıraktıkları kâbuslardan fırlama cesedi, gözleri açık kalması için dikilmiş adamı buldukları gece gerçekleşmişti. Jack için hepsi bir rüyaymış, hiçbiri yaşanmamış gibi davranmak daha kolaydı.

Şafak Arthur'un Koltukları'nın tepesinde yeni yeni söküyordu, Jack boynunu uzatıp perdeyi kenara çektiğinde üst galerideki küçük pencereden görebiliyordu bunu. Ama bu sabah birkaç eski püskü battaniyesini başına çekti ve kapı çalınmasının durmasını diledi. Durmadı. Lobi duvarındaki çerçeveleri sarsan çılgınca vuruşlar devam etti. "Hey, tiyatro kapalı! Başka zaman gelin!" diye bağırdı Jack.

Tıklamalar devam etti. Kapıdaki her kimse vazgeçmeyecekti. Jack iç çekti ve yatağını kadife bir yuvaya benzetmek için kullandığı eski bir sahne perdesinden yuvarlandı. "Tamam, tamam, her kimsen! Bir dakika sus, iniyorum."

Dana Schwartz

Bay Anthony kapıları kapamak için ağır zincirler kullanmıştı ve Jack tam onları çözmek için uğraşıyordu ki kapının diğer tarafında bir ses duydu. “Jack? Jack Curren mısın? Sensin, değil mi? Ah, lütfen Jacks ol.”

Kapıyı açtı ve kendini eski casusu Jeanette’le karşı karşıya buldu. Kız Almont Evi’nde hizmetçi olarak işe başladığından beri yalnızca bir sefer beraber çalışmışlardı. Bunun üzerinden sadece üç ay geçmişti ama yıllar geçmiş de yaşlanmış gibi görünüyordu. Hizmetçi üniforması giyiyordu ama üniforma üzerindeyken uyumuş gibi kırış kırış olmuştu. Bonesinin altındaki saçları kirden tel teldi ve beti benzi atmıştı. Boş bakan gözlerinin altındaki halkalar neredeyse siyahtı. Karnını tuttu. “Konuşabileceğim kimse yok. İşyerindeki kâhyaya söylersem kesinlikle kovulurum ve doktor masrafını karşılayamam. Sen bana hep iyi davrandın, Jacks. Bazı çocuklar bana burada olduğunu söyledi ve ben...” Karnını tekrar tuttuğunda Jack anladı ya da anladığını sandı.

“Hadi içeri gir,” dedi Jack, onu ön kapıdan geçirip arkasından kapayarak. Kız kendine gelmek için tuvalete gittiği esnada o da birkaç bisküvi bulmaya çalışabilirdi.

Hazel zindanın kapısını açtığı anda gözlük takıyordu ve Jack’i, karnını tutan genç bir kadının yanında kaşlarını çatmış halde dururken buldu.

“Sen gözlük mü takıyorsun?” diye soruverdi Jack düzgün bir selam vermeden.

“Nadiren,” dedi Hazel kızarak. “Geç saatlere kadar uyanık kaldığımda. Ve yazılar küçük olduğunda. Bir de çalıştığım zamanlarda. Kapa çeneni. Neler oluyor?” Hazel, Jack’in yanındaki kadını rahatlatmak için uzandı. Kadın Hazel’dan uzaklaştı.

Notum: Bir aşk hikâyesi

“Endişelenme, Jeanie, hadi gel,” dedi Jack kıza, sonra Hazel’a döndü. “Bu, Jeanette. Onu uzun süredir tanıyorum. Bir tür... rahatsızlığı var ve ikimizin de doktor masraflarını karşılayabilecek durumu olmadığından onu buraya getirmeye karar verdim. Sen bir bakabilir misin?”

“Hastaneye gitmeyeceğim!” diye sızlandı Jeanette. “Yoksullar hastanesine gittim ve korkunç kötüydü. O kokuları, o inlemeleri tekrar kaldıramam!”

“Sessiz ol. Kimse seni bir yere götürmeyecek. Sana burada bakabiliriz,” dedi Hazel.

Jeanette sakinleşerek Jack’in peşinden loş zindan laboratuvarına girdi ancak gözleri hâlâ gergin bir şüpheyile etrafı süzüyordu. Hazel uzun masanın üzerindeki kitaplarla notları kaldırdı ve kullandığı mumun eriyip bittiğini fark ederek yeni bir mum yaktı. “Buraya otur,” dedi Hazel, “ve bana sorunun ne olduğunu söyle.” Kız tanıdık gelmişti ama Hazel onu tam olarak çıkarmıyordu.

Jeanette onu dinleyip eteğini düzeltti. Hazel’ın karnına baktığını fark ederek, “Hamile değilim. Olamam. Bu mümkün değil. Yemin ederim. Hey! Seni tanıyorum, değil mi bayan? Jacks, onu tanıyorum. O... Lord Almont’ı tanıyor, değil mi?” dedi.

“O benim dayım,” dedi Hazel ve kızı nereden tanıdığını hatırladı: Almontların genç hizmetçisiydi.

Jeanette burnundan kızgın bir ses çıkardı ve masadan kalkmaya çalıştı. Ama acı ona tekrar pençelerini geçirmeden önce sadece bir santim ilerleyebildi. Jack yavaşça oturmasına yardım etti. “Burada olamam,” dedi. “Burada olduğumu öğrenirlerse, hamile olduğumu düşünürlerse bir daha çalışmama izin vermezler. Bayan Poffroy gözünü kırpmadan beni sokağa atar. Hikâyeleri biliyorum. İtibarları mahvolan kızlara ne olduğunu biliyorum.”

Dana Schwartz

“Jeanette,” dedi Hazel sakince. “Jeanette’i, değil mi? Sana bugün burada olduğunu hiç kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum. Onurum üzerine yemin ederim. Üstelik bakıldığında bir vikontun yeğeni kendi evinin zindanında küçük bir revir yönetmemeli, öyle değil mi?”

“Sanırım evet,” diye mırıldandı Jeanette.

“Peki, o zaman çözüm oldukça basit. Sen benim sırrımı sakla, ben de seninkini saklayayım.”

Jack o an Hazel’a gülümsedi ve Hazel’ın göğsünden parmak uçlarına kadar bir sıcaklık yayıldı.

Hazel gözlüğünü düzeltti ve raflardan bir defter çıkardı. Tüyün ucunu yaladı. “Pekâlâ, Jeanette. Sorun ne gibi görünüyor?”

Jeanette dilini küçük, kurumuş dudaklarından geçirip eteğini çekti. “Düzenli âdet olmuyorum. Uzun zamandır gelmiyor. İlk ay tarihleri karıştırdığımı düşündüm, sonra üzerinden iki ay geçti ve bu üçüncü ay. Bir de karnıma daha önce hiç yaşamadığım kadar korkunç ağrılar saplanıyor. O kadar kötü ki inlemeden çalışmıyorum. Bayan Poffroy, aşçı yamağının beni yatağa götürmesine izin vermek zorunda kaldı.”

Hazel kızın söylediklerini dikkatle düşündü. “Ve... şey olmadığından kesinlikle eminsin?..”

“Hamile değilim,” dedi Jeanette. “Yemin ederim. Daha önce hiçbir erkekle olmadım. Fleshmarket’ta yaşadığım zaman birkaçı yaklaştırmaya çalıştı ama bu olduğunda ne yapmam gerektiğini biliyordum. Jack’e sor, sana anlatır. Yani kadının bacakları arasına bir erkek girmeden bebek sahibi olmanın başka bir yolunu bulmadı-larsa, diyorum sana bebek yok.”

“İzin verir misin?” diye sordu Hazel, Jeanette’in karnını işaret ederek. Jeanette başıyla onayladı ve Hazel elini Jeanette’in karnında gezdirdi. Zayıf bir kızdı ve karnı sıkıydı ancak hamileliğin

Anatomik Bir Aşk Hikâyesi

belirtilerinden biri olan şişkinlik de hamilelikte davul gibi gerilen deri de yoktu. Jeanette, Hazel'in dokunuşuyla yüzünü buruşturdu. "Acıyor mu?" diye sordu Hazel.

Jeanette başıyla onayladı. "Garip bir rüya gördüm," dedi. "Tam ağrım başladığında. Ağrı başladığı zaman rüyalar görmeye başladım, artık neredeyse her gece görüyorum."

"Nasıl rüyalar?" diye sordu Hazel.

"Bir tür örtü altında yatıyorum. Neredeyse gelin gibi sanırım ama nasıl bir örtü olduğunu sana anlatamam. Neyse, örtü üzerimde ve yabancılarla dolu büyük bir odadayım, sonra bir adam yaklaşıyor, hayvan başı olan tuhaf bir adam bu. Ve tepemde bir bıçak tutuyor. Tek gözü var. Yüzünün tam ortasında büyük, pörtlek bir göz. Onun büyük bıçakla ne yaptığını anlamaya çalışırken aniden hizmetçi odalarındaki kendi yatağımda uyanıyorum."

Tek göz. Acaba Jeanette'in Dr. Straine'le herhangi bir şekilde etkileşime geçmiş olması mümkün müydü? Dr. Straine bir şekilde ona zarar vermiş olabilir miydi? "Jeanette yoksul hastanesine ne zaman gittin? Neden gitmiştin?"

Jeanette kaşlarını çattı. "Yedi yaşından büyük değildim sanırım. Apandisitimi aldılar."

"Ya doktor... Çocukken seni ameliyat eden doktorun adı Straine olabilir mi? Tek gözlüydü ve siyah ipek bir göz bandı mı takıyordu?"

Jeanette başını iki yana salladı. "Hayır. Berbat bir Fransız doktordu. İsmi hatırlamıyorum ama göz bandı takmıyordu."

"Gömleğini kaldırıp karnını muayene etmeme izin verir misin?" diye sordu Hazel. "Jack, zahmet olmazsa dışarı çıkar mısın?"

Jack küçük bir selam çaktı ve laboratuvarından çıktı. "İhtiyacın olursa dışarıdayım."

Dana Schwartz

“Ay, zaten sana hiç ihtiyacımız olmadı ki, ahmak!” dedi Jeanette ve iç gömleğini kaldırıp ince, soluk bacaklarını ve daha da solgun karnını ortaya çıkardı. Jeanette’in dizlerinin etrafında birkaç çürük vardı ve yeşil irinle kabuk bağlamış bir yara göbek deliğini dört santim altına uzanıyordu.

“Jeanette,” dedi Hazel, “bu yara nasıl oldu?”

“Söyledim ya. Çocukken apandisitim çıkarıldı.”

Yara düzgün dikilmişti ancak kızarmıştı ve içinden iltihap damlıyordu. “Bu yara yeni değil mi? Uzun süredir var mı?”

“Kendimi bildim bileli var,” dedi Jeanette.

“Eh, yeni veya eski olması fark etmez, bu yara iltihap kapmış. Tekrar iyileşsin diye temizlememiz ve doğru şekilde pansuman yapmamız gerekecek.”

“Yani sorun bu mu?” diye sordu Jeanette üzerini giyerken. “Bunca zamandır sorun bu muymuş yani? Yaram mı?”

“Sorunun tamamı bu mu bilemiyorum,” dedi Hazel. “Bir enfeksiyonun âdetin kesilmesine neden olacağını sanmıyorum ama en azından şimdilik bu yaranın çaresine bakabiliriz.”

Hazel yarayı nazıkçe su ve sabunla temizledi, pamuklu bir beze alkol damlattı. Jeanette çığlık atmamak için dişlerini sıkı. “Özür dilerim,” dedi Hazel. “Yakıyor, biliyorum.” Yara temizlendiğinde Hazel bal, zerdeçal ve adaçayı çiçeğiyle hazırladığı karışımla pansuman yaparak yarayı sardı. Jeanette’e kullanılmamış keten sargı bezlerinden verdi. “Sargıyı her gün değiştir,” dediğinde Jeanette başıyla onayladı. “Bir hafta içinde düzelme olmazsa Jack’e seni bana tekrar getirmesini söyle.”

Jeanette tamamen giyindikten sonra utangaç bir tavırla önlük cebinden elini çıkardı. “Çok bir şeyim yok ama ödeme yapmak için...”

Anatomî: bir aşk hikâyesi

Hazel elini sallayarak onu uzaklaştırdı. “Ah, Tanrım, bu aklımdan bile geçmedi. Lütfen saçmalama. Ben hâlâ bir öğrenciyim. Ama açık konuşmak gerekirse canlı ders fırsatı için sana minnettarım.”

Jeanette minnettar bir tavırla elini önlüğünden çekti.

“Jack!” diye seslendi Hazel. “Geri gelebilirsin.”

Jack gözlerini eliyle kapayarak yeniden içeri girdi. Hazel onun ellerini indirdi. “Hey, onu iyileştirdin mi? Düzelttin mi?”

“Tam emin değilim ama en azından bir başlangıç yaptık,” dedi Hazel. “Ve Jack, muayeneye ihtiyacı olan başka arkadaşların ya da tanıdıkların varsa... Henüz bir doktor olmadığımı biliyorsun ama temel bilgilerim var ve Hawthornden Kalesi’nin bir yoksullar hastanesinden daha iyi olduğunu düşünüyorum.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Jack.

“En azından bir düzine boş odamız var. Annem, babam ve hizmetçilerin çoğu gittiğine göre büyük salonda birkaç karyola ve dinlenmek isteyenlere şilte sermek için bolca yer var. Yeterince yemeğimiz de var; Tanrı biliyor ya Aşçı da hâlâ sadece ben, Iona ve Charles için yemek pişirmeye alışamadı.”

“Peki ya” –Jack sesini alçalttı– “hummalı olanları?”

“Getirebilirsin,” dedi Hazel ses tonunun istediği kadar cesaretli çıktığını umarak. “Bulaşıcı olabileceğinden endişe ettiğimiz herkes kış bahçesinde kalabilir.”

Jeanette başını kaldırdı. “Birkaç hafta önce bir at arabasının çarptığı bir çocuk tanıyorum. Bacağı kırıldı ve düzgün iyileşmedi. Derisinden fırlayan kemiği bizzat gördüm.”

“Buraya getirin,” dedi Hazel. “Hawthornden Kalesi tek kişilik bir eğitim hastanesine dönüşebilir.”

Dana Schwartz

Hazel tedavi edeceği hasta bakımından sıkıntı çekmiyordu; doktorların kanlı önlükler giydiği ve bir karyolada üç kişinin uyuduğu yoksullar hastanesinin pis kokusuna maruz kalmalarını gerektirmeyecek tıbbi bakımı çaresizce arzulayan yoksul erkek, kadın ve çocukların ardı arkası kesilmiyordu.

Jeanette'i tedavi ettikten bir hafta sonra bir düzine insan Hazel'dan yardım almak için zindan laboratuvarına geldi. Ondan sonraki hafta bu sayı otuza çıktı. Jeanette ve Jack'le haber hızla yayıldı ve Hazel çok geçmeden kendini veremden kabızlığa kadar her şeyi tedavi ederken buldu. Tedavi için zindan laboratuvarının kapısına gelen herkesin yaşına, mesleğine, semptomlarına dair eksiksiz notlar alıyor ve önerdiği tedaviyi ayrıntılı olarak anlatıyordu.

Ateşi keten tohumu likörü ve portakal özütüyle tedavi ediyor, hastayı battaniyelerle sıcak tutuyor ve bol miktarda çay veriyordu. Kırık kemikler tahta kalaslar ve kumaş şeritlerle sabitleniyordu. Yaralar dikilerek kapatılıyordu. Bir kadın acı içinde yanağını tutarak geldiğinde Hazel çürük dişini çekti ve dişetini bal ve karanfil yağıyla tedavi etti.

Hazel kendi yeteneklerine ve teşhis içgüdülerine daha fazla güvenmeye başladıkça kendini yıpranmış *Dr. Beecham'ın İncelemesi*'ne gitgide daha az başvururken buldu. Hastaların çoğunu öğleden sonra tedavi edip yollayabiliyordu ama bazılarını—Jeanette'in tanıdığı, araba kazasında bacağı kırılan Bobby Danderfly adındaki genç çocuk gibi—elinden geldiğince masasında yardımcı oluyor, sonra da hastayı dinlenmesi için Hawthornden Kalesi'ndeki bir yatağa gönderiyordu.

İlk Roma hummalı hasta geldiğinde Hazel personeli kütüphanede topladı.

"Hiçbirinizin kalmasına gerek yok," dedi Hazel. "Hastaları burada tutmak tehlikeli, farkındayım, özellikle de humma

Anatomi: bir aşk hikâyesi

hastalarını.” Hazel adamı kış bahçesine serdirdiği hasıra yerleştirmiş ve bütün sabahı onu rahat ettirmek için elinden geleni yaparak, patlayan kabarcıklarındaki kan ve irini nazikçe yıkayıp buzlu suyla ıslattığı bir bezi alev alev yanan alnına silerek geçirmişti. “Müştemilat burada yaşamak istemeyen herkes için yeterli büyüklükte.” Charles, Iona ve Aşçı ciddiyetle başlarını aşağı yukarı salladılar. Bulaşıkçı Susan köşede kaşlarını çattı. “Ve kış bahçesine benden başka kimse girmemeli, anlaşıldı mı?”

“Niye gitmek zorunda olduğumuzu anlamıyorum,” diye dudak büktü Susan. “Lanet bir hastanede çalışmak için gelmedim buraya. *Evin hanımının* bu konuda ne diyeceğini duymak isterim.”

“Eh, annem İngiltere’deyken evin hanımı olduğumu anlayacağını düşünüyorum, Susan.”

Susan alçak sesle bir şeyler mırıldandı.

“Aşçı, sanırım yulaf lapası hazırlamak senin için sorun olmaz, değil mi? Belki de frenküzümü jöleli yaparsın? Hastalarımızın güçlerini korumalarına yardımcı olur.”

Günleri hastalarla ilgilenmek, yara lapası karıştırmak ve ıslak bezleri yıkamakla geçmesine ve çok yorulmasına rağmen Hazel doğru düzgün uyuyamıyordu. Huzursuz rüyalar, Jack’le mezarından çıkardıkları korkunç ceset ve parçalanmış yüzüyle ilgili kâbuslar görüyordu. Diğer zamanlarda, kapalı gözkapaklarının ardındaki boşlukta beliren yüz Bernard’inkiydi. Her iki durumda da Hazel penceresinden pastel renkli şafağın ilk ışınlarını görene kadar hayal kırıklığı ve rahatlamanın eşit karışımıyla battaniyesinin içinde dönüp duruyordu.

Bazı zamanlar Hazel o kadar yorgun oluyordu ki kendini zindandaki çalışma masasının önünde gözlerini hiç kırpmadan dikilirken buluyordu. Uyumuyordu ama tamamen bilinçli de değildi.

Dana Schwartz

“Yavaş,” dedi Jack, Hazel bir sabah kalkarken dengesini yitirince onu yakalayarak. Onunla zindandaydı ve annesinden hatırladığı kadarıyla taze bir demet kantaron kökü çayı demleyerek Hazel’a yardım ediyordu.

“Çayın kokusu,” diye mırıldandı Hazel, Jack onu bir sandalyeye oturtttuktan sonra hafif bir gülümsemeyle. “Toprak ve gübre kokuyor.”

“Evet, neyse ki tadı kokusundan biraz daha kötü,” dedi Jack. “İkimize de birer çaydanlık siyah demleyeceğim.” Jack gitmek için ayağa kalktığı anda kapının hafifçe tıklandığını duydular.

Birbirlerine baktılar. Hazel aniden tamamen ayılmıştı.

Bir başka hafif tıklama duyuldu, ardından acı dolu bir inleme geldi.

Hazel ayağa kalkmaya çalıştı ancak Jack elini kaldırdı. “Ben hallederim.”

Jack mandalını kaldırıp kapıyı açtı ve Hazel kapıdaki kişinin kim olduğunu görmek için eğildi: yüzüne düşen uzun ve cansız sarı saçlarıyla karın ağrısı içinde kıvranan genç bir kadındı.

“Burası mı?” diye sordu ayaklarına bakarak. “Lütfen, bana yardım edebilecek birinin olduğu yer burası mı?”

“Isabella?” dedi Jack. Genç kız başını kaldırdığında gözyaşlarıyla ıslanmış gözleri ortaya çıktı. “Isabella,” diye tekrarladı Jack ve hamile karnına baktı.

Kadın inledi.

Hazel onlara doğru yürüdü. Hamile kızın bacakları arasındaki kan ve sıvıyı gördü. “Aman Tanrım, Jack, kenara çekil. Kapıda bir kadın doğum yapıyor.”

Jack hızla gözlerini kırpıştırarak zindana doğru geri çekildi. Ağzı, Isabella’yı karşısında ve hamile olarak bulduğundan beri tamamen kapanmamıştı.

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

Hazel hızla durumu değerlendirdi. “Aman Tanrım. Korkarım seni yukarı, ana eve çıkarmak için zamanımız yok,” dedi. “İşte, hemen otur. Jack, Hawthornden’a git ve Iona’yı getir. Bana bir leğen su getirmesini söyle.”

Jack başıyla onayladı ve Isabella’ya hızlı bir bakış daha attıktan sonra dışarı koştu.

“Jack Curren miydi o?” diye sordu Isabella, Hazel onu nazikçe ahşap sandalyeye yönlendirirken.

Bir bebeği dünyaya getirmek için yapması gereken her şeyi zihninde listelemekle meşgul olduğundan Hazel’in dikkati dağınıktı. “Ne? Jack Curren. Evet. Onu tanıyor musun?” Hazel’in gözleri kocaman açıldı. “O mu yoksa, şey...”

Isabella elini karnında tuttu. “Babası mı? Hayır. Babası askerde. Birliği Yorkshire’a gönderildi. Ben de yanına gidecektim ama...” Karnını işaret etti. “Evlenecektik.”

“Kısa süre içinde yanına iki kişi olarak gideceksiniz,” dedi Hazel. “Aileniz yakında bir araya gelecek.”

“Hep asker değildi. Tiyatrodaki dansçılardan biriydi, benimle çalışıyordu. Jack de orada çalışıyordu. Çatı kirişlerinde. Her zaman bana nazik davranırdı.”

Hazel gülümsedi. “Nazik biri.”

“Ama sonra tiyatro humma yüzünden kapandı, artık Thomas’ım uzakta ve ben bunun üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyorum.” Isabella’nın elleri titredi ve başka bir kasılma onu ele geçirdi. “Çok acıyor! Bana bu kadar acıyacağını söylememişlerdi.” Isabella’nın saç çizgisi boyunca terden bir hale belirmişti. “Duyduğum şeyler yüzünden yoksullar hastanesine gidemeyeceğimi biliyordum, kadınlar ağlayıp kendi kusmuklarının içinde yatıyorlarmış. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.”

Hazel mümkün olduğunca kendinden emin bir sesle konuşmaya çalıştı. “Isabella. Beni dinlemen lazım. Benim adım Hazel

Sinnett. Bebek geliyor ve seninle ikimiz bunun üstesinden geleceğiz.” Hazel laboratuvarındaki diğer mumları yaktı. “Iona’yla su nerede kaldı?” diye mırıldandı.

Iona tam o anda elinde bir leğenle kapıdan içeri girdi. Jack birkaç bezle onun hemen arkasındaydı, biraz solgun görünüyordu.

“Ah, harika. Iona, kovayı oraya bırak ve bana yardım et. Jack, sen de yardım et. Onu masaya almalıyız.”

Üçü de Isabella’yı çalışma masasına nazikçe sırtüstü yatırdı. “Ah, Iona, *Dr. Beecham*’ın kopyasını alabilir misin lütfen?”

Isabella’nın panik içindeki gözleri Hazel’dan Jack’e, sonra tekrardan Hazel’a döndü. “Kitap mı? Kitap ne için?”

“Hiçbir şey! Hiçbir şey,” dedi Hazel sayfaları hızla karıştırarak. “Sadece bir şey kontrol ediyorum. Evet. Evet, tamam. İşte.” Hazel kavanozlardan birinden kurutulmuş kediotu çekti. “Bunu çiğne. Ağrıyı hafifletmek için. Derin nefes almak çok önemli. Nefes almaya devam etmelisin. Böyle yat, bacaklarını böyle kaldır. Nefes almaya devam etmeyi unutma.”

“Bunu daha önce yaptın, değil mi? Bebek doğurttun?” diye sordu Isabella, Hazel bacakları arasına yerleşirken.

“*Pratik* olarak değil,” dedi Hazel. “Ama doğum hakkında çok şey okudum.”

Isabella’nın cevabı bir sonraki kasılmanın acısından dolayı bağırışlarının arasında kayboldu.

“Şöyle yapacağız,” dedi Hazel. “Bana bakacaksın, bana bebeğinle ve Thomas’la Yorkshire’da neler yapacağını anlatacaksın. Ve aklına ne zaman bir şey gelse güzelce ıkınacaksın. Anlıyor musun?”

Isabella başını güçsüzce sallayarak onayladı.

“Güzel.”

“Parkta... Parkta yürüyebiliriz.”

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

“Harika. İkin.”

“Ona okumayı öğretebiliriz,” dedi Isabella. “Kız olacak. Thomas ve ben hep bir kızımız olacağını biliyorduk.”

“Ne kadar güzel bir fikir. Daha güçlü ıkın.”

“Gölde bir gezi yapabiliriz.”

“İkin! İona, taze su lütfen!”

Mumlar yanarak biterken doğum devam etti. İona'nın mumları değiştirmek için iki kez ana eve dönmesi gerekti. Böylece Hazel, Isabella'nın bacaklarının arasına uzandığında hayata gelmek için savaşılan parlak kırmızı bebeği ve ıslak koyu saçlarını seçebilecek kadar mum ışığı vardı. İkinci saatin ortalarında Jack ortadan kaybolmuştu.

“Ah, Tanrım. Bu hiçbir şekilde diyagrama benzemiyor,” diye mırıldandı Hazel.

“Ne?” diye bağırdı Isabella.

“Bir şey yok! Bir şey yok! Uzan sadece. Her şey yoluna girecek. Çok yakınız. Kafasını görebiliyorum. Isabella? Isabella, beni duyabiliyor musun? Anne olacaksın.”

Isabella başıyla onayladı ancak gözyaşları yanaklarından dökülmeye devam etti. “Keşke Thomas burada olsaydı,” dedi fısıldayarak.

“Çok yakında onunla birlikte olacaksın. Şimdi son bir kez ıkın.”

Isabella çığlık attı. Ardından çığlık sesleri ikiye çıktı, bebek yeni katıldığı soğuk dünyaya bağırıyordu.

Hazel bebeği temiz bir beze sardı ve nazikçe Isabella'nın göğsüne yatırdı.

“Haklıydın,” dedi Hazel. “Bir kız. Annesi gibi güzel bir kız.”

Yuvarlak mavi gözleriyle bebek gerçekten güzeldi ve ağlaması Isabella'nın minnet dolu kahkahasıyla birleşti.

Dana Schwartz

“Bir kız. Bir kızım var.”

“Başardın.”

Isabella bakışlarını kızından Hazel’a çevirdi. “Sen de başardın. Sen olmasan ne yapardım, yemin ederim bilmiyorum.”

Isabella ve çocuğu bir saat dinlenirken Iona hepsine birkaç dilim tereyağlı ekmek getirdi. Hazel uzatılan ekmeği minnetle alıp yedi. Ne kadar aç olduğunu fark etmemişti. En son öğününün üzerinden saatler geçmişti.

Jack, Isabella tekrar hareketlenmeye başlarken döndü.

“Ne kadar güzel, değil mi?” dedi Jack’e. “Benim kızım.”

Jack arkasından bir şey çıkardı. Yanları parlak boyayla boyanmış kare bir müzik kutusuydu. “Bebğine ilk hediye ben vermek istedim.”

Isabella onu almak için uzandı. “Jack, bu çok fazla.” Müzik kutusunu açtı ve bir vals melodisi laboratuvarı doldurdu. Kutunun merkezindeki sarışın bir balerin mükemmel daireler çizerek dönüyordu. Porselen figürün kırıldıktan sonra yapışkan macunla yapıştırıldığını anlamak neredeyse imkânsızdı.

“Teşekkür ederim, Jack,” dedi Isabella. “Bunu çok sevecek.”

“İsim koydun mu?”

Isabella önce çocuğa, sonra Hazel’a baktı. “Ona senin adını vermeliyiz. Hazel bebek. Thomas’ın da seveceğini biliyorum.”

“Hazel bebek,” diye tekrarladı Jack.

Hazel yüksek sesle bir şey söyleyecek kadar kendine güvenmiyordu. Sadece başıyla onayladı ve temizlemekte olduğu leğeni silmeyi bitirdi. Yaşlarla parlayan gözlerini görmemesi için Jack’e sırtını döndü.

Jack'in bir zamanlar Isabella'ya karşı hissettiği sevgi çok gerçek, çok acil ve önemli görünmüştü. Yine de ertesi akşam, Hazel'ı kıyısında otururken gördüğü dereye doğru yürürken bir şey fark etti: Isabella'ya olan aşkı, ışığını ve etrafındaki her şeye yaydığı parıltıyı yansıtan bir ustanın tablosundaki mumu görmeye benziyordu ama en nihayetinde yalnızca tuval üzerine yağlı boyayla yapılmış bir alevdi. Hazel'a baktığında ise bu alev canlıydı ve etrafındaki havayı yalıyordu. Isısını ve gücünü hissediyor, çıtırtısını duyuyordu. Bu ilk kez ateşi bizzat görmek gibiydi.

"İçeride harikaydın," dedi. "Yaptıkların, yapabildiklerin... Sen sadece... harikasın."

Hazel başını kaldırdı ancak kıyıda oturmaya devam etti. "Ne yaptığımı bilmiyorum, Jack, ödüm koptu."

"Nasıl yani? Korktun mu?"

Hazel başıyla onayladı. "Bir hayat benim ellerimdeydi. Başarısız olsaydım ne yapardım? Ya bebeği veya Isabella'yı incitseydim? Ben... ne yapardım bilmiyorum bile. Bununla nasıl yaşardım?"

Jack yanına oturdu ve kayaların üzerinden ince ince akan suyu izledi. Kale üzerlerine koyu bir gölge düşürüyordu. Doğumdan sonraki gün Isabella'yla bebeği ana eve çıkarmayı başarmışlardı ve Isabella, George'un eski odasında uyuyordu. "Her şeyi mükemmel yaptın," dedi Jack. "Bebek çok iyi durumda."

Dana Schwartz

“Bu sefer öyle,” dedi Hazel. Duraksadı ve Jack ona eşlik etmek için yanına inmekle hata yapıp yapmadığını merak ederken Hazel tekrar konuştu, “Eskiden kendimden çok emindim. İlginç olan da bu; her şeyi bildiğimi, her şeyi *yapabileceğimi* düşünürdüm. Ama sonra gerçek vakalarla karşılaşıncı, her şeyin iyi olmasıyla sonsuza kadar mahvolması arasındaki çizginin ne kadar ince olduğunu fark ediyorsun ve birden *hiçbir şey* bilmediğinin farkına varıyorsun. Sadece doktorculuk oynayan aptal bir kıyım. Daha Hekimlik Sınavı’nı bile geçmedim. Ne yaptığımı sanıyordum ki?”

Jack, Hazel’in elini avcunun içine aldı. Eli soğuktu, hatta balmumu gibi beyaz ve solgundu. “Hazel,” dedi nazikçe. “Hayatımda tanıdığım en zeki insan sensin. İnanılmazsın.”

“Korkuyorum,” dedi Hazel.

“İyi,” dedi Jack. “Bu normal. Korkmakta bir sakınca yok.”

Hazel başını Jack’in göğsüne yasladığında Jack bir kolunu onun etrafına sardı. O sırada yağmur hafifçe çiselemeye başladı, neredeyse iğne batması gibi hissedilen bir sis ortaya çıktı. “Yağmurdan kaçalım,” dedi Jack ve Hazel’ı ayağa kaldırdı. Onu kaleye doğru çıkan yola yönlendirdiğinde Hazel çekildi.

“Hayır,” dedi. “Henüz değil.”

Ahırlara doğru yürüdüler, orada onları sıcak ve kuru hava karşıladı, hoş bir şekilde saman kokuyordu.

Raflardan bir çift at battaniyesi aldılar ve kapıları açık bırakarak ahırın çatısı altında oturup gökyüzü Hawthornden Kalesi’nin taş siperliğinin üzerinde kararırken yağın yağmuru izlediler. Güneş çoktan batmıştı, kışın kısa günleri acı soğuk rüzgârla birlikte Edinburgh’ya gelmişti.

Hazel ellerini ısıtmak için Jack’in ceketine bastırdı. “Hâlâ ısınamıyorum,” diye fısıldadı.

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

Jack onu öpmek için eğildi, dudaklarını onunkilere öyle şefkatle değdirdi ki tenden çok gölge gibiydi. Sonra Hazel da Jack'i öptü ve çok geçmeden öyle bir tutkuyla öpüşmeye başladılar ki bir an için sanki iki ayrı insan değillerdi artık. Ahırın çürük ahşap iskeletinin dışında yağmur şiddetini artırmıştı ama ikisinin de umurunda değildi. Jack, Hazel'ı bir kirişe yasladı ve bukleleri omuzlarına düşene kadar saçlarındaki tokaları çekti. Yüzünü Hazel'in saçlarına bastırıp derin bir nefes aldı ve sonra bir parmağını Hazel'in yanağının kıvrımında gezdirdi. "Yüce Tanrım," diye fısıldadı. "Çok güzelsin, Hazel Sinnett."

"Daha önce kimse bana güzel olduğumu söylememişti," dedi Hazel. Dile getirene dek bunun doğru olduğunun farkında bile değildi.

Jack onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve birkaç kalp atımı boyunca ona baktı. Sonra eğilip gözkapaklarını birer birer yumuşakça öptü.

"Her gün güneş doğduğunda sana güzel olduğunu söyleyen biri olmalı. Her çarşamba sana güzel olduğunu söyleyen biri olmalı. Ve çay saatinde. Noel gününde, Noel arifesiyle Noel arifesinden önceki akşamda ve Paskalya'da. Biri sana Guy Fawkes Gecesi'nde*, yılbaşında ve öylesine bir gün olsa da 8 Ağustos'ta güzel olduğunu söylemeli." Bir kez daha Hazel'in dudaklarına nazık bir öpücük kondurdu ve ardından geri çekilip gözlerine baktı. "Hazel Sinnett, sen karşılaştığım en olağanüstü yaratıksın ve ölene dek ne kadar güzel olduğunu düşüneceğim."

* İngiltere'de her 5 Kasım'da halkın Guy Fawkes komplosunun İngiliz Parlamentosu'nu patlatma girişiminin başarısızlığını anmak için ateşler yaktığı ve havai fişeklerle kutlama yaptığı gece. (ed.n.)

The first of these is the fact that the
 second of these is the fact that the
 third of these is the fact that the
 fourth of these is the fact that the
 fifth of these is the fact that the
 sixth of these is the fact that the
 seventh of these is the fact that the
 eighth of these is the fact that the
 ninth of these is the fact that the
 tenth of these is the fact that the
 eleventh of these is the fact that the
 twelfth of these is the fact that the
 thirteenth of these is the fact that the
 fourteenth of these is the fact that the
 fifteenth of these is the fact that the
 sixteenth of these is the fact that the
 seventeenth of these is the fact that the
 eighteenth of these is the fact that the
 nineteenth of these is the fact that the
 twentieth of these is the fact that the
 twenty-first of these is the fact that the
 twenty-second of these is the fact that the
 twenty-third of these is the fact that the
 twenty-fourth of these is the fact that the
 twenty-fifth of these is the fact that the
 twenty-sixth of these is the fact that the
 twenty-seventh of these is the fact that the
 twenty-eighth of these is the fact that the
 twenty-ninth of these is the fact that the
 thirtieth of these is the fact that the
 thirty-first of these is the fact that the
 thirty-second of these is the fact that the
 thirty-third of these is the fact that the
 thirty-fourth of these is the fact that the
 thirty-fifth of these is the fact that the
 thirty-sixth of these is the fact that the
 thirty-seventh of these is the fact that the
 thirty-eighth of these is the fact that the
 thirty-ninth of these is the fact that the
 fortieth of these is the fact that the
 forty-first of these is the fact that the
 forty-second of these is the fact that the
 forty-third of these is the fact that the
 forty-fourth of these is the fact that the
 forty-fifth of these is the fact that the
 forty-sixth of these is the fact that the
 forty-seventh of these is the fact that the
 forty-eighth of these is the fact that the
 forty-ninth of these is the fact that the
 fiftieth of these is the fact that the
 fifty-first of these is the fact that the
 fifty-second of these is the fact that the
 fifty-third of these is the fact that the
 fifty-fourth of these is the fact that the
 fifty-fifth of these is the fact that the
 fifty-sixth of these is the fact that the
 fifty-seventh of these is the fact that the
 fifty-eighth of these is the fact that the
 fifty-ninth of these is the fact that the
 sixtieth of these is the fact that the
 sixty-first of these is the fact that the
 sixty-second of these is the fact that the
 sixty-third of these is the fact that the
 sixty-fourth of these is the fact that the
 sixty-fifth of these is the fact that the
 sixty-sixth of these is the fact that the
 sixty-seventh of these is the fact that the
 sixty-eighth of these is the fact that the
 sixty-ninth of these is the fact that the
 seventieth of these is the fact that the
 seventy-first of these is the fact that the
 seventy-second of these is the fact that the
 seventy-third of these is the fact that the
 seventy-fourth of these is the fact that the
 seventy-fifth of these is the fact that the
 seventy-sixth of these is the fact that the
 seventy-seventh of these is the fact that the
 seventy-eighth of these is the fact that the
 seventy-ninth of these is the fact that the
 eightieth of these is the fact that the
 eighty-first of these is the fact that the
 eighty-second of these is the fact that the
 eighty-third of these is the fact that the
 eighty-fourth of these is the fact that the
 eighty-fifth of these is the fact that the
 eighty-sixth of these is the fact that the
 eighty-seventh of these is the fact that the
 eighty-eighth of these is the fact that the
 eighty-ninth of these is the fact that the
 ninetieth of these is the fact that the
 ninety-first of these is the fact that the
 ninety-second of these is the fact that the
 ninety-third of these is the fact that the
 ninety-fourth of these is the fact that the
 ninety-fifth of these is the fact that the
 ninety-sixth of these is the fact that the
 ninety-seventh of these is the fact that the
 ninety-eighth of these is the fact that the
 ninety-ninth of these is the fact that the
 hundredth of these is the fact that the

Hazel ilk kaybını bir hafta sonra yaşadı: Bir Roma humması hastası Hazel'in ona ikram ettiği soğuk suyu reddettikten sonra bir gece uyuyakaldı ve bir daha da uyanmadı. Hazel onu çarşafıya sarıp dışarıya, laboratuvar zindanına giden yoldaki arabaya götürürken ağlamadı.

Jack, Hazel'ı kızıl meşe ağacının yanında ağlarken buldu, ceset hâlâ arabada duruyordu. Tek kelime etmeden bir mezar kazmaya başladı.

"Onu incelemem gerekiyor, Jack," dedi Hazel, onun ne yaptığını görünce. Ağlamaktan kelimeler ağzından zar zor çıkarabilmişti. "Bulabildiğim her cesede ihtiyacım var."

"Buna ihtiyacın yok, sevgilim," diye yanıtladı Jack sessizce. "Onu tanıyordun. Onunla bizzat ilgilendin. Onu gömebilir, yasını tutabilirsin. Hemen parçalara ayrılması gerekmiyor."

Hazel cevap vermedi. Ağlaması durana kadar derin nefesler aldı, gözyaşlarını sildi ve ana kaleye çıktı. Jack adamı gömmeyi bitirip Hawthornden'a döndüğünde Hazel'in gözyaşları kurumuştı ve çoktan kış bahçesinde yeniden hastalara bakmaya başlamıştı.

Roma humması için tedavi bulunamamış, hatta herhangi bir olası tedaviye dair tıbbi bir yazı bile kaleme alınmamıştı ve bu yüzden Hazel küçük, zararsız ilaçlarla işe başladı. Hastalarına limonlu ve ballı çay verdi. Öğleden sonraları kitapta tüberküloz tedavisi için tavsiye edilen toz kakule tohumu ve süt içmeleri ko-

Dana Schwartz

nusunda ısrar etti. Hastaların sargıları günde üç kez değiştiriliyor, kumaş neredeyse çoğu zaman kabuk bağlamış yaralarla yapış yapış oluyordu. Kokuya dayanabilirlerse onlara Jack'in demlediği kantaron kökü çayını ikram ediyordu. Jack çocukluğunda bu çaydan içtiyse ve hiç Roma hummasına yakalanmadıysa belki de bu çayda hastalıkla savaşan bir şeyler vardı.

Gariptir, en azından bazı hastalarda işe yaramış gibi görünüyordu. Roma humması olan dört hastaya kantaron kökü çayı içirdikten bir saat sonra içlerinden biri nazikçe camı tıklattı ve ondan iskambil oynayabilmek için bir kart destesi getirmesini rica etti. Ertesi gün kantaron kökünü toz haline getirip çibanlarına uyguladı.

Yaraları iyileşmedi ama toz kökün sağladığı düzelme yadsınmazdı: İltihaplı ve kırmızı olan et pembeleşip pürüzsüzleşmişti. Hawthornden'a gelen ilk Roma humması hastası –beyaz bırıkları ve şalgama benzeyen bir burnu olan Robert Bortlock adında bir balıkçı– kahvaltıda ikinci tabağını istemeye bile başlamıştı.

Hastaların sırtlarındaki Roma humması kabukları iyileştikçe Hazel'a kitabında gördüğü çiçek hastalığı çizimlerini anımsatıyordu.

Edward Jenner'in ve çiçek aşısının hikâyesini biliyordu elbette – İngiliz doktorun çiçek hastalığına yakalanmayanların sadece sütçü kızlar olduğunu nasıl fark ettiğini ve sığır çiçeği hastalığına maruz kalmalarının vücutlarına ölümcül kuzenini savuşturmayı öğrettiği varsayımını biliyordu. Lord Almont bir keresinde Jenner'ı ağırlamıştı ve Hazel o zamanlar Jenner'in söylediklerini anlayamayacak kadar küçük olmasına rağmen onun kır saçlarını ve kalın boynuna sıkıca sarılıp çenesinin altında zarif bir fiyonkla bağlanmış beyaz fularını hatırlıyordu.

Ancak aşılama yıllardır vardı. Bilimadamları, vücudu ölümcül bir hastalığın zayıflatılmış versiyonuyla tanıştırtarak bünyeyi bu

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

hastalıkla savaşması için eğitebileceklerini kavramsal olarak anlamıştı. Jenner ve ineklerinden önce insanlar çiçek hastalığının iyileştirici kabuklarını ince bir toz haline getirip iğneyle deri altına enjekte ediyordu.

Neden kimse Roma humması için bunu denememişti? Elbette çiçek hastalığından çok daha küçük ölçekliydi ancak aynı teknik işe yarıyorsa Edinburgh'daki doktorlar binlerce hayatı kurtarabilirdi. Roma hummasının iyileşme vakaları o kadar azdı ki aşılama ihtimal olarak bile görülüyor olabilir miydi? Hazel en azından literatürde bir şeylerin bulunduğunu, İskoçya Tıp Dergisi'nde bir makale ya da Londra'da yayımlanan bir çalışma olması gerektiğini düşünüyordu. Ancak hiçbir şey bulamadı. Anatomistler Derneği'ndeki Dr. Beecham'a mektup yazmaya ve görüşünü sormaya karar verdi.

Dr. III. William Beecham

Anatomistler Derneği

Edinburgh

Sevgili Dr. Beecham,

Bu mektubun sizi sağlıklı bulmasını diler, Hekimlik Sınavı için yoğun çalışmalarına devam ettiğime dair sizi temin ederim. Eğitimimin bir parçası olarak çeşitli tıbbi rahatsızlıklara yakalanmış birkaç İskoç erkek ve kadının temel muayenelerine başladım, bu hastalıklardan biri de maalesef Roma humması. Cehaletimi bağışlayın ancak bir konuda görüşünüzü almak istedim. Roma hummasını tedavi etmek için aşılama konusunda herhangi bir deney yapıldı mı? Yerli bir çocuğun tavsiyesine ve çocukluk döneminden hatırladığı bir kocakarı ilacına dayanarak hastaları kantaron kökünden yapılmış bir çayla tedavi ettim

Dana Schwartz

ve olumlu sonuçlar görünce yaralarını sararken sargı bezinin içine toz halinde kantaron kökü ekledim. Etkisi olumlu oldu. Hatta öyle cesaret verici oldu ki iyileşen kabukların bir aşılama için kullanılabileceğini düşündüm. Programınızın sıkışık olduğunu biliyorum ancak zaman bulursanız lütfen bana yazın.

*Saygılarımla,
Hazel Sinnett
Hawthornden Kalesi*

Dr. Beecham en azından ona bilim camiasından uygun literatürü gösterebilirdi. Ancak Hazel'in içindeki gizli bir parça cevabının ne olabileceğini, mürekkebi heyecandan sıçrata sıçrata bir cevap yazacağını, her cümlesini ünlemle noktalayacağını hayal ediyordu çünkü *çözmüştü, cevap başından beri oradaydı!* Ve bir daha hiç kimsenin Roma hummasından ölmesine gerek kalmayacaktı çünkü Hazel'in aşısı İskoçya'nın her yerine gönderilebilirdi. Edward Jenner'in adını taşıyan dernek onu bir akşam yemeği ve gala etkinliğiyle kutlayacaktı. Kral sarayda takdim edilmesi için onu çağırtacaktı. Hekimlik Sınavı'nı geçmesine bile gerek kalmayacaktı; daha yirmi yaşına gelmeden krallığın en ünlü doktoru olacaktı.

Laboratuvarda yeni bir hasta muayene etmediği ya da Hawthornden Kalesi'nin birinci katında karyoladan karyolaya dolmadığı zamanlarda Hazel kendini giriş holünde Beecham'ın cevabını beklerken buluyordu. Kalenin ön kapısının çalındığını duyunca midesi düğümlendi. Pencereden Jack'in kalenin güney tarafındaki çimenlikte Charles'a kılıç dövüşünün temellerini öğrettiğini görebiliyordu.

"Hayır, hayır," diye seslendi Iona'ya. "Ben açarım." Eteklerini düzelterip kapıyı açtı ve bir mektuptan daha beklenmedik bir şey buldu.

Atomik bir aşk hikâyesi

“Merhaba hanımefendi,” dedi çocuk yerlere kadar eğilerek. Yüzü ve saçı küllerle kaplıydı. Doğrulduğunda dişleri eksik bir gülümsemeyle ona baktı. “Jack Currer’ın buralarda takıldığını duydum. Ona Munro’nun ölümler dünyasından döndüğünü söyleyin.”

Hazel şaşkın bir ifadeyle çocuğu içeri davet etti ve ceketini çıkarmasına yardım etti. Ceketinin bir kolu gevşek ve boştu. Bu çocuk, kayıp Munro yaşayanların arasına sadece bir kolla dönmüştü.

Munro iki demlik çay içip bir tepsi dolusu bisküvi yedikten sonra kanepeye uzandı, karnına vurdu ve Hawthornden Kalesi'ne geldiğinden beri kendisine hayranlıkla bakan Hazel'la Jack'e gülümsedi.

Dudaklarını şapırdattı. "Söylemeden geçemeyeceğim, bisküviler çok güzeldi, hanımefendi. Gerçekten kaliteliydiler."

"Teşekkür ederim," dedi Hazel.

"Munro," dedi Jack artık dayanamayarak. "Neredeydin? Ve kolunu nasıl kaybettin?"

Munro üstdudağını titreştirerek derin bir iç çekti. "Yazık, değil mi?" dedi gömleğinin boş kalan sol kolunu kaldırarak. "Yine de Tanrı'ya şükür ateş eden elim değil, ha? Sağ elime bir tabanca versen evin sahibi arazisinde olduğumu bile anlamadan yarım düzine keklik avlarım." Döndü ve bir yandan ocaktaki ateşle ilgilenirken bir yandan da söylenenleri dikkatle dinlemiyormuş gibi yapan Iona'ya arsızca göz kırptı. "Bulabilirsem karnına kestane doldurulmuş güzel bir ormantavuğu kızartırım ateşte. Geçirdiğim en güzel Noel, Fleshmarket Close'daki eski gecekonduda alıntı bir ormantavuğu ve kestane yediğimiz akşamdı. Orayı hatırlıyor musun, oğlum Jack? atı yarıya kadar çökmüş, yerleri termitler kemirmişti ama yine de o kadar da kötü bir yer değildi."

"Munro," diye tekrarladı Jack. "Kolun. *Haftalardır* kayıptın."

Dana Schwartz

“Haklısın, haklısın. Hikâye. Başlamadan önce mümkünse biraz daha bisküvi alabilir miyim? Ah, teşekkür ederim canım, gerçekten cennetten düşmüş bir meleksin.

“Başlamadan önce söylemeliyim ki her şeyi net olarak hatırlayamıyorum. Sis gibi gelip gidiyor. Sanki her şeyi birinin yemeğinin üzerinde tüten dumanların arasından görüyormuşum gibi. Ama en azından nerede başladığını biliyorum, o kısım kolay: Greyfriars’ta bir kazıdaydım, bebeği hâlâ karnında olan bir pilicin cesedini almaya çalışıyordum. Kendini öldürdüğünü söylemişlerdi. Erkek arkadaşı onu artık sevmiyormuş. Duyduğuma göre arsenikmiş sebebi. Ama tabii ki ailesi kabul etmemiş, bu yüzden Roma humması olduğunu söylemişler. Şehirde bir salgın olduğunu düşününce iyi bir bahane.

“Bu yüzden gece yarısı tek başıma kilise bahçesine gittim. Genellikle böyle bir işte ortağım olması güzel olurdu ama Bristolwhistle, Calais’e gitmişti ve Milstone geçen ay öldü –trajik bir olaydı, gerçekten trajik– ve başka hangi dolandırıcıya güvenebilirdim ki? Özellikle o zavallı hamile kız sayesinde servet kazanmayı umarken. Bu işte yeterince uzun süredir çalıştığım için mecbur kalmadıkça kârı paylaşmayı sevmem. Benim gibi uzun yıllar yoksulluk çektiğinizde açgözlülük pek de kötü bir günah gibi gelmiyor sanırım.

“Yani evet, gece yarısı tek başıma Greyfriars’a gittim, fener bile almadım çünkü araziye çok iyi biliyorum. Gözlerim bağlı yürüsem ayağım tek taş a bile değmezdi diyorum size. Aysız bir gecede ve iki gözüm kapalıyken kokusunu alamayacağım tek bir taş ya da karınca yuvası yoktur orada.

“Kapı kilitli değildi. Hatırladığım ilk gariplik buydu. Ne olur ne olmaz diye alışkanlıktan üzerinden atlamıştım ama bunu çok net hatırlıyorum. Dikkatinizi çekerim, kapalıydı ama kilitli değildi. Tabii bir başkasının benden önce davranıp ödül domuzumu

Notatlar: Bir aşk hikâyesi

elimden alacağını düşündüm ve mezara doğru koştum ama kimse yoktu. Mezarın toprağı sürülmüş ama kimse kazıp açmamıştı. Mezarlık bahçesinde hiç kimse yoktu. Rüzgâr bile yoktu. Sanki hayaletler bile hareket etmeyi bırakmış gibiydi. O kadar sessizdi ki kendi kalp atışlarımı duyabiliyordum. O kısmı hatırlıyorum. Bu önemli mi ya da bir anlamı var mı bilmiyorum ama Tanrı şahidim olsun ki hatırladığım o son gece, daha önce hiç şahit olmadığım kadar sessizdi. George Heriot'ın evinin ışıkları bile sönmüştü. Pencerede bir mum bile yoktu.

“Kazmaya başladım ancak daha birkaç metre bile inmemiştim ki birdenbire karşımda bir adam belirdi. Sadece böyle açıklayabilirim, tam burnumun ucunda *bitiverdi*. Geldiğini duymadım, hatta nefes aldığını bile duymadım. Yüzünü örten bir şapka takıyordu ve şapkanın altındakinin nasıl bir yüz olduğunu karanlık yüzünden tam olarak söyleyemem. Ama elimde hâlâ küreğim vardı, hatırlatırım. Küreği yüzüne doğru kaldırdım ve bir adım daha atmamasını söyledim. *Bu benim cesedim*, dedim. *Onu ben buldum ve daha da önemlisi ilk ben geldim*. İşinin ehli bir mezarcı cesedi çoktan çalmaya hazırlanan birinden çalmaması gerektiğini bilir.

“Ama bu adam, bu hayalet veya artık neyse, korkunç bir gülümsemeyle bakıyordu bana ve karanlıkta bile sarı dişlerini görüyordum. Ve o sırada onu daha önce gördüğüm hissine kapıldım. O gece Davey'yle karşılaştığımız adamlardan biriydi –sen hatırlarsın, Jack– ve bu yüzden, *Ah, sadece bir polis demek*, diye düşündüm. Kaçacakmış gibi yaptım ama daha bacaklarıma hareket etmelerini söyleyemeden adam beni tuttu ve yüzüme bir mendil yapıştırdı. Tatlı kokan bir şeyle ıslatılmış gibiydi, bilmiyorum. Çiçek ve ölüm gibi kokuyordu. Nefesimi tutmaya çalıştım, ona karşı koymaya çalıştım ama sonra her şey ağırlaştı, başım döndü ve sonrasına dair hatırladığım tek şey gün doğarken beni başımda

Dana Schwartz

bir örtüyle tekerlekli sandalyeyle bir yere götürdüğü.

“Eski Şehir’de bir yerlerdeydik, kokulardan ve altımdaki kaldırım taşlarından anlayabiliyordum bunu ve bir köprüden geçtimize emindim ama hangisi olduğunu anlayamadım. Söyledim ya, başımın üzerinde siyah dantelden peçe –bir örtü falan– vardı, sanki yas tutan bir dul ya da birinin büyükannesiydim. Kaçmaya çalıştım ama bacaklarım yokmuş gibiydi ve kollarımı bile hareket ettiremedim. Kumaşın altından neredeyse hiçbir şey göremiyordum, bu yüzden tek yapabileceğim beklemek ve beni bir şekilde özgür kalmayı başarmama yetecek kadar yalnız bırakmalarını ummaktı.

“Kapısının üzerinde altın levha olan bir binaya vardık, şapkalı adam birkaç kez kapıyı çaldı ve beni içeri sürdü, büyük bir odadan geçerek tiyatroyu andıran başka bir odaya girdik. Hatırladığım kadarıyla oturma sıraları ve her şeyiyle bir tiyatro gibiydi ve zeminde talaş vardı. Kokusunu alabiliyordum, dünyada başka bir şeyle karıştırmam o kokuyu.

“İşte o zaman yüzümdeki örtüyü çıkardılar. Seyirci yoktu, sahnede iki masa ve önlüklü bir doktor vardı. Masalardan birinin üzerinde uyuyan yaşlı bir adam vardı. Belki yaşlı değildi, görmek zordu ama bana yeterince yaşlı gelmişti. Uyuduğuna göre yaşlı olmalıydı. Silindir şapkalı adam doktordan parasını aldı. Beni öldürmeye çalıştıklarında hâlâ hayatta olduğumu fark etmemelerini umarak dışarı bakmaya devam ettim.

“Doktor bir bıçağı bile di ve işte o zaman kendimi tutamadım –bağırdım galiba veya belki sadece köpek gibi ciyakladım. Sonra doktor kendi mendilini çıkardı ve üzerine mavi bir sıvı döktü. Hareket etmeye çalıştım, kaçmaya çalıştım size yemin ederim ama uzuvlarım serbest olsa bile bağlıymışım gibiydi. Beynim bozulmuştu. Mendili yüzüme bastırıldığında yine o kokuyu aldım

Anatomik bir aşk hikâyesi

– çürümüş bir ceset ve bir kadın parfümünü anımsatan tatlı bir çiçek kokusu. Sonra odada her şey dönmeye, kararmaya başladı ve daha fazla çılgılık atamadım. Vudu* ya da onun gibi bir şeydi. Canımı yakacağını düşündüm ama hiç acımadı. Uyuklamaya başlamışım gibiydi. Sonraki anılarım puslu. Eski dostum sol kolum olmadan uyanmasaydım” –sol kolunun eskiden olduğu yeri başıyla işaret etti– “belki rüya gördüğümü veya bir önceki gece barda çok fazla içtiğimi düşünebilirdim.

“Saint Anthony Hastanesi'nde uyandığımda bütün vücudum yanıyormuş gibi hissediyordum. Bacakları Skye Adası büyüklüğünde bir tuğlanın altında ezilen taş ustası iki zavallıyla birlikte bir karyolada sıkışıp kalmıştım. Üçümüzün birlikte üzücü bir görüntü oluşturduğunu söyleyebilirim.”

“Başka bir şey hatırlamıyor musun?” diye sordu Jack dizlerine doğru eğilerek.

Munro başını iki yana salladı. “Beni bir süre hastanede tuttular, kolumu nasıl kaybettiğimi anlamaya çalıştılar. Onlara adamı, tiyatroyu, nemli mendili ve her şeyi anlattım ama kimse umursamadı. Beni başını belaya sokan alelade bir sarhoş sandılar ama sanırım aksini de iddia edemem. Hastaneden olabildiğince hızlı çıkmaya çalıştım. Orası bok ve ölüm kokuyordu ve yatağımdaki biri soğuk algınlığına yakalanmış bir fil gibi horluyordu. Tüm böcekleri çıkarabildiğinizden emin olursanız yemekler fena sayılmazdı. Kurtçuklar da tıpkı bizler gibi ısınmaya, karınlarını doyurmaya çalışıyor, bunun için onları suçlayamam. Ay, boğazımdan çaydan daha güçlü bir şey geçse? Çektiğim çile düşünülünce.”

* Vudu uygulamaları ritüeller, dualar ve doğaüstü güçlerin kontrolüne yönelik çeşitli teknikler aracılığıyla ruhlarla iletişim kurmayı ve etkileşimde bulunmayı amaçlar. (ed.n.)

Dana Schwartz

Hazel başıyla onayladı ve Iona dolaptan vişkiyi getirmeye gitti. “Hastanedeki doktorlar yaran hakkında bir şey söyledi mi? Kolun neden alınmış olabileceği hakkında bir şey?”

“Aslında dikişlerin düzgün olduğunu belirttiler. İşini bilen biri tarafından yapılmış gibi.”

“Bakabilir miyim?”

Munro omuz silkti ve gömleğini sol omzundan çekerek kolundan geriye kalanı ortaya çıkardı. Eklem yerinden kesilmişti; omzunun aşağısında hiçbir şey kalmamıştı. Ve tıpkı Munro’nun söylediği gibi siyah dikişler küçük, düz ve eşitti. Yara az miktarda irinle terlemişti, etrafındaki deri kızarıp şişmişti ama dikişler yerli yerinde ve mükemmeldi.

“Niye biri kolunu alsın ki?” dedi Jack şaşkınlıkla. “Hiç anlamıyorum.”

Munro’nun viskisi geldi ve Iona’ya göz kırparak teşekkür etti, sonra büyük bir yudum aldı. “Bir de bana sor,” dedi kalan koluyla dudaklarını silerek. “Artık kazma vuramayacağım, asıl o kötü oldu. Doğru düzgün bir işi nereden bulacağım acaba? İki kolum varken bile iş bulmak dertti.”

“Senin için bir şey buluruz,” dedi Jack. “Tiyatroda benimle çalışabilirsin.”

“Ay, güldürme beni!” dedi Munro boğuk bir sesle. “Orada olup bitenleri bilmeyecek kadar uzun süredir yok değilim. Veba yüzünden kapandı, değil mi? Tiyatroda işler nasıl gidiyor, Jack?”

Jack sandalyesinde çöktü.

“Sana Hawthornden’da iş bulabiliriz,” dedi Hazel. “Arazi bakımında hep yardıma ihtiyacımız olur. Ve... ve ateş ediyorsun, öyle mi? Eminim Aşçı mutfakta fazladan birkaç tavşan daha görmekten memnun olur.”

Anatomî: Mr aşk hikâyesi

Munro göğsünü kabarttı. “Tek kolumla bile İskoçya’da benim kadar iyi nişan alan kimse olmadığını garanti ederim. Teşekkür ederim, hanımefendi. Gerçekten.” Şapkasını çıkarıp belinden eğilerek aşağılara kadar reverans yaptı. Cebinden düşen birkaç oyun kartı ve sahte sikkeyi yanakları kızararak kaptı.

“Hikâyenin başka detayı yok mu? Hatırladığın başka bir şey? Tek gözlü bir adam var mıydı? Ameliyat salonundaki doktor bir göz bandı takıyor muydu?”

Munro bir yudum daha viski içti. “Hikâye bu kadar. Bir süre hastanede kaldım, sonra beni eve gönderdiler, bara gittim, sonra Jack’i bulmak için buraya geldim. Doktordan emin değilim. O kısım biraz puslu. Doğruyu söylemek gerekirse üç gözü olsaydı bile ayırt edemezdim.”

Hazel düşüncelere dalmış halde oturdu. Biri Munro’yu kaçırmış, üzerinde eter kullanmış –başka ne olabilirdi ki?– ve kolunu almıştı. Bunları biliyordu. Bilinmeyenler ise *neden* ve *kim* sorularının cevabıydı. Bilinmeyen kişi endişe vericiydi evet ama bir sonraki bilinmeyen kadar da değildi: Ne zaman yeniden saldıracaktı? Çünkü en azından Hazel’a göre Edinburgh’da fakirleri kaçıran ve sakat bırakan kişinin durmak gibi bir niyeti yoktu.

Hazel polis çağırması için Charles’ı gönderdi ve güneş batarken polis memuru Hawthornden’a geldi. Bıyığı süpürge kılı gibi kalın ve düzdü, eşiği geçtiği gibi burun delikleri sinirle genişlemişti.

“Lütfen oturun,” dedi ona Hazel. “İona, yeni bir demlik çay getir.”

“Teşekkür ederim, hanımefendi,” dedi ve kanepede uzanmış olan Munro’nun karşısındaki sandalyeye kaskatı kesilmiş halde oturdu. Hazel, Munro’yu polis memurunun gözlerinden görünce yüzünü buruşturdu: Yağ ve kir içindeydi, gömleğinin kolları sarmıştı, içki kokusu etrafını parfüm gibi sarmıştı.

“Pekâlâ,” dedi polis memuru, Munro hikâyesini tamamladığında. “Sarhoş oldun, kâbus gördün ve kolun olmadan uyandın.”

Hazel öfkeyle ayağa kalktı. “Hayır, hiç de öyle değil! Anatomistler Derneği’nde bir şeyler oluyor. Oradan biri doğrudan dahil olsa da olmasa da ameliyathane ve eter kullanılıyor. En azından soruşturma başlatmanız lazım!”

Polis memuru ayağa kalktı. Konuşurken bıyıkları titriyor ve her *p* sesinde ağzından saçılan tükürük damlalarını tutuyordu. “Siz, *hanımefendi*, bana ne yapmam ‘lazım’ geldiğini söylemeyin. Ne bunda ne de başka bir davada. İyi bir aileden geliyorsunuz ve bu... bu zavallı, acınası şarlatanın sizi sempatiniz ve paranız için kandırdığını varsayıyorum, beni buraya kaba bir şakanın parçası olarak bile isteye çağırdığınızı değil.”

“Beyefendi, yanlış anladınız,” dedi Hazel. “Doğruyu söylüyor. Uzuvarları alınan tek kişi o değil. Bir şeyler...”

Polis memuru bir homurtuyla onun sözünü kesti. Başını iki yana salladı. “Beyniniz çok boş, bayan. Sizden kaçıyor.” Şapkasını tekrar taktı ve Munro duyamasın diye Hazel’a doğru eğildi. “Aramızda kalsın, bu tür şeyler Eski Şehir’deki ayaktakımının başına hep gelir. Böyle can kulağıyla dinleyen birini bulurlar ve merhametinizi uyandırmak için her türlü deli saçması hikâyeyi uydururlar.”

Hazel adamın elinden kurtulmak için kıvrandı. “Sizi temin ederim ki yanılıyorsunuz, beyefendi.”

Polis memurunun üstdudağı seğirdi ve bıyığı titredi. “Birkaç yıl önce babanızla birlikte Kraliyet Donanması’nda Fransızlara karşı görev yaptım. Hawthornden’a nezaketen geldim. Ama şimdi şunu size söylemeliyim, *hanımefendi*: Umarım kızı sadece kendini zora sokacak aptallıklarla yetinmeyip halk için de bir sorun teşkil etmeye başlamadan babanız döner.”

Hazel'in kantaron köküyle tedavi ettiği Roma humması hastalarının hiçbirini iyileşmiyordu ama ilginç ve şaşırtıcı şekilde hiçbirisi de ölmüyordu. Hastalığı tamamen yenemese bile –şimdilik– kontrol altına aldığı, yayılmasını sınırlandırdığı ve ölümcüllüğünü azalttığı görülüyordu.

Hastalarının her birine ve iyileşme süreçlerine dair özenli notlar alıyordu. Bu notların bir kopyasını Dr. Beecham'a göndermiş, ne yazık ki hâlâ bir yanıt alamamıştı.

"Ne *yapıyor* olabilir?" diye sızlandı Iona'ya, küçük bir çocuğun kavalkemiğindeki kıymığı çıkarırken. "Bir mektup yazmak ne kadar sürer?"

Iona ona yarayı dezenfekte etmesi için pamuk ve alkol verdi. "Çok uzun zaman olmadı, hanımefendi. O oldukça ünlü bir doktor, değil mi? Muhtemelen bir sürü mektup alıyordur."

"Eh, evet, sanırım öyle," diye mırıldandı Hazel. Bağırma fırsatı bile olmadan kıymığı çocuğun bacağından çıkardı. "İşte. Turp gibisin. Bundan sonra kırıldı kırılacak gibi görünen tırabzanlardan uzak dur. Yalnızca bir kıymıkla uğraşmak zorunda kaldığımız için şanslısın."

Iona çocuğu dışarı çıkarıp üzerinde daha iyi günler görmüş kahverengi bir ceket olan, yorgun ve solgun görünümlü kızıl saçlı bir genç adamı getirdi. Yıpranmış gömleği boyun kısmından yırtılmıştı ve biri bu yırtığı dikmeye çalışmıştı.

Dana Schwartz

“Burgess!” diye hayretle bağırdı Hazel. Hawthornden’daki zindan laboratuvarında onu bir hayalet gibi görmenin şaşkınlığından ona sarılmak için duyduğu garip dürtüye direnmek zorunda kaldı.

“Üzgünüm,” dedi Burgess soluk renkli kaşlarını kafa karışıklığıyla çatarak. “Daha önce tanıştığımızı sanmıyorum. Ama... buranın bir tedavi merkezi olduğunu söylediler?” Erkek doktorun Hazel’in arkasında bir yerlerde olduğunu varsayarak arkaya doğru bakındı. Kış bahçesindeki karyolalardan birinden kısık sesli bir inilti geldi.

“Gilbert Burgess,” dedi Hazel. “Beni tanımadın tabii.” Saçlarını ensesine topladı. “George Hazelton, hizmetinizdeyim efendim.”

Ve şoktan mı yoksa ateşten mi bilinmez, Burgess bayıldı.

“Buna inanamıyorum,” dedi Burgess karyolalardan birinde uyandığında. Muayene uzun sürmemişti, yüksek ateşi vardı ve vücudunun her yerinde taze yaralar oluşmuştu. Roma hummasıydı. Iona ona bir kâse reçelli yulaf ezmesi getirmişti. Burgess ezmeyi dalgın dalgın karıştırıyor, bir türlü yiyemiyordu. “Bunca zamandır bir kızdın ha. Pardon, bir *hanımefendi*. Ve hiç kimse bilmiyordu. Tanrım, şu anda Thrupp’ın yüzünde oluşacak ifadeyi görmek için birini öldürebilirim.”

“Eh, aslında biri biliyordu. Dr. Straine beni tanıdı ve derslere katılmamı yasakladı.”

“Nereye kaybolduğunu merak ettik. Oğlanlardan birkaçı hasta olduğunu ya da alelacele evlendiğini düşündü. Thrupp bizi senin kumar borçlarından kaçtığına inandırmaya çalıştı ama bunun saçmalıktan ibaret olduğunu biliyordum.”

“Orada işler nasıl gidiyor?” diye sordu Hazel sesini kayıtsız tutmaya çalışarak. “Derslerde yani. Ne tür şeyler öğreniyorsunuz?”

Burgess utangaçça baktı ve böğürtlen reçeli sayesinde pembemsi bir renk almış yulaf ezmesi dolu kâsesine daldı. “Bıraktım,” diye itiraf etti. “Birkaç hafta önce. Suçu hastalığa atabilirim ama aslında sadece boyumdan büyük bir işe bulaşmışım. Ailem zaten okul ücretlerini güçlkle karşılayabiliyordu –nefes alan her akra-badan borç aldık– ve sınavı geçememeyi kaldıramazdım.”

“Sen de öylece bıraktın mı? Burgess, hayır!”

Burgess onu geçiştirdi. “Hayır, böylesi daha iyi. Ben kötü bir cerrah olurdum. Senin gibi olamazdım. *Sen!* Sen harikaydın. Sırf etek giydiğin için seni derslerden attıklarına inanamıyorum. Bu adamların yüzüzlüğü inanılmaz gerçekten. Straine... Yemin ederim çoğu zaman onu boğmak istiyordum. *Öylece duruşu*, gözündeki o bakış tüylerimi diken diken ediyor, biliyor musun?” Burgess titredi.

“Eh, belki hâlâ cerrah olabilirim,” dedi Hazel hafifçe gülümseyerek. “Daha doğrusu, bir şansım var.” Ona Dr. Beecham’la yaptığı anlaşmayı, hâlâ Hekimlik Sınavı’na girebileceğini, başarılı olması durumunda Dr. Beecham’ın stajyeri olarak hastanede çalışabileceğini ve bundan sonra kadınların derse katılmasına izin verileceğini anlattı.

Hazel anlattıkça Burgess’in keyfi yerine geldi. “Harika bir şey bu, Hazel, gerçekten! Sınavı geçmek zorundasın. Elbette geçeceksin, bu konuda resmen bir dâhisin.”

“Eh, sen nişanlı değil misin?” dedi Jack köşeden. Hazel onun orada oturduğunu, karton kapaklı bir kitabı okuduğunu bile fark etmemişti. “Geçsen bile kocan böyle şeyler yapmana izin verecek mi?”

“Bu onun vereceği bir karar değil,” dedi Hazel kaskatı kesilecek.

“Onun böyle düşünmeyeceğine eminim,” dedi Jack buz gibi bir sesle.

Dana Schwartz

“Eh, geç oldu ama tebrikler!” dedi Burgess gerginliği bozarak. “Nişan için! Şanslı adam kim?”

“Teşekkür ederim. Müstakbel Almont Vikontu,” dedi.

Burgess’ın gözleri kocaman açıldı. “Hazel, *hay aksi!* Hazel demem uygun olmaz! Bayan Sinnett, demek istedim. Aslında Bayan Almont.”

“Hazel iyidir,” dedi. “Teknik olarak doğduğum günden beri onunla nişanlıyım. Sadece durumu resmileştirmek istedi. Bir yıl daha evlenmeyeceğiz, yani hayatım şu anda pratikte değişmedi. Hekimlik Sınavı aptal evliliğimden daha önemli.”

Jack sertçe nefesini verdi, kitabı masaya çarptı ve odadan çıktı. Hazel onu görmezden geldi ve tamamen Burgess’a dönerek konuştu. “Lütfen, lenf sistem yapısıyla ilgili Dr. Beecham’ın söylediği şeyleri hatırladığını söyle çünkü o konuda tamamen çaresizim.”

O günden itibaren Burgess onun kişisel öğretmeni ve destekçisi oldu. Hazel laboratuvara gelen yeni hastaları muayene etmeyi bitirdiğinde ve Hawthornden Kalesi’nde yatan hastaların kontrolünü tamamladığında Burgess’ın yatağının yanına gidiyordu ve oğlan da ona ders çalışmasında yardımcı oluyordu. Burgess, Hazel’in tam bilmediği için es geçeceğini umduğu soruları sorma becerisi olan harika bir öğretmendi.

Charles ona Dr. Beecham’ın mektubunu getirdiğinde Hazel içkulaktaki tüm kemikleri saymaya o kadar dalmıştı ki parşömeni önünde açana kadar elinde ne tuttuğunu bile fark etmemişti.

Sevgili Bayan Sinnett,

Sizden haber almak ne beklenmedik bir zevk oldu. Umarım iddiamızı hatırlıyor ve Hekimlik Sınavı için çalışmalarınızda ilerliyorsunuzdur. İçten içe başarılı olmanızı dilediğimi itiraf etmeliyim.

Anatomik Bir Aşk Hikâyesi

Ne yazık ki bu mektupta size olumlu haberler veremiyorum. Roma hummasının ilk dalgasında aşılamaı Edinburgh'da denedik ancak olumlu etkiler görülmedi. Aksine, bu deneylere maruz kalan birkaç denek hastalığa yenik düştü.

Bahsettiğiniz "kantaron kökü" adını hiç duymadım ve bunun başka, daha uygun bir adı olan bölgesel bir bitkinin halk ağzındaki ismi olduğunu varsayıyorum. Bununla birlikte, saygıdeğer dedemle hayatta iken çeşitli yerel İskoç bitkileri üzerinde deneyler yaptık ve bu hem korkunç hem de ölümcül hastalığın etkilerini hafifletecek bir şey bulamadık. Tüm deneyleri sonlandırmanızı ve zavallı insanlara dayanaksız halk tedavileri uygulamaya devam etmemenizi tavsiye ederim. "Kantaron kökü" kullanımını kesinlikle sürdürmeyin. Kısa vadeli olumlu etkiler gelecekte ortaya çıkabilecek daha ölümcül sonuçları gizliyor olabilir. Gelecekte bir doktor olursanız hastanın iyiliğinin bir doktorun aşırı hevesli egosunun önüne geçmesi gerektiğini hızla öğreneceksiniz.

Sevgilerimle,

Dr. III. William Beecham

Hazel mektubu tekrar tekrar okudu. Yüzüne bir tokat yemiş gibi hissetti. Kâğıdı elinden düşürdüğünde Burgess kâğıdı aldı ve sessizce okudu.

"Yani bence iyi bir fikir," dedi Burgess nihayet. "Dr. Beecham ne derse desin, bu lanet hastalığı kaptıktan sonra kantaron kökü çayı başımın patlamak üzere olduğu hissini azaltan tek şey oldu. O kadar da önemli biri değil! Dedesi sonunda delirdi biliyor musun? Simya falan. Belki hepsi delidir. Unut gitsin, Hazel."

Dana Schwartz

Hazel başını dalgınca sallayarak onayladı. Aptalca ve aşırı hırslı davranmıştı. Dünyanın en saygın hekimlerinden bazıları Roma humması üzerine yıllarca çalışmış ve hiçbir sonuç alamamıştı, o ise daha bir çocuktuk. Henüz Hekimlik Sınavı'nı bile geçmemişti ve Dr. Beecham'ın göremediği bir şeyi gördüğüne inanacak kadar kibirliydi. Yanakları yandı ve mektubu Burgess'in elinden sertçe çekti. Öfkeyle değil ama derin bir aşağılanma duygusuyla mektubu parçalara ayırıp ateşe attı.

"Önemli değil," dedi Hazel, Burgess'in elinden içtiği çay kupasını almaya çalışırken. "En azından şimdilik uzmanlara kulak vereceğiz."

Burgess kupayı kendine çekti ve protesto amacıyla bir yudum daha aldı. "Hiç şansın yok."

"Peki," dedi Hazel. "İstediğin gibi olsun ama bir şey ters giderse artık sorumluluk senin."

Burgess çayından kocaman bir yudum daha aldı. "Sadece çay işte," dedi. "Ve bana kendimi daha iyi hissettiriyor. Dr. Beecham neden bahsediyor bilmiyorum ama beni tedavi eden kişi sensin, o değil. Ve ne pahasına olursa olsun sana güveniyorum, Dr. Sinnett."

Sözleri Hazel'i neredeyse gülümsetecek kadar iyiydi.

Son birkaç gündür pek gülümsememişti. Dr. Beecham'ın cevabını beklemesinin dışında Munro'nun ortaya çıkmasından bu yana Jack yeni bir iş bulma uğraşısıyla Hawthornden'dan kaybolmuştu.

Burgess'in gelişinden birkaç gün sonra hâlâ yataktayken, "Burada kalabilirsin," diye fısıldamıştı Hazel ona. Jack iyice yıpranmış bir gömlekle Hazel'in sandalyesine astığı ceketi giyiyordu.

"Burada öylece kalamam," demişti leğenden yanaklarına soğuk su çarparken. "İş bulmam gerekiyor. Tiyatro ne zaman

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

açılacak bilmiyorum. Ceset çalmak da bu aralar tehlikeli olduğuna göre başka bir şey bulmalıyım.”

“Gerçekten *çok* tehlikeli, Jack,” demişti Hazel. “Munro’yu kimin neden kaçırdığını bilmiyoruz. Polis mezarcılara yardım etmeyecek, kaçırانların onlar olmadığını varsayarsak tabii. Lütfen, lütfen bana söz ver, mezarcılık işine tekrar girişmeyeceksin.”

“Söz veriyorum,” mırıldanmıştı Jack. Çizmelerini bağlamış, Hazel’ı alnından öpmüş ve yürüyerek Hawthornden’den ayrılmıştı. Hazel o zamandan beri onu görmemişti.

20 Aralık 1817

No. 2 Henry Caddesi

Bath

Sevgili Hazel'im,

Nişan haberin sonunda Bath'a ulaştı ve gerçekten çok sevindim. Sana iyi bakılacağını ve sevgili kuzenin Bernard'ın sonunda kocan olacağını bilmek ne hoş. Beni en az Percy'nin (sonunda!) iyileşmesi kadar sevindirdi.

Sosyal sezon sırasında seni ve müstakbel eşini Londra'da görmeyi dört gözle bekliyorum. Bildiğin gibi Percy gelecek yıl Eton'a gidecek. Soğuk algınlığının dönme ihtimaline karşın ona yakın olmak için Londra'da kalabilirim.

Seninle gurur duyuyorum.

—Seni çok seven annen, Leydi Lavinia Sinnett.

30

Bir dük, kont ya da mareşalle evleniyordu. Onlardan biriyle. Aradaki fark neydi? Gerçekten ne fark ederdi ki? Hepsi büyük evlerde yaşıyor, hizmetçilere emir vermekten ve o gün ceplerine hangi işlemeli mendili koyacaklarını seçmekten başka bir şey yapmıyordu. Asilzadelerin ilaç icat edip matematikle ilgilenmeye vakit bulmalarına şaşmamalıydı, can sıkıntısına başka çareleri yoktu.

Tiyatro hâlâ hastalık nedeniyle kapalıydı. Jack aylardır düzenli bir ödeme alamamıştı ve anatomistlere satılacak yeni cesetler de çıkaramaması durumunu gitgide zorlaştırıyordu.

Önce tersaneyi denedi, genç ve nispeten formda olması sayesinde gemi inşaatında işi bulabileceğini umuyordu. Ama Leith'teki işler yavaşlamıştı. İş istediğinde ustabaşı Jack'in yüzüne gülmüştü. "Bu yıl şimdiden yirmi kişiyi işten çıkarmak zorunda kaldım," dedi. Burnunu çekti ve Jack'ten uzağa tükürdü. "Üzgünüm, delikanlı."

Görünüşe göre şansını denediği her yerde, patronla görüşmek ve makul bir günlük ücret için yalvarmak üzere fırsat kollayan, daha yaşlı ve daha deneyimli bir düzine adam vardı.

"Newcastle'da iş varmış duyduğuma göre," diye fısıldadı bir adam Jack'e, ikisi de duvarcı işi için geri çevrildikten sonra. "Seni burada tutan bir şey yoksa yani. Yolculuğa dayanabilirsen Amerika'da iyi para kazanılıyor."

Dana Schwartz

Jack kibarca başıyla onayladı ama Hazel'la arasına bir kilometre olsun koyma düşüncesi bile ona imkânsız geliyordu. O buradayken nereye gidebilirdi ki? Ama iyi bir maaş bile alamazken ondan asil ailesini bırakmasını nasıl isteyebilirdi? Son zamanlarda onun yüzünü –cesetlerin üzerine eğilmekten ve yeni hastaları tedavi etmekten akan ter hariç o tertemiz yüzünü– görmek Jack'in kendinden çok utanmasına neden olmuştu, sanki ikisi tamamen farklı türden insanlardı. Jack ceset satmakta iyiydi, yakalanmadan kazmakta ve firfırlı keten gömlekler içindeki doktorlarla fazladan birkaç sterlin için pazarlık yapmakta.

Mezarcıları kaçıran biri olmasına rağmen bu iş taş ocağında ya da madenlerde çalışmaktan daha tehlikeli olamazdı. Jack onları defedebilirdi; Munro'dan daha zekiydi ve dövüşmekte çok daha iyiydi. Hazel'a bir söz vermişti, bu doğrudu ama Hazel midesi- nin açlıktan kasıldığını hissetmemek için battaniyeyi sıkıp daha erken uykuya dalmayı umacak kadar aç geçirmemişti hiçbir gece- sini. Cebinde beş kuruş olmadan bir şehirde yaşamının, soğuktan ya da yorgunluktan korunmak için zekâsından başka bir şeyinin olmadığını bilmenin yalnızlığını hiç tatmamıştı. O her zaman gü- vende yaşamıştı.

Yoksulluk Jack'i savunmasız bırakmış, aynı zamanda onu per- vasız birine dönüştürmüştü.

“Theseus gemisinin bulmacasını duydunuz mu?”

Almont Evi’ndeki akşam yemeği partisi görünüşte Hazel ve Bernard’ın nişanını kutlamak içindi ancak ikisi ziyafet masasının farklı uçlarında oturuyordu ve Hazel, Baron Walford’ın yanında sıkışıp kalmıştı. Baron Walford konuşurken yavaş yavaş ona daha da yaklaşıyordu, Hazel ise sandalyesinin devrilmeden izin verdiği kadar uzağa eğilmeye çalışıyordu umutsuzca. Dört tabak sonra baron o kadar yaklaşmıştı ki Hazel dudaklarındaki tükürüğü görebiliyordu. Ekşi nefesi akacak yaşları gözlerini kır-pıştırarak bastırmasına neden oldu.

“Evet, lordum, aslında...”

“Aslında karmaşık bir felsefi görüş bu ama bir kadına basit bir hikâyeyle açıklayabilirim. Büyük bir gemi hayal et. Zamanla geminin parçaları çürümeye başlar. Ancak çürüyen her tahta hızla değiştirilir. Zamanla orijinal gemiyi inşa etmek için kullanılan parçaların hepsi değişmiş olur. Bu gemi hâlâ aynı gemi midir?”

Lord Almont birkaç sandalye uzakta duruyordu. “Hayır!” diye sevinçle bağırdı Walford’ı işaret ederek. “Farklı bir gemidir. Tahtalar tamamen farklı.”

“Ah,” dedi baron. “Peki gemi *ne zaman* artık aynı gemi olarak kabul edilmez?”

Lordun bağıırışı odadakileri dikkatle dinlemeye sevk etmişti. Bernard babası gibi sesini yükseltti. “Yarısı değiştiğinde. Tahtaların yarısı değiştiğinde artık aynı gemi olmaz,” dedi.

Dana Schwartz

“Herkes hâlâ ona Theseus’un gemisi diyor olsa bile mi?” diye sordu sessizce Hazel.

Herkes dönüp Hazel’a baktı. Bernard’ın bakışları öfkeliydi. “Evet, sevgilim,” dedi dişlerini gıcırdatarak. “İnsanların ona ne dediği önemli değil. Yarısından fazlası değiştiğinde artık aynı gemi değildir.”

“Bazı kadınlar,” dedi Lord Almont oğluna, “onları *dinlemekten* çok onlara bakmayı sevdiğimizi henüz öğrenemedi.”

Baron Walford kıkırdadı ve takma gözü yuvasında döndü. “A-ha! Ama şimdi gemiye dönelim. Çıkarılan tüm çürük tahtaları alıp British Museum’da ikinci bir gemi inşa etmeye başladıklarını hayal et. Hangi gemi gerçek Theseus gemisi olurdu? Orijinal adıyla hâlâ denizlere açılan mı yoksa müzedeki mi?”

“İkinci gemi,” dedi Bernard hemen. “İkinci gemi. Orijinal tahtalı olan gemi.”

“Aramızda gerçek bir âlim var!” diye bağırdı Lord Almont, Bernard’ın sırtına vurarak. Bernard ışık saçarak gülümsedi.

“Doğru,” dedi Baron Walford. Kırmızı şarap dolu bardağını döndürdükten sonra tek yudumda içti.

“Neden bu kadar felsefi düşüncelere daldın, Walford?” diye sordu Lord Almont.

“Eh,” dedi Baron Walford sahte gözünü düzeltirken. “Yeni bir göz almayı düşündüğüm için sanırım. Ameliyatı planladım. Bir hafta sonra Anatomistler Derneği’nde. Doktorun dediğine göre yirmi yıl sonra ilk kez göreceğim.”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Hazel akşam boyunca ilk kez dik oturarak. “Nasıl bir işlem tekrar görmenizi sağlayacak? Ne tür bir yeni göz?”

“Tamam artık, *sevgilim*,” dedi Bernard.

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

“Baron Walford, müdahale etmek istemem ama lütfen ne tür bir ameliyatın size görme yetinizi geri vereceğini söyler misiniz? Takma bir gözle hem de?”

Baron Walford, Hazel’in başını okşadı. “Genç bir kadının en-dişelenmesi gereken bir mesele değil! Özellikle de hazırlanacak bir düğünü varken!”

“Evet,” dedi Hazel. “Düğün. Elbette.”

Akşam yemeğinden sonra beyefendiler konyak ve puro içmek üzere kütüphaneye çekildi ve Bernard, Hazel’a arabasına kadar eşlik etti.

Dışarı çıktıklarında Bernard, “Hazel,” dedi boğazını temizle-yerek. “Senin... hekim olma hayalin veya her neyse işte.”

“Bu bir hayal değil, Bernard,” dedi Hazel. “Bir hekim olaca-ğım. Bunun *senin* veya babanın istediği şey olmadığını biliyorum ama haftalardır çalışıyorum.” Hazel konuşmaya başlayınca kendi-ni durduramadığını fark etti.

Bernard gergince etrafına bakındı.

“Bu konuda iyiyim, Bernard, gerçekten iyiyim. Eskiden buna inanmıyordum ama artık ne kadar iyi olduğumu biliyorum. Yarım düzine hastayı tedavi ediyorum, *şu anda* yarım düzine hastayı teda-vi ediyorum. Bir bebek dünyaya getirdim! Sınavı geçeceğim, Ber-nard ve bir hekim olacağım. Aslında zaten bir hekim olduğumdan oldukça eminim.”

Bernard’ın ağzı kocaman açıldı ve sonra karaya vurmuş bir balığınki gibi kapandı. “Hazel, kendine gel!”

“Kendimdeyim zaten, Bernard. Tamamen kendimdeyim. Ama şunu söylemeliyim ki buna devam etmeme izin vermeyecek-sen seninle evlenebileceğimden emin değilim.”

Dana Schwartz

Bernard dönüp babasıyla konuşmayı düşünüyormuş gibi Almont Evi'nin kapalı kapısına baktı. Yeleğini düzeltti. "Tamam. Pekâlâ. Böyle konuşmaya gerek yok, Hazel. Mantıklı düşünelim."

"Yeterince mantıklı düşünüyorum, Bernard."

Bernard tekrar boğazını temizledi. "Pekâlâ. Bir sınav var dedin öyle mi? Doktor olmak için bir sınav mı?"

"Evet, Kraliyet Hekimlik Sınavı. Bir hafta sonra."

"Bir hafta sonra," diye tekrarladı Bernard. "Harika. O sınava gir. Geçersen en azından bunun bir... gelecek olarak nasıl göründüğünü konuşabiliriz."

Hazel biraz canlandı. "Yani bir şans olduğunu mu söylüyorsun? Yani bana... bize verebileceğin bir şans?"

Bernard şakaklarını ovuşturdu. "Sadece... Peki. Sınavına gir ve sonra... Sonrasına o zaman bakalım. Ama, Hazel, yemin ederim. Yemin ederim bak. Bu sınav işi olmazsa bana söz ver, bu iş bitecek. Babam da bunu asla öğrenmeyecek."

"Asla," dedi Hazel.

"*Bana söz veriyor musun, Hazel?*"

"Söz veriyorum."

"Güzel." Bernard başının tepesine bir öpücük kondurdu ve arabaya binmesine yardım etti. "Tatlı şey." Ardından şoföre seslendi: "Dikkat et, sokakta arabayı sarsma! İçerideki benim müstakbel eşim!"

Haftalardır, dönem sonundaki Kraliyet Hekimlik Sınavı'nın tarihi Hazel'a çok uzak, aslında hiçbir zaman gerçekleşmeyecek soyut bir şey gibi görünüyordu. Ve sonra bir anda o gün gelip çatmıştı. En nihayetinde *Dr. Beecham'ın İncelemesi*'ni sayısız saatler boyunca okuyup ezberleyerek öğrendiği bilgiler, Hawthornden'a gelenlere doktor olarak hizmet ettiği birkaç kısa hafta içinde öğrendikleriyle kıyaslandığında neredeyse komik görünüyordu. Beecham başlangıçta bahse girdiklerinde Hazel'dan şüphe etmekte haklıydı; sadece kitaplarla çalışsaydı asla hazır hissetmezdi. Şimdiyse neredeyse hazırdı.

Sınav sabahı ağzına yulaf ezmesi tıktırırken bir yandan da notlarını okuyor, önündeki kelimelere inanılmaz odaklandığından yemek yediğini bile fark etmiyordu. Pulmoner sistem? Lenfatik? Organlar? Çalıştığı her alanın üstünü zihninde tek tek çizdi ve belki de hazır olduğunu fark ederek kendini şaşırttı.

"Bırak artık," dedi Burgess. Kendi yulaf lapasını hevesle yemesi Hazel'ı gülümsetti. İyileşiyordu. Hâlâ zaman zaman hırıltılı öksürükleri olsa da sırtındaki lezyonlar küçülüyordu. Ve iştahı geri gelmişti.

"Neyi bırakayım?" diye sordu Hazel gözlerini parşömeninden ayırmadan. Bir kaşık yulaf lapası kucığına düştü.

"Çalışmayı. Her şeyi adın gibi biliyorsun. Sınavdaki hiç kimse senin yarın kadar bile iyi olmayacak ve bunu sen de biliyorsun."

Dana Schwartz

“Teşekkür ederim, Burgess. Yardımların için de teşekkür ederim.”

Burgess zayıf bir kahkaha attı. “Hayatımı kurtarmışken bana teşekkür etmen tuhaf geliyor.”

“Tedavi iyidir,” dedi Hazel. “Ama şifa daha da iyidir.”

“Dr. Hazel Sinnett devreye giriyorsa çok geçmeden şifanın da bulunacağına hiç şüphem yok.”

“Henüz bir doktor değilim.”

“Birkaç saat bekle.”

Tüy kalemlerini, mürekkebini, bıçaklarını ve daha çok şans getirmesi için *Dr. Beecham'ın İncelemesi*'ni topladı. “Jack son zamanlarda uğradı mı?” diye sordu Iona botlarını bağlamasına yardım ederken.

Iona başını iki yana salladı. “Korkarım birkaç gündür uğramadı,” dedi. Ardından Hazel’in yüzündeki endişeli ifadeyi görünce devam etti. “Gerçi o delikanlı için endişelenmeye gerek yok. Kendini her beladan kurtarabilir, Jack’i bilirsiniz. Bir ylıandan daha kurnaz ve iki kat daha zeki.”

Hazel sadece başıyla onaylayabildi. Jack iyiydi. Bugün sınavda odaklanması gerekiyordu.

Önce sınava George Hazelton gibi giyinerek girmeyi planlamıştı; George’un en iyi takımlarından birini çıkarmış ve giysi dolabında saklamıştı, böylece her sabah tamamlaması gereken görevin hatırlatıcısı olarak karşılamıştı onu. Ancak bu sabah giyinme zamanı geldiğinde tereddüt etmişti. Sınava George Hazelton olarak değil, Hazel Sinnett olarak girecekti.

Iona da o takım yerine terziden birkaç hafta önce gelen ve Hazel’in henüz giymediği bir elbiseyi giymesine yardım etmişti. Ucu kurdelelerle süslenmiş eteği beyaz muslindi ve zarif katları ayak

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

bileklerine kadar dökülüyordu. İpek korsesi kan kırmızısıydı ve omuzlarında beyaz ketenden vatkalar vardı. Yakası çenesine kadar uzanıyordu, bu da çenesini yukarıda tutması gerektiğini hatırlatıyordu.

“Hadi geç kalmayın,” diye uyardı Iona bağcıkları bağlamayı bitirirken. “Defalarca hatırlattığınız için unutmadım: Saat tam sekizde.”

Hazel eldivenlerinin manşetlerini düzeltti. “Geç kalmayacağım. Bana güven.” Dr. Beecham’ın Anatomistler Derneği’ndeki gösterisine gizlice girmeye çalıştığı ve çan sesi bütün şehri çınlatığında kilitli bir kapının öteki tarafında kaldığı ilk sabahı hâlâ hatırlıyordu.

Arabaya doğru yola çıktığında yerde hâlâ kırağı vardı, gecenin çiği donmuş ve kristalleşmişti. Hazel ayakkabısının çimenlerin üzerinde çıkardığı çıtırtıdan zevk aldı. *Bugün güzel bir gün olacak,* diye düşündü.

Kendine duyduğu güven arabası Edinburgh’nın Eski Şehir’ine çıkan yokuşu tırmanmayı bitirene kadar sürdü. Hazel pencereden baktığında üniversitedeki muayene odasına doğru yürüyen diğer doktor adaylarını ilk kez gördü. Bir bütün olarak ciddi görünen bir gruptu; koyu renk önlükler ve yıpranmış botlar giymiş, gözlüklü ve yüzlerinde yoğun bir konsantrasyon ifadesi olan adamlar. Ayaklarına bakarak kaşları çatık halde kaldırımı arşınıyorlardı. Hazel’in midesi kasıldı ve kahvaltısı boğazına yükselerek safraya dönüştü. Arabanın sallanması onu kusturacaktı. “Arabayı durdurabilirsin,” diye seslendi şoföre. “Buradan sonrasını yürüyeceğim.”

Kapıyı açtığında onu soğuk karşıladı, elbisesi aralık soğuğu için fazla inceydi ve kürk getirmeyi unutmuştu. Hazel ısınmak için hızlı adımlarla köprüyü geçip üniversiteye doğru ilerledi. Hazel taş sokak boyunca sıcak et ve dünden kalma bira kokan

Dana Schwartz

dükkânların, battaniyelerine sarılarak saçaklarının altına kıvrılmış dilencilerin, dışarıya bırakılan artıkları koklarken heyecanla kaslı kuyruklarını sallayan sert tüylü köpeklerin, fincan ve zarlarla oyun oynayan çocukların, tekerlekli sandalyedeki üzeri örtülü bir figürü iten uzun şapkalı bir adamın yanından hızla geçerken kimse ona aldırış etmedi.

Hazel dondu kaldı. Adam ve sandalye bir köşeyi dönerek ara sokakta kayboldu. Jeanette onlara nasıl tarif etmişti? Kendini örtünün altında gördüğü rüyası. Sonra Munro da aynı hikâyeyi anlatmıştı. Bunu, *tam da bu sahneyi*, ağır siyah bir peçenin altında şehirde dolaştırıldığını anlatmıştı. Hazel dışında sokaktaki hiç kimse durmamış ya da olağandışı bir durum olduğunu fark etmemişti. Onların gözünde tekerlekli sandalyedeki yas tutan yaşlı bir dul ya da sabah evden dışarı çıkmış bir sakattı.

Hazel bir an nefesini tuttu ve adamla tekerlekli sandalyenin anacaddeden çıkıp Anatomistler Derneği'ne giden bir ara sokağa girmesini izledi. Hazel köşeden bakma dürtüsüne direnemeyerek bir adım öne çıktı. Bir pelerinin savruluşunu ve kapının kapanışını gördüğünde zaten bildiği şeyi doğrulamış oldu: Tekerlekli sandalyedeki her kimse ameliyathaneye götürülüyordu.

Zihninde bir çan çaldı. Bugün pazartesiydi. Baron Walford, Anatomistler Derneği'nde bugün ameliyat olacağını söylememiş miydi? Kapalı kapının arkasında neler oluyordu?

Sınavdan önce bolca zamanı vardı, o kadar erken yola çıkmıştı ki Hawthornden'dan üniversiteye yürüyebilirdi ve yine de sınav başladığında koltuğuna yerleşmiş olurdu, hatta mürekkep hokkasını doldurmak için bile zamanı olurdu. Sadece başını içeri uzatmaktan, neler yaptıklarını görmekten bir zarar gelmezdi. Kesinlikle bir şey olduğu yoktu. Baron Walford zaten yemekte sarhoştı. Muhtemelen sadece yeni bir cam göz takılıyordu ve

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

sandalyedeki kadın... torununu görmeye gelen yaşlı bir dul, ziyarette gelen bir biliminsanıydı.

Zamanı vardı. Bolca zamanı vardı. Hazel, Jack'in burada olmasını, onu mantığa sevk etmesini, saçmalayıp saçmalamadığını, baronu ve kadını görmezden gelip odaklanması gerekip gerekmediğini söyleyebilmesini diledi. Üniversiteye gitmeye, sınava, geleceğine odaklanması gerektiğini. Ama Jack burada değildi; Hazel'sız şehirde bir yerlerdeydi ve Hazel o kalabalık köşede tek başına duruyor, zihninde alternatif senaryolar canlandırırken tırnak etlerini yoluyordu.

Tekerlekli sandalyenin kapının arkasında kaybolduğunu gördüğünde, kalbi kulaklarında güm güm atmaya başladığında ve heyecanla korku ensesindeki tüyleri diken diken ettiğinde seçim çoktan yapılmıştı. Hazel şapkasını çıkardı, kendisini izleyen biri olup olmadığını görmek için etrafına bakındı ve binanın yan tarafındaki küçük ara sokakta kayboldu. Sadece birkaç ay önce, henüz Jack Currer olduğunu bilmediği bir çocuk ona burada gizli bir giriş göstermişti.

***Dr. Beecham'ın Anatomi Üzerine İncelemesi ya da Modern
Hastalıkların Önlenmesi ve Tedavisi***
(17. baskı, 1791), Dr. William R. Beecham:

Hekimin amacı insanlara hizmet etmek ve onları korumaktır. Kendini bu yüce mesleğe adayanların tek ilkesi budur: Muhtaç olanlara yardım etmek. Çalışmanın amacı, bilginin çoğaltılması olmalıdır ancak asla kişinin kendi faydasına olmamalıdır. Kişinin kendi faydasına olan bilgiyi filozoflara bırakın. Bir hekimin hayatı boş akademide harcanmak için çok kısadır. Bir hekim zihnini kullanıyorsa ellerini de kullanmalıdır.

Taş koridor Hazel'in hatırladığından daha karanlık ve dardı. Örümcek ağları eteklerine yapıştı ve arkasındaki parçalanmış kapının kenarlarından içeri sızmayı başaran ince ışık huzmelerinde dolaşp havada uçuşan tozdan kaynaklanan bir hapşırığı bastırmaya çalıştı. Hazel yürüdükçe hava daha da kararıp soğudu. Koridorda on adım ilerledikten sonra kararından derin bir pişmanlık duydu; üniversitenin sınav salonunda oturuyor, sınavda karşısına çıkacak her şeyin üstesinden gelebileceğini bildiğinden Thrupp'ın alaylı sataşmalarına sırtarak karşılık veriyor olmalıydı. Parşömeni düzgün, el yazısı kusursuz olacaktı. Belki de birinci olacaktı. Dakikalar ilerliyordu.

Düşünceleri uzaklaştırmak için başını iki yana salladı. Hâlâ yetişebilirdi. Bolca vakti vardı. Zemin hafifçe aşağı doğru eğim almaya başladı ve Hazel gölgelerde göremediği bir kapının diğer tarafından gelen sessiz konuşmaları duydu.

"...hiçbir şey hissetmeyeceğiniz anlamına gelir, sizi temin ederim."

"...Kendim de bu ameliyatı geçirdim..."

"Genç olduğu için bunu seçtik, bakın. Ekstra ücreti hak ettiğine söz verebilirim."

Hazel ağır metal kapı tokmağını çevirdi ve çıkan gıcırtıdan irkildi. Bağırışlar gelmesini, sahnedeki mırıltıların temposunun ya da tonunun değişmesini bekledi ama onu duymamışlardı. Hazel kapıyı sadece bir ışık şeridinin içeri girmesine yetecek kadar açtı

Dana Schwartz

ve sahnedeki adamlardan tepki gelmeyince kapıyı daha da iterek yan dönüp içeri girebileceği kadar araladı.

Burnuna önce saman kokusu çarptı, muhtemelen kanı emmesi için sahnenin zeminine ve basamakların altına taze samanlar serpilmişti. Hazel annesinin ona bir hanımefendiye yakışır sessiz adımlar atmayı öğretmek için ısrarla verdiği görgü kuralları derslerine sessizce şükretti ve bir iç çekiş gibi usulca gölgelerin içinde cesaret edebildiği kadar uzağa ilerledi.

Hazel oturma yerlerinden sarkan yüzlerce adamın bacaklarının kamufleji olmadan sahnedeki görüntüyü sadece kaba hatlarıyla seçebilecek kadar uzakta durmak zorunda kaldı. Ameliyat yatağında oturmuş neşeyle konuşan bir adam vardı. Koridorda yankılanan onun sesiydi. Peçeli figür hâlâ sandalyesindeydi ve silindir şapkalı adam tehditkâr bir tavırla tepesinde duruyordu. Ameliyathane sahnesinin ortasında bir elinde mavi eter şişesi tutan, diğer elinde dantel mendil sallayan bir doktor vardı.

Doktor deri bir kasap önlüğü giyyordu ve garip bir alet yüzünü örtüyordu. Gözlük gibi görünüyordu ama iki cam parçası yerine sadece bir tane vardı. Doktorun yüzünün ortasında kimliğini gizleyen ve onu Yunan mitolojisinden fırlamış bir yaratığa dönüştüren daire bir büyüteç vardı. İşte oradaydı: Jeanette'in rüyasında gördüğü tek gözlü adam, pirinçten yuvasına yerleştirilmiş yuvarlak bir cam gözü olan şekli bozuk bir tepegöz. Büyütülmüş irisi mavi mavi parlıyor ve camın içinde okyanus suyu gibi dalgalanıyordu.

“Buradaki anahtar kelime eter, lordum. Belki bu sezonun başında yaptığım gösteriyi izlemiştinizdir?”

Yataktaki figür dirseklerinin üzerine kalktı. “İzlediğimi söyleyemem, doktor.”

Doktor gözalıcı mavi sıvıyla mendili ıslattı. “Eh, etkisi oldukça dikkate şayan. Hastalar bunu iyi bir gece uykusuna benzetti.

Birkaç saat sonra oldukça dinlenmiş bir halde uyanırsınız. Daha kötü durumda, kötü bir gece uykusuna benzetilebilir. En kötüsü yeni gözünüzdeki ağrı olacak ancak o da birkaç hafta içinde azalacaktır. Bulanıklığın da günden güne geçtiğini göreceksiniz.”

“Bunu sabırsızlıkla bekliyorum, doktor,” Adam düz bir keten gömlek giymişti ama Baron Walford’dan başkası olamayacağı gün gibi açıktı. Yüksek sesle dudaklarını şapırdatıp masaya geri uzandı. “Elinizden gelenin en kötüsünü yapın, doktor,” dedi. “Bu korkunç sahte gözden sonsuza dek kurtulmayı dört gözle bekliyorum.”

Doktorun ifadesi camın ardında görünmezdi. Eterle ıslattığı mendili baronun yüzüne götürdü, ardından sandalyedeki örtülü figüre döndü.

“Hazırsan, beyefendi,” dedi doktor uzun şapkalı adama.

Adam figürün yüzünü örten siyah örtüyü hızla çekti ve ortaya bir çocuk çıktı. Sarı saçları kirden neredeyse kahverengi görünüyordu, elleri kucığında bağlanmış, bağırmasını engellemek için ağzı bezle kapatılmıştı. Çocuk kendini kurtarmak için vücudunu ileri geriye savurarak debelendi. Hazel uzaktan bile çocuğun yüzündeki panik halini, yüzünün pancar gibi kızarmaya başladığını seçebiliyordu.

“Dur bakalım,” dedi doktor şeker gibi bir sesle ve beti benzi atmış rehinin yüzüne eterle ıslattığı mendili bastırdı. Çocuk mücadele etti ama sonra cansızlaştı.

“İşte oldu,” dedi doktor. “Onu masaya alalım. Yardım eder misin, beyefendi?”

Silindir şapkalı adam çocuğu sandalyeden kaldırmasında doktora yardım etti ve Baron Walford’ın sanki sadece uyuyormuş gibi huzurla uzandığı sahnenin ortasındaki uzun masaya taşıdı. Çocuğun bedeni bir bez bebek gibi cansızca sürükleniyordu.

Dana Schwartz

“Doğru göz rengini bulmak kâbus gibiydi,” dedi silindir şapkalı adam çakıltışı kadar pürüzlü sesiyle. “Doğru tonu bulana kadar bir düzine delikanlı aldım. ‘Maun rengi’ değil mi? Bana o gözlerin maun olduğunu söyleyin.”

“Evet, evet,” dedi doktor. “Ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Ama masadaki bu beyefendinin ödeyeceği miktarı düşünürsek ona tam olarak istediği şeyi vermenin elzem olduğunu düşünüyorum.”

Silindir şapkalı adam boğazını temizledi. “Peki böyle bir şey için ne kadar ödeyecek?”

“Jones, para hakkında konuşmayı kaba bulduğumu biliyosun. Ama seni temin ederim ki yeni gözünün eskisiyle aynı olmasını talep etme hakkı olacak kadar çok.” Doktor büyütecinin merceğini ayarladı ve masadan bir neşter seçti. “Prosedürün kendisi oldukça basit, özellikle de müşterinin başlangıçta bir gözü olmadığı için. Gözyuvası çoktan hazır. Şimdi tek ihtiyacımız olan...”

Neşterini bilinçsiz ancak hâlâ bileklerinden bağlı olan çocuğun yüzüne tiksindirici bir ıslak sesle indirdi. Doktorun bıçağı kaş kemiğinin altına girdiğinde ve burnuna doğru büyük bir yara açtığında oğlan hareket etmedi. “Çık bakalım,” dedi ve çocuğun sol gözünü yuvasından çıkardı. “Jones, lütfen dolaptaki maş fasulyesi tozunu, gümüş tozu ve siyah kavanozdaki lapayı getirir misin?”

Uzun şapkalı adam genç oğlanın yüzündeki açık yaraya dik dik baktı ve korkunç, kurdu andıran bir sırıtışla karşılık verdi. Başıyla onaylayıp itaat ederek doktorun istediği üç malzemeyi masaya getirdi.

“Sihir bu, doktor,” dedi uzun şapkalı adam, doktor önce nazikçe baronun boş gözyuvasına, sonra çocuktan aldığı gözbebeğine bir damla lapa uygularken.

“Hayır, Jones, hiç de sihir değil,” dedi doktor sabırsızlıkla ve gözyuvasını tozlarla kaplamaya devam etti. “Sadece bilim. Ve elbette onlarca yılın pratiğiyle mükemmelleşmiş bir insan vücudu anlayışı.” Biraz kıkırdadı, odağı hâlâ önündeki ameliyattaydı.

Hazel dehşetten donakalmıştı. Sesi boğazında düğümlenmişti; ayakları eriyik çelikten yapılmış gibi olduğu yere kök salmıştı. Zihninde yapması *gereken* şeyleri, atması gereken adımları düşündü: bağırarak araya girmek, bıçağı doktorun elinden almak ya da en azından yardım çağırmak için kaçmak, polis memurunu tekrar kaptığı gibi onu ara sokaktaki geçide sürüklemek ve neler olduğunu görmeye zorlamak. Zihninin gerilerinde bir yerde sınavın onu çektiğini hissetti. Muhtemelen çoktan başlamıştı, belki koşarsa yetişebilirdi. Ama bedeni aklına itaat etmiyordu. İçindeki dehşet canlanıp bir canavara dönüşmüş, damarlarını donmuş buza ve kaslarını suya çevirmişti. Doktor korkunç ameliyatını tamamlayıp çocuğun maun gözünü Baron Walford’ın şişko, kırmızı yüzüne dikerken orada dikilip izlemekten başka bir şey yapamadı.

Ameliyat tamamlandığında doktor bir adım geri çekildi ve başını eğerek yaptığı işi inceledi. Bıçağını önlüğüne sildi ve sonra elini cebine atarak içinde altın sarısı, parlak bir şey bulunan küçük bir şişe çıkardı. Bu, sanki mum tutuyormuş gibi doktorun yüzünü alttan aydınlatmıştı. “İşte bu kadar. Enfeksiyonu uzak tutmak ve yeni gözün bedene uyumlandığından emin olmak için sadece bir damla,” diye mırıldandı ve şişeyi nazikçe eğerek altın sıvıyı baronun gözüne damlattı.

“Onu ne yapalım?” dedi uzun şapkalı adam, başını boş gözyuvasından masanın üzerine ve alttaki samanlara bir kan nehri gibi dökülen çocuğa doğru eğerek. “Çok kanaması var.”

Doktorun dikkati dağılmıştı, bütün odağı baronun üzerindeydi. “Ah,” dedi. “Kanamayı durdurmak için yaraya pamuk

koydum.” Yüzünü buruşturdu ve çocuğa hızlı bir bakış attı. “Bu seferkinin hayatta kalacağından emin değilim, Tanrı onu korusun. Onu birkaç saat burada tutacak, iyileşip iyileşmeyeceğine bakacağız. Ölürse onu düşkünler evine göndeririz. Ne yapacağını biliyorsun, Jones. Soran olursa Roma humması.” Barona dönerek kendi işini, adama parasını ödediği yeni gözü vermek için yerleştirdiği ve mühürlediği yüzlerce küçük damarı takdir etmek için yakınına eğildi. “Sanırım en iyi işlerimden biriydi, Jones.”

“Ve en hızlı işlerinizden biri,” diye yanıtladı uzun şapkalı adam. “Diğer ameliyatların yarı süresinde tamamlandı.”

“Denedim,” dedi doktor. Saçları harcadığı çabayla terden ıslanmıştı. Büyüteçli lensini çıkarıp eldivenli eliyle alındaki teri sildi. Ardından Dr. Beecham dönüp doğrudan ameliyathanenin tribününe, Hazel’ın durduğu yere baktı. “Ne de olsa bugün bir izleyicimiz vardı.”

Hazel kıpırdayamadan uzun şapkalı adam kaba elini Hazel'ın koluna dolamıştı. Gölgelelerin içinde bir tazi gibi ilerlemişti, o kadar hızlı ve sessizdi ki Hazel haykırdığında onu çoktan ameliyathanenin sahnesine doğru çekiyordu.

“Bayan Sinnett,” dedi Dr. Beecham eldivenlerindeki kanı silerek. “Hoş geldiniz. İtiraf etmeliyim ki bu sabah ameliyatıma tanıklık etmeye karar vermenize çok memnun oldum. Biri için performans sergilerken ellerimi her zaman daha istikrarlı bulurum. Boş bir odada sanat yapmak ne sıkıcı, âdeta duyulmadan biten bir senfoni. Ve siz burada yaptığım şeyin ciddiyetini gerçekten takdir edebileceğine inandığım birkaç kişiden birisiniz. Geri kalanlar” – gözüne konmuş pamukla uyuyan baronu işaret etti– “sadece istediklerini elde etmekten son derece memnun. Ücretlerini ödüyorlar ve iş bitiyor. Merak yok. Kendi küçük aptal amaçlarının ötesinde bilime ilgi duymuyorlar. Hayatlarının bu kadar küçük olması kendi içinde trajik. Kendi bedenleri dışındaki dünyayı ne kadar az umursuyorlar. Ama siz. Siz, Hazel Sinnett, anlıyorsunuz. Sınav bu sabahtı, değil mi? Sanırım bu küçük bahsimizi kaybettiğiniz anlamına geliyor. Gerçekten önemli değil, hiç önemli değil. Ben burada olduğunuz için çok daha mutluyum.

“Bir insandan canlı bir parçayı alıp başka bir insana nakletmenin, cömert bağışçımızın hediyesiyle birine görme yetisini geri

Dana Schwartz

kazandırmanın gerçekten ne kadar mucizevi olduğunu anlıyorsunuz. Gözleri iyileştirebilmem yıllarımı aldı. Parmaklar kolay. Hiç zaman almadı. Uzuvarlar ise doğal akışta gelişti. Asıl *kalpte* tam olarak ustalaşamadım. Hâlâ kalp nakli üzerine çalışıyorum. Ama iyimserim. Sırada kalp var.”

Hazel uzun şapkalı adamın kolunu sıkıca kavramasına karşı mücadele ederek homurdandı. Sormak istediği tüm sorular bir anda göğsünde kabardı ama dudaklarından sadece bir soru kaçtı: “Ne yapıyorsunuz?”

Beecham eldivenlerini silmeyi bıraktı. “Ne mi yapıyorum? Canım, gayet açık olduğunu düşünmüştüm?” dedi.

Hazel dirseğini uzun şapkalı adamın elinden çekmeye çalıştı ve Beecham elini kaldırarak uşağına geri çekilmesini işaret etti. “İ-insanları kaçırtıyorsunuz. Fakir insanları alıp ameliyat ediyorsunuz. Eterinizi kullanıp onlardan bir şeyler alıyorsunuz. Uzuvarlar, organlar, gözler.”

“*Almak* çok kaba bir ifade,” dedi Beecham hafifçe yüzünü buruşturarak. “Çok korunaklı bir hayat yaşadınız, Bayan Sinnett, Edinburgh’nın Eski Şehir’inde gerçekten fakir ve muhtaç insanlar arasında yaşananların korkunç doğasını bildiğinizden şüpheliyim. Bu insanlar hırsız ve suçlu. Her gün anlamsız ve korkunç şekillerde uzuvarlarını ve hayatlarını kaybediyorlar. Buradaki hırsız açlıktan ya da veremden, bir kavgada ya da binlerce farklı şekilde ölebilirdi. Yarın bir bar kavgasında bıçakla gözünü çıkarabilirlerdi ve kimsenin umurunda olmazdı. Ben sadece kaosu düzenliyorum. Hayatlarına anlam katıyorum.”

“Siz bir katilsiniz,” dedi Hazel tükürerek.

“Belki,” dedi Dr. Beecham sessizce. “Ama aynı zamanda hayat veriyorum. Öldürdüğüm bedenlerle hayat kurtarıyorum. Gerçek katil yoksulluktur, Bayan Sinnett. Bir odada yirmi kişi yaşayan,

Anatomî: Mr aşk kıkırdadı

sadece bir parça et için günde yirmi saat çalışan yoksulları ben yaratmadım. Öncelikle bu yaşamak mıdır?”

Hazel sarı saçlı çocuğa ve bir zamanlar gözünün bulunduğu yerden akan kan gölüne baktı. Saçları kanla keçeleşmişti ancak göğsü hâlâ ince soluklarla hafifçe yükselip alçalıyordu.

“Ölebilir! Çocuk orada ölüyor. Sırf baron yeni bir göz istedi diye onu öldürmüş olabilirsiniz.”

Dr. Beecham hafifçe kıkırdadı. “Evet, sanırım bu örnek biraz kibirli görünüyor, değil mi? Zenginler en iyisini ister. Her şey yeni dişlerle başladı, tüm cerrahlar olmasa da çoğu cerrah başka birinin dişlerinden takma diş yapabiliyor. Ama daha fazlasını yapabilecek tek kişi benim. Ve çoğu kişi daha fazlasını istiyor. Karşılığını ödemeye de hazırlar. Yaptığım her nakil gösteriş için değil, canım. Bakayım, sadece bu yıl iki karaciğer, bir rahim ve bir akciğer nakli yaptım. Hepsi de zamanlarını sanat, edebiyat, müzik ve bilim için harcayanların hayatlarını uzatmak için. Bu organların hepsi sefalet ve çile dolu bir hayata mahkûm edilenlerden alındı. Şimdi söyleyin bana, bu yanlış mı?”

Hazel gözlerini masanın üzerinde kesik nefeslerle kanayan çocuktan alamıyordu. “Lütfen!” diye bağırdı. “Lütfen, ölüyor.”

Dr. Beecham’ın yüzünden bir hayal kırıklığı geçti ancak bunu hoş maskesiyle dikkatlice değiştirdi. Dilini şaklattı. “Keşke buradaki büyük resmi görebilseydiniz, Bayan Sinnett. Gerçekten.” Öfke sesine sızdı. “Ne yaptığımı *görmüyor* musunuz? Bunu takdir etmiyor musunuz?” Eldivenli bir parmağını masadaki çocuğun kanlı boş gözyuvasına sokup iyice bastırdı ve döndürdü. “Hayır, sanırım anlamıyorsunuz. Muhtemelen hayatta kalacak. Şok onu öldürecek olsaydı çoktan ölürdü. Aslında ona bir iyilik ettim. Ortağım onu dilenirken buldu ve duyduğuma göre fiziksel deformasyonları olan çocuklar insanlarda daha fazla sempati uyandırıyor. Yapabilseydi muhtemelen bana teşekkür ederdi. İnsanlık,

Dana Schwartz

acınası bireylerinin toplamından çok daha büyüktür ve seçilmiş birkaç kişi böylesine mucizevi başarılarla ulaşabilir. İnsanlar kuleler, katedraller ve üniversiteler inşa ederken Tanrı taşların altında ezilen böceklere üzülür mü sanıyorsunuz?”

Hazel başını iki yana salladı. “Siz Tanrı değilsiniz,” diye karşılık verdi sertçe.

Beecham güldü. “Bir bilseniz, Bayan Sinnett. Hayatımda ne yetenekler edindiğimi. İnsan bedenine neler yaptığımı. *Yapabileceklerimi!* Ama hayır... aceleci davranıyorum.”

“Büyükbabanız ne düşünürdü? Dr. Beecham’ın incelemesinde insanlığı korumak ve insanlığın gelişimi için bir araç olarak hizmet etmekle ilgili yazdığı şeyler...”

“Büyükbabam mı? Ne mi düşünürdü?... Ah! Ah, bu gerçekten harika, gerçekten harika.” Beecham gırtlaktan bir kahkaha attı. Gözünden akan bir damla gözyaşını sildi. “O sözler bir aptal tarafından yazıldı. Henüz yaşamamış genç bir aptal tarafından. Yemin ederim, Bayan Sinnett, o zamanlar o sözleri yazan *büyükbabamdan* çok daha bilgeyim.”

Hazel’in kaşları çatıldı ama bir şey söyleyemeden Beecham’ın arkasındaki kapı çalındı.

“Başka bir teslimat,” dedi diğer taraftan gelen bir ses.

“Girin,” dedi Beecham.

İki adam aralarında bir çarşafın altına gizlenmiş bir bedenin bulunduğu bir sedye taşıyordu. Adamlar tuhaf görünüyordu; biri kısa boylu ve keldi, diğerinin yüzünün yarısıysa geniş bir mors bıyığının ardına gizlenmişti. Tanıdık geliyorlardı ama Hazel tam olarak çıkaramadı.

Bıyıklı olan, “Bunu dün gece Greyfriars’ta ceset ararken bulduk,” dedi iğrenç sarı dişlerini gözler önüne sererek. “Tamamen yalnızdı. Onu korkudan öldürdüğümüzü düşünüyoruz.”

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

Hazel'in midesi düğümlendi. Öne doğru bir adım atmaya çalıştı ancak arkasındaki uzun adam kalın kolunu boynuna dolayarak onu yerinde tuttu. "Ah, hayır, gidemezsiniz küçük hanım," diye homurdandı kulağına sertçe.

Dr. Beecham burnunu çekti. "Baronu sedyeye alın ve onu masaya koyun. Baron dinlenme odasında iyileşebilir." Sedyeyi taşıyan iki adam başlarıyla onaylayıp işe koyuldu. Çarşafa sarılı cesedi masanın üzerine, kanlar içindeki çocuğun yanına bıraktılar. Baron Walford sedyeye alındı ve ameliyathaneden çıkarıldı.

"Bir ceset mi?" diye sessizce sordu Hazel.

"Henüz değil," dedi Beecham basitçe. İki adam kapıyı arkalarından kapadıktan sonra Beecham ikinci bedenin üzerindeki örtüyü kaldırdı.

"Hayır!" Hazel onu tutan adamın kollarında debelendi. Adam tutuşunu sıkılaştırdı. Hazel onun ayaklarına basıp dirseğini karnına geçirmeye çalıştı ama adam hiçbir tepki ya da zayıflık göstermedi. Orada, masanın üzerinde uyuyormuş gibi sakinçe yatan Jack'ti. "Hayır!" diye bağırdı Hazel. "Lütfen, hayır! Onun dışında herkes olur. Lütfen."

Dr. Beecham durdu. Merakı uyanmış gibi görünüyordu. "Bu çocuğu tanıyor musun?"

Hazel ne söyleyebileceğini düşündü. "Ben..." Sesi bocaladı. Başını iki yana salladı. "Lütfen, sadece onu bırakın."

"Sizin gibi sosyal statüsü yüksek bir hanımefendinin mezarcının tekiyle ne işi olabilir merak ettim. İlk etapta yollarınız nasıl kesişmiş olabilir ki? Gerçekten büyüleyici."

Artık Hazel'in gözyaşları ıslak yüzünden akıyor, burnuna ve ağzına giriyordu. "Lütfen," dedi yalvardı sesi onu terk ederken. "Lütfen."

"Bayan Sinnett, size çok önemli bir ders vermek üzereyim. Ben çok uzun bir yaşam sürdürdüm —evet, düşündüğünüzden daha

Dana Schwartz

uzun— ve bu masada yatan çocukla aranızdaki gibi aptalca bağlar hiçbir amaca hizmet etmez. Zevk geçicidir. Bilim, toplayabileceğiniz bilgi, öğrenebileceğiniz şeyler; kalıcı olan *bunlardır*. Bunlar insanın arkasında bir miras bırakmasını sağlar. Sizin ve benim gibi insanlar, Bayan Sinnett, Tanrı'dan daha üstün olma potansiyelini taşır.” Yüzü karardı. “Bağlanmak acıdır. Acıyı anladığınızı düşünebilirsiniz, Bayan Sinnett, eminim ben de sizin yaşınızdayken böyle düşünmüşümdür. Ama güç, bu insani dürtüleri aşma yeteneğinde yatar. Duygusallık. Çok tatlı.”

Hazel konuşamıyordu. Kasları zayıflar ve etrafındaki oda dönmeye başlarken bile onu esir alan kişiye karşı mücadele etti.

“Sanırım onun kalbini alacağım,” dedi Dr. Beecham, küçük ve kötücül bir gülümseme dudaklarının kenarlarını çekiştirirken. “Bir süredir yeniden kalp nakli denemeye niyet ediyordum. Mükemmel.” Önce masada yatan çocuğu işaret etti. Gözündeki kanama durmuş, yerini pıhtılaşmış koyu kırmızı ve kahverengiye bırakmıştı. Nefes almıyordu. “İşte o kalbi almaya hazır bir beden. Mezarcının onu diriltebilip diriltemeyeceğini görelim bakalım.”

“Yapamazsınız,” dedi Hazel. “Yapamazsınız.”

Beecham sadece ona bakıp hüznüyle sırttı ve masasından bir bıçak aldı. Bıçak sekiz santim uzunluğundaydı ve önceki ameliyatlardan kalma lekelerle kaplıydı ancak yine de o kadar keskindi ki Hazel ucunun parıltısını görebiliyordu.

Jack masada hareketlenmeye başladı.

“Jack!” diye bağırdı Hazel. “Jack, lütfen uyan!” Uzun adam çığlıklarını boğmak için diğer eliyle ağzını kapadı.

Beecham bıçağı Jack'in göğsüne indirdi. Kan fışkırıp doktorun yüzünün sol yarısına sıçradı ve delirmiş gibi görünmesine neden oldu. Beecham bıçağı çekip çıkardı ve bir sonraki kesliğini açmak için kaldırdı, bu sırada Jack'in gözleri seğirdi ve titredi.

Bıçaklı Bir Aşk Hikâyesi

Dr. Beecham iç çekti. Bıçağı bıraktı ve mavi eter şişesini aldı. Jack'in göğsünden kan kabarcık kabarcık çıkarken Beecham kasıtlı bir yavaşlıkla başka bir mendili eterle ıslattı. "İşini iyi yapabilen çok az insan var," dedi, tam o sırada Jack'in gözleri titreyerek açıldı.

Hazel'in parmakları pelerininin cebindeki yeni bilenmiş tüy kalemini buldu ve sonra her şey bir anda oldu. Tek hareketle onu cebinden çıkardığı gibi arkasındaki adamın göğsüne sapladı. Adam tüy kalemin göğsünden doksan derece açıyla çıktığı yeri tutarak geriye doğru sendeledi. "Jack!" diye bağırdı Hazel. "Jack, mendil!"

Jack doğrulduğunda Dr. Beecham Hazel'in ne yaptığını görmek için dönmüş, uşağının yere düşüşünü izliyordu. Doğrulan Jack, Dr. Beecham'ın gevşek elinden mendili çekip aldı. Refleks olarak şaşırtıcı bir kuvvetle elindeki mendili Dr. Beecham'ın yüzüne bastırdı ve doktor ameliyat sahnesindeki masanın altına, kana bulanmış samanlarla kaplı yere düşene kadar da çekmedi.

Hazel ve Jack bir an nefes nefese ve kafaları karışmış halde öylece durdular. Sonra Hazel ona doğru koşup sarıldı. Geri çekildiğinde Jack'in dizleri büküldü ve yere yığıldı. Beecham kalbinin sol tarafına yalnızca bir kesik açmıştı ama derindi. Jack, "Hazel," dedi nefes alırken, yüzü gitgide solgunlaşıyordu.

"Sana yardım getireceğim," diye fısıldadı Hazel. "Şşş. Şşş. Her şey yolunda. Hemen iyileşeceksin." Hazel, Jack'in bir kolunu omuzlarına attı ve onu sahnenin kenarındaki terk edilmiş tekerli sandalyeye götürdü. Elbisesinin önü Jack'in kanına bulanmıştı ama Hazel neredeyse fark etmedi. Dr. Beecham ameliyat masasının altında baygın yatıyordu, kendi eteriyle bayılmıştı. Hazel'in kalemle bıçakladığı adam yan tarafına doğru düşmüştü. Adamın yaşayıp yaşamadığını bilmiyordu; düşünebildiği tek şey Jack'i çıkarıp güvenli bir yere götürmektir.

Sokak, renklerin ve kokuların bulanık bir karışımı gibiydi, her şey dönüyordu, her şey çok parlaktı ve kimse onlara yardım etmek için durmuyordu. Güvenli, sessiz bir yere ihtiyaçları vardı. Hawthornden çok uzaktaydı, Jack arabaya varana kadar ölebilirdi. Hazel en yakın hastanenin nerede olduğunu bilmiyordu. Yanlarından uzun adımlarla geçen bir adamın dikkatini çekmek için, “Affedersiniz” dedi. Ses titriyordu ve kulağa delirmiş gibi geliyordu. Adam ona acıyan bir bakış attı ve yürümeye devam etti. Yukardan bir yerden boşaltılan bir lazımlığın çıkardığı sıçrama sesi duyuldu. Jack’i sokaktan uzaklaştırmalıydı. “Her şey düzelecek,” diye mırıldandı ona. Jack cevap olarak inledi. “Yapabiliyorsan yaraya bastır.”

Güneş ışığının South Bridge’deki tanıdık bir güvercin grisi şapkadan yansıdığını gördü. “Bernard!”

Şapka döndü. Bernard adını seslenen kişiyi görebilmek için elini gözüne siper etti. “Bu?.. Hazel, Tanrım. Burada ne yapıyorsunuz? Ne?..”

“Bernard, her şeyi sonra açıklayabilirim, yemin ederim. Onu Almont Evi’ne götürebilir miyim? Bıçaklandı, korkarım ölecek.”

Bernard sadece bir an tereddüt etti. “Evet, elbette. Dur, sana yardım edeyim.”

İkisi birlikte Jack’i Lothian Yolu boyunca tekerlekli sandalyeyle sürmeyi başardılar, Hazel’in tek başına başarabileceğinden daha hızlı adımlarla Saint Cuthbert’ten geçtiler. Princes Street’e dönerken, “O kim?” diye sordu Jack boğuk bir sesle ve Bernard’a boş bakışlarla bakmak için boynunu çevirdi.

“Şşş. Sessiz ol bakayım,” dedi Hazel. “Neredeyse geldik.”

Hakkını vermek gerekirse, Bernard aklındaki binlerce sorudan birini sormak üzereymiş gibi ağzı açık halde Hazel’a her baktığında başını hafifçe iki yana salladı ve Almont Evi’nin hizmetçi girişine ulaşana kadar gözlerini dümdüz önüne çevirdi.

“İkinci katta boş olan bir yatak odası olacak,” dedi Bernard. Yaklaştıklarını gören iki uşak dışarı çıktı ve Hazel’a Jack’i nazikçe kaldırmasına, hizmetçi koridorundaki merdivenlerden çıkararak nevresim serilmemiş bir şiltenin bulunduğu küçük bir odaya götürmesine yardımcı oldular. Yatağın üstünde minik bir pencere olsa da oda gölgeler içindeydi. “Bir mum alabilir miyiz lütfen? Ve bir leğen su? Varsa keten bez?” diye sordu Hazel.

Jack yatırıldığında Hazel, Beecham’ın bıçağının göğsüne verdiği zararın boyutunu daha iyi görebildi. Jack’in gömleğini dikkatlice sıyırmaya başladı ancak kumaşın bir kısmı kurumuş kanla yapışmıştı. Yara düşündüğünden daha derindi; etrafındaki deri çoktan alev alev yanıyordu ve pembeleşmişti, birkaç santim uzunluğundaki bıçak yarısından taze mor kan akıyordu. Bernard inleyerek ögürdü ve sonra odadan ayrıldı. Hazel işe koyuldu.

Jack’in derisini temizledikten sonra sonunda nefes alabildi, ona saatler gibi gelen bir süre boyunca göğsünde sıkıca tuttuğu nefesi verdi. Yara derindi, evet ama hayati organlara zarar vermemişti ve temiz bir kesik olduğu için Hazel onu düzgünce dikebildi ve deriyi enfeksiyon kapmaması için bir arada tutmayı başardı.

Öğleden sonra bir noktada Jeanette saçları bir hizmetçi şapkasının altına sokuşturulmuş halde, elinde temiz keten bezlerinin yanı sıra şömineyi yakmak için çıkmaktaşıyla birlikte odaya girdi. “Hamish –yani uşak– kadın bir doktor geldi deyince sen olduğunu anladım, hanımefendi.” Gözleri Jack’in karnına kaydı. “Jack bu,” dedi, yüzü şaşkın bir çocuğunki gibi ifadesizdi. “Orada yatan Jack. Jack bu.”

Hazel başıyla onayladı.

“Jack,” diye tekrar etti bu gerçeği kabul edemiyormuş gibi uyuşmuş halde. Bir adım ileri atarak Hazel’a bezleri uzattı. “Jack yaralanmaz. Jack asla yaralanmaz. Jack ölmez.”

Dana Schwartz

“Öleceğini sanmıyorum, Jeanette,” dedi Hazel. “Sanırım iyi olacak.”

Bunun üzerine Jeanette yüksek sesli garip bir kahkaha attı. “Tabii ki öyle! Senin gibi bir doktoru var.”

Hazel zayıfça gülümsedi. “Henüz gerçek bir doktor değilim, Jeanette.”

“Düşkünler evindeki çoğu sahtekârdan daha fazla doktorsun,” diye fısıldadı Jeanette enerjisi yenilenmiş halde ateşi harlayarak. “En azından beni dinledin. Bir başkası deli olduğumu söylerdi.”

Şöminenin çıtırtısı duyulurken iki kadın Jack’in başında bekledi, sonra Jeanette ayağa kalktı. “Sana biraz akşam yemeği getireyim. Açlıktan ölüyor olmalısın.”

Hazel bütün gün yemek düşünmemişti. Jack’le ne kadardır bu odada olduğunu bilmiyordu, sadece önceden güneş ışığının süzüldüğü küçük kare pencereden artık alacakaranlık görünüyordu. Jack uyuyordu ama nefes alıp veriş düzenliydi. Gözleri titredi ve Hazel gözkapaklarının altındaki kırmızı kan damarlarını seçebildi. Bir parmağını yanağında gezdirdi, solgun teni tıraş edilmemiş sakalının gölgesiyle koyulaşmıştı.

Bu an o kadar sessiz ve o kadar samimiydi ki kapının önünde duran Bernard rahatsız olarak ayaklarına baktı. Girmek yerine dışarı çıktı ve birkaç saniye sonra dönerek aralık kapıya hafifçe vurdu.

“Hizmetçi kızı akşam yemeğini hazırlarken gördüm, bu yüzden kendim getireyim dedim,” dedi Bernard, koridora dayanmış küçük bir masanın üstüne kızarmış tavuk tabağını bırakarak. Odadaki diğer sandalyeye oturdu. “Umarım rahatsız etmiyorumdur, sevgilim?”

“Tabii ki hayır,” dedi Hazel başını ondan çevirerek.

“Güzel. O... Durumu nasıl?”

Anatomist Mr aşk hikâyesi

“İyi olacak,” dedi Hazel, Jack’in yüzüne bakarken. Her zaman bu kadar güzel miydi? Dudakları hep böyle Eros’un oku gibi, parmak ucu kavisine tam oturacak şekilde kıvrımlı mıydı? Kulakları her zaman böyle yumuşak ve ince tüylü, deniz kabukları gibi kıvrık mıydı? Saçları her zaman bu kadar kalın ve kıvrıkcık mıydı? Bandajların arasından bile göğsünün geniş, köprücük kemiğinin çukur olduğunu görebiliyordu. Hazel başını sonsuza dek oraya yaslamak istiyordu.

“Sanırım şimdi bana ne haltlar döndüğünü anlatabilirsin,” dedi Bernard sesini dostça çıkarmaya çalışarak.

Hazel hepsini anlattı; kayıp uzuvları, eksik organları olan cesetleri ve nihayetinde Anatomistler Derneği’ne gizlice girdiğinde gördüklerini. “Sokaklardan fakir adamlarla kadınları alıp bedenlerini parça parça satıyorlar. İşlem yaparken onları bayıltmak için eter adlı bir şey kullanıyor ve sonra... Beecham’ın başka bir şeyi daha vardı: ameliyat sırasında uzuvların tutunmasını sağlamak için kullandığı bir şişe. Tam olarak nasıl olduğunu bilmiyorum, içinde ne olduğunu bilmiyorum ama Jack’le, yani bu çocukla canımızı güçbela kurtardık.”

“Ve bu çocuk da...”

“Bir mezarıcı. Mezarlıklardan ceset çalıp hekimlere ve anatomi uzmanlarına satan bir beden hırsızı. Sınava çalışmak için ondan ceset satın aldım. Ama o saygıdeğer bir adam, gerçekten öyle. Le Grand Leon’da çalışıyor. İyi bir adam.”

Bernard başıyla onayladı, yüzünden herhangi bir tepki okunmasa da gözlerini Hazel’dan bir an olsun ayırmadı. Bir dakika boyunca sessiz kaldı ve Hazel tekrar konuşmaya başladı.

“Bernard,” dedi Hazel ciddiyetle. “Ciddi bir şeyler oluyor. Gerçek bir şeyler. Kaç kişinin öldüğünü, kaç kişinin Dr. Beecham’ın elinden zarar göreceğini veya öleceğini bilmiyorum. Bu

Dana Schwartz

konu hakkında bir polis memuruyla veya babanla konuşman gerekiyor ama bunu senin yapman gerekiyor. Sana inanırlar; inanmak zorundalar. Sen bir vikontsun.”

“Bir vikontun oğluyum.”

“Bu önemli değil. Önemli olmadığını biliyorsun. Bir polis memuruyla konuşmaya çalıştım fakat beni görmezden geldi. Ama kendi gözlerimle gördüm, Bernard, yemin ederim bunların hepsi gerçek. Bana inanıyorsun, değil mi? Bugün Baron Walford’a yeni bir göz taktı! Bir dahaki sefere Baron Walford’ı gördüğünde yeni bir gözü olacak! Bana inandığını söyle.”

“Sana inanıyorum, Hazel,” dedi Bernard. “Sonuçta sen benim nişanlımsın. Birbirimize güvenmeliyiz.” Sertçe ayağa kalktı. “Şimdi gidiyorum, yakında görüşürüz.” Hazel’in yanağına kuru bir öpücük kondurdu. “Görüşürüz, sevgilim.”

Hazel gözlerini Jack’ten ayırmadı. Ayırsaydı Bernard’ın gözlerinde dumanı tüten kömür gibi parlayan öfkeyi görebilirdi.

Jack'in kendini arabayla Hawthornden Kalesi'ne gidecek kadar iyi hissetmesi iki gün sürdü ve yürüyebilecek kadar iyi hissetmesi için de Aşçı'nın yulaf lapası ve Hazel'in özenli sargı değişiklikleriyle dolu bir hafta daha geçmesi gerekti. Bıçak yarası enfeksiyon kapmadan kabuk bağladı ve Jack'in acıdan iki büklüm olmadan kalenin bahçelerinde yavaş yavaş dolaşmayı başardığı gün Hazel'a Le Grand Leon'a dönme zamanının geldiğini söyledi.

"Sadece bazı eşyalarımı kontrol etmek için," dedi Jack. Tavan tahtalarındaki bir göze güvenle sakladığı birkaç pound ve temiz iki gömlek vardı. Bıçaklandığında giydiği gömleği Hazel ovup temizlemiş olsa da göğsünde hâlâ pembe kan lekesi vardı ve Hazel'in merhum kardeşinden ödünç aldığı ince kumaşlı gömlekler kaşındırdığı için asla rahat edemiyordu. Hazel kabul etti, tabii akşam döneceğine söz vermesi şartıyla.

"Doğru düzgün iyileşmek için taze pansumana ve sargıya ihtiyacın var. Bu aşamada bir enfeksiyonla uğraşmak istemezsin."

"Gayet makul." Jack tereddüt etti, sonra onu öpecekmiş gibi eğildi. Ama bunun yerine birkaç kez hızla gözlerini kırptırdı ve yumruğunu sıkıp bıraktı. "O halde hoşça kal," dedi ve Hazel'in cevap vermesine fırsat vermeden arkasını döndü.

Hazel pencereden kış donuna rağmen ağaçlara yapışıp kalmış birkaç kırılğan yaprağın görüşünü kapadığı virajda Jack'le arabanın gözden kaybolmasını izledi.

Jack göğsündeki dikişler açılmadan tiyatronun girişlerinde kendisi için kurduğu yuvaya tırmanmanın bu kadar zor olacağını hiç düşünmemişti. Merdivenin yarısına geldiğinde durup nefesini toplamak zorunda kaldı. Tiyatronun ön kapısının çalındığını duyduğunda yukarı çıkmaya devam etmenin değip değmeyeceğini düşünüyordu.

Tıklama sert ve ısrarcıydı. Garipti. Tiyatro aylardır kapalıydı. Jack ara sokağa bakan sahne girişinden girmişti ve diğer tüm anahtarlar Bay Anthony'deydi. Le Grand Leon'da işi olan biri kapıyı çalmıyordu.

Jack binadaki seslerin yer değiştirmesine, tahtaların gıcırdamasına ve tavandaki girişlerin tam olarak birleşmediği yerlerden sı-zan soğuk havanın ılık çalmasına kulak kabartarak bekledi. Kapı kararlı parmak eklemleriyle sertçe tekrar çalındı. Kapının çalınması durmadı ve Jack tozla kaplı lobiden geçerek ön kapıya ulaştı, küçük bir bıçağı cebine koydu ve her ihtimale karşı parmaklarını sapına doladı.

“Jeanette? Sen misin?” diye seslendi. Yanıt gelmedi.

Kapıyı çekerek açtığında karşısında bir polis memuru, iki bekçi ve bir yargıç buldu. Jack içgüdüsel olarak kaçmaya çalıştı. Polis memuru ellerini sırtında bükerek Jack'i sertçe yakaladı.

“Hey!” diye bağırdı Jack. “Hey! Ne yapıyorsunuz?”

“Penelope Harkness, Robert Paul, Mary McFadden ve Amelia Yarrow'un cinayeti nedeniyle tutuklanıyorsunuz. Ve şüphesiz çok daha fazlası da vardır. İğrenç.” Polis memuru, Jack'in çizmesine tükürdü.

“Bir yanlışlık var. Dinleyin, bir yanlışlık var.”

Anatomist: Mr aşk hikâyesi

Bekçilerden biri Jack'in cebindeki bıçağı buldu. Bıçağı çıkarıp yargıca gösterdi ve sonra kendi cebine koyarak iğrenmeyle başını iki yana salladı.

"Hey, o benim! Geri ver!"

Yargıç boğazını temizledi ve tepeden Jack'e baktı, oysa aynı boydaydılar. "Bize seni burada bulabileceğimiz söylendi. Flesh-market'taki küçük arkadaşların sandığın kadar güvenilir değilmiş galiba. Hırsızlar, katiller, hainler. Tanrı ruhlarınıza merhamet etsin."

"Yalan söylüyorsun," dedi Jack, tutulduğu ellere karşı kıvrınarak. "Yalan söylüyorsun. Bu bir şaka! Neden birini öldüreyim ki?"

"Anatomistler Derneği'ne ceset mi satıyordun?"

Jack'in ağzı kurudu ve dili şişmiş gibi geldi.

Yargıç gülümsedi. "Senin gibi çalışkan bir genç adamın tabiri caizse aracıyı ortadan kaldırmak istemesi mantıklı. Gidip kendin birini öldürebilecekken cenaze bekleyerek zaman kaybetmeye ne gerek var ki?"

"Bu bir yalan," diye fısıldayabildi Jack. "Ben hiç kimseyi öldürmedim. Ceset sattım, evet ama onları kazıp çıkardım."

Yargıç onu duymazdan geldi. "Roma humması salgını sırasında cinayet işlemek çok elverişli. Ölüm nedenini kontrol etmek için yeterince yaklaşmak isteyen pek kimse olmazdı."

Polis memuru başıyla onayladı. "Bana bile geldi, genç bir leydiyi karmaşık bir plana dahil olmaya ikna etmişti. Bıraktığı izleri örtüyordu. Aynı şeyi vikontun oğlunda da denedi." Pis pis sırıttı. "Tanrı'ya ve Kral'a şükür ki genç Lord Almont senin ne mal olduğunu anlayacak kadar zekiydi. Cebini doldurmak için daha kaç kişiyi öldürecektin?"

Dana Schwartz

“Hazel Sinnett’ı bulun!” dedi Jack. “Onu bulun, Hawthorn-den Kalesi’ndeki evin hanımı. Onu bulun ve buraya getirin, o her şeyi açıklayacak.”

Polis memuru dirseğini Jack’in karın boşluğuna indirip nefesini kesti. Jack iki büklüm oldu ancak iki bekçi düşmesini engelledi. Dikişlerinin açıldığını hissetti ve kan eski bıçak yarasından gömleğine sızmaya başladı. “Bize ne yapacağımızı söyleme, katil. Sosyal açıdan senden üstün olan birinin adını karalamaya nasıl cüret edersin?”

Edinburgh Akşam Gazetesi

22 Aralık 1817

“MEZARCI CİNAYETTEN YARGILANIYOR”

Mahkeme dün cinayetle suçlanan Jack Ellis Currer'ın duruşmasına başladı. Son yıllarda hiçbir duruşma kamuoyunda bu kadar yoğun bir ilgi uyandırmamıştı: Tutuklunun mahkeme salonuna getirilmesinden bir saat önce duruşma salonunun kapıları kesinlikle tarihi olacak bu duruşmayı bir anlığına görmeye çalışan geniş bir halk kitlesi tarafından kuşatılmıştı. Lord Maclean ve başka bir asil lord saat ondan birkaç dakika önce yerlerine yerleşti.

Currer uzun boyluydu ve yıpranmış lacivert bir pardösü giyiyordu. Fizyonomisinde, keskin çene hattı ve çatık kaşları dışında herhangi bir özel sertliğe işaret eden bir şey yoktu. Currer gün boyunca süren duruşmalarda canı sıkkın görünse de pişmanlık sergilemedi.

Dr. III. William Beecham, Currer'ın düzenli olarak Edinburgh Kraliyet Anatomistler Derneği'nde tüyler ürpertici ürünlerini satın alacak müşteriler aradığını gördüğüne dair ifade vermek için kürsüye çağrıldı. Almont Evi'nden Vikont Almont'ın oğlu Bernard Almont, işlerin ters gittiği bir kart oyununda bıçaklanması-
nın ardından ölümün eşiğine geldiğine inandığı sırada Currer'ın tüm bunları itiraf ettiğini duyduğuna dair ifade verdi. Currer, polis on tutukladığı kapalı Le Grand Leon tiyatrosunda yasadışı olarak yaşıyordu.

Anatomistler Derneği'nde doktor olan Edmund Straine ise cesetlerin yasadışı satın alımı nedeniyle suçlanmakta.

Noel Günü Hazel başı dik ve gözleri aşağıda Eski Şehir'e doğru yürüdü. Aralık ayı donuyla sertleşen dolambaçlı yollar ve kilometrelerce uzanan boş tarım arazisi boyunca yürümeye karar vermişti. Ayakları ağrıyordu ama bunun pek farkında değildi. Topuğunun kanadığının, ıslaklığın çorabına ve botunun tabanının derisine doğru ilerlediğinin ancak şöyle böyle farkındaydı. Rüzgâr ve dünya onu uyuşturmuştu, artık hiçbir şey onu incitemiyordu.

Jack'in tutuklanmasının üzerinden bir hafta geçmişti. Annesi ve Percy hâlâ Londra'daydı ve yılın kalanını orada geçireceklerdi. Şehirde yalnızdı.

Dar kaldırımlı sokaklar sessizdi, sanki bütün Edinburgh Roma humması tehdidi dışarıda bir sis gibi asılı kalmaya devam ederken sevdiklerine sıkıca sarılarak Noel ateşinin etrafında huzur bulmuştu. Iona, Charles ve Aşçı'ya izin vermişti. Bugün sadece bir kişiye ihtiyacı vardı.

Sınıf tam olarak Hazel'ın aylar önce, bir ömür önce hatırladığı gibiydi. Kan veya çürüme kokusu yoktu, dönem bitince temizlenmişti. Hazel ahşap cilası ve alkol kokan odaya girdi.

Dr. Beecham kürsünün başında duruyor, bazı kâğıtları düzenliyordu. "Bir dakika, Bayan Sinnett," dedi başını kaldırmadan. "Tatil sonrası yeni dönem öğrencilerim için hazırlanıyorum. Ne kadar çok işim olduğuna inanamazsınız. Kâğıt işleri yok mu, Tanrım." Birkaç parça parşömeni daha düzgünce sıraladı ve sonra

Dana Schwartz

derin bir iç çekerek Hazel'a baktı. "Merhaba."

"Kitabınızı iade etmeye geldim," dedi Hazel. *Dr. Beecham'ın İncelemesi*'nin doktora ait kopyasını küçük bir toz bulutu kaldırarak bir sıranın üzerine attı. Pelerininin cebinden kitabın arasından düşmüş, el ve parmakları gösteren küçük diyagramı çıkardı. Onu, bir zamanlar çok saygı duyduğu doktor ve yazarla bağlantı kurduğunu hissettiren bir tür muska gibi saklamıştı. Bir önceki gece garip hipotezinin parçaları bir araya geldiğinde ona bakıyordu. Kanıtları incelemişti. Bir sonuca varmıştı.

"Kitap sizde kalabilir. Kendime ait birkaç kopyam var," dedi Beecham kuru bir sesle.

"Nihayet anlıyorum," dedi Hazel. "Nasıl daha önce anlamadım, nasıl bu kadar uzun süre gözden kaçırdım bilmiyorum. Hayır, elbette biliyorum. Çünkü bu saçma. Üstelik imkânsız olduğunu düşündüm. Ama her zaman orijinal Dr. Beecham'ın dünyanın en büyük hekimi olduğuna inandım, bu yüzden onun her şeyi başarabileceğini düşünmeliydim. *Sizin* her şeyi başarabileceğinizi düşünmeliydim."

Beecham cevap vermek yerine kürsünün arkasından çıktı. Her zaman taktığı siyah deri eldivenlerinde parmaklarını esnetti ve tek kaşını kaldırdı.

"Eldivenlerinizi çıkarın," dedi Hazel.

Beecham tek kelime etmeden itaat etti, deri eldiveni bileklerinden nazikçe sıyrarak ve sonra her parmağı dikkatlice çekerek her iki elini de çıplak bıraktı.

Dr. Beecham'ın parmaklarının her biri farklı renklerde ve ölüydü; on farklı elden on parmak. Ten renkleri ve boyutları farklı parmaklar Beecham'ın eline kalın düzgün ama görünür siyah dikişlerle dikilmişlerdi.

"Gördüğünüz gibi," dedi, "işçiliğim hep bugünkü kadar us-

taca değildi.” Hazel’a parmaklarını göstermek için ellerini birkaç kez çevirdi. “İzin verirseniz?” Hazel başıyla onayladı ve Beecham eldivenlerini tekrar taktı. “Öncesinde parmak kaybetmek en kolay olanıydı. Ve uzuv nakilleri için toniğimi mükemmelleştirmeden önce elimden gelenin en iyisini yaptım. Ölüm asla gerçekleşmediğinde yaralanmalar kolaylaşır. İşte böyle. Küçük sırrımı keşfettiniz. Size bir fincan çay ikram edebilir miyim?”

“Doğru demek,” dedi Hazel. “Tek Beecham sizdiniz. Kitabı, incelemeyi siz yazdınız. Siz...”

“Ölümsüzlük bulmacasını çözdüm,” dedi Beecham. “Her hekimin nihai amacıdır sanıyorum. Meğer diğerleri benim kadar zeki değilmiş.”

Hazel’ın zihnindeki düşünceler tatmin edici bir *klik*le birleşti. “Torunu bırakın hiçbir zaman bir oğul bile olmadı. Yalnızca sizdiniz.”

Beecham arkasındaki küçük şöminedeki su ısıtıcısına döndü. “Aslında bu konuda yanılıyorsunuz, Bayan Sinnett. Bir oğul vardı. İki oğlum vardı aslında, Jonathan ve Philip. Ve güzel kızım Dorothea. Bir de eşim Eloise. İlk zamanlarda organlarımın ve uzuvlarımın tek tek benden ayrılmasının ölümsüzlükle en büyük mücadelem olduğunu sanmıştım. Sonra fark ettim ki asıl mücadele sevdiklerimin ölümünü izlemektir. Eloise doğum sırasında ölüm döşegindeyken hayatta kalması, benimle birlikte yaşaması için toniğimi içsin diye dizlerimin üzerinde yalvardım ona. Reddetti. Aptal olduğunu düşündüm. Çoğu zaman hâlâ öyle düşünüyorum. Ama böyle Noel günlerinde, bazen belki de haklı olduğunu düşünüyorum. Çocuklarımı tekrar görebilmeyi dilerdim. Eloise onlarla sonsuzluğu yaşıyor ve ben hâlâ buradayım.” Beecham kendine bir fincan çay doldurdu. “Lütfen bir fincan çay alın. Muhteşem bir çaydır. Eloise öldüğünden beri böyle kendim

Dana Schwartz

olarak biriyle konuşmadım. Şaşırtıcı bir şekilde özgürleştirici.”

“Nasıl yaptınız?” diye sordu Hazel dayanamayarak.

Beecham bir kedi gibi gülümsedi ve ceketinin iç cebinden içinde altın renkli sıvı olan küçük bir şişe çıkardı.

Yakından bakıldığında magma ya da sıvı cıva gibi dönüyordu, kıvamlıydı ve metalik bir parıltısı vardı ama yine de yarı saydamdı. Cama kapanmış, sonsuz ve daima değişen bir evrendi sanki. “Bir tonik,” dedi. “Benim toniğim. Bunu nasıl keşfettiğimi sorarsan sanırım tek yanıt korku. Ölüm korkusu. Unutulma korkusu. Kaderimde babamın çalıştığı ve benim de çalışmamı beklediği tabakhane neden daha büyük bir şey yapmak olduğunu çocukluğumdan beri biliyordum. Hayatımın ilerleyen dönemlerinde bu toniği mükemmelleştirdim. Takıntıdan başka bir şey değildi. Toniğin içeriğini merak ediyorsanız, Bayan Sinnett, uzun zaman önce formülün sadece bana ait olması gerektiğine karar verdim. *Sihir* diyelim. Anlamayanlar için bütün bilim sihir değil midir? Bilginin yükü dünyayı mekanik hale getirmesidir. Ben tüm mucizelerin açıklanarak yok edildiği bir dünyada ölümsüzüm.” Şişeyi masanın üzerine koydu. Hâlâ ayakta duran Hazel’in gözleri şişeye kilitlendi.

“Ölümsüzlük ne anlama geliyor?” diye sordu Hazel. “Teknik anlamda. Yaşlanıyor musunuz? Hayır, sanırım. Öldürülebilir misiniz?”

“İlginç bir soru! Uzun zamandır ilginç bir soru duymamıştım. Beni öldürmeyi mi planlıyorsunuz, Bayan Sinnett? İki sorunuzun da tek bir cevabı var: Hayır. Bıçak yaraları, tabanca yaraları, boğulma. Hiç etki etmiyor. Sanırım daha sistematik bir yaklaşım—parçalara ayırma, küle çevirme—sonumu getirebilir ama tahmin edebileceğiniz üzere kapsamlı deney yapmaktan kaçındım. Lütfen oturun. Size çay ikram edemesem da en azından bir sandalye verebilirim.”

Hazel düşüncelerini toplamaya çalıştı. Bir süre sonra Dr. Beec-

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

ham'ın karşısına oturdu ve gözlerine baktı. "Jack Curren'ı öldüreceksiniz. Öldürdüğünüz insanlar yüzünden onu asacaklar."

Beecham'ın fincanının üzerinde buhar dönüyordu. "Onu seviyorsun," dedi doktor basitçe. Bu bir soru değil, sadece bir gözlem. "O zaman size en büyük hizmeti yapmış oldum, Bayan Sinnett. Aşk, bitmesini beklerken duyduğunuz uzatılmış ıstıraptan başka bir şey değildir. Sevdiklerimizi kaybetme korkusu bize bencilce, aptalca ve zalimce şeyler yaptırır. Tek özgürlük aşktan kurtulmaktır ve aşkınız yok olduğunda sonsuza dek hafızanızda kristalleşerek mükemmelleşir."

"Ölmeyi hak etmiyor," dedi Hazel.

"Hepimiz ölmeyi hak ediyoruz," diye yanıtladı Dr. Beecham. "Bu doğuştan gelen tek hakkımızdır."

"Straine ne olacak?" dedi Hazel. "Onu da tutukladılar."

Beecham tek kaşını kaldırdı. "Onu mu savunuyorsunuz? Size tıp hedeflerinizde engel olan adamı?"

"Hayır," dedi Hazel. "Onu savunmuyorum. Ama bunun suçlusu o değil. Ben gerçeği savunuyorum."

Beecham çayından bir yudum aldı. "Gerçek diye bir şey yok, Bayan Sinnett. Anatomi adı verilen en temel sözde gerçekler bile yeni amaçlara uygun olarak manipüle edilebilir. Tek gerçek güçtür ve tek güç hayatta nasıl kalacağını bilmektir."

Masadaki küçük tonik şişesini alıp ona baktı. Hazel onu ilk gördüğünde altın rengiydi ancak şimdi farklı bir açıdan baktığında neredeyse parlak siyah gibi görünüyordu.

"Yoğun bir şekilde seyreltildiğinde tonikten sadece bir damlanın," dedi Beecham, "naklettığım uzuvların ve organların yeni bedene uyum sağlaması ve enfeksiyon kapmadan yerleşmesi için yeterli olduğunu keşfettim. Bunu merak ettiğinizi biliyorum." Şişeyi parmaklarında döndürdü. "Bu, ölmeden önce eşime, Elo-

Dana Schwartz

ise'e içmesini teklif ettiğim şişenin ta kendisi. O günden beri yanımda taşıyorum. Biliyor musunuz, Bayan Sinnett, yüz yıl sonra kadın doktor kavramı çok da saçma görünmeyebilir. Takip eden yüzyılda daha da az saçma olacaktır. Gelecek yüzyıllardan çok daha iyi hizmet alacaksınız ve o zamana kadar herhangi birinin tek bir yaşamda olmayı umabileceğinden daha zeki olmak için yeterince şey öğrenmiş olacaksınız. İşte. Alın bunu."

Hazel içgüdüsel olarak elini uzattı ancak sonra durdu. Aslında birkaç dakika önce şişeyi kapıp kaçmayı düşünmüştü ancak tereddüt ediyordu. "Hayatınızın eserini böyle bedava mı veriyorsunuz?"

"Bedava olmadığına sizi temin ederim. Bu şişeyi teklif ettiğim ikinci kişisiniz ve eminim ki onu mükemmel bir şekilde kullanabilirsiniz. Şu anda benim hakkımda ne düşündüğünüz önemli değil, Bayan Sinnett, başardığım şeyin büyüklüğünü zamanla anlayacaksınız. Piramitlerin tabanı cesetlerle doluydu, canım. Tüm ilerlemeler insanların feda edilmesini gerektirir. Onlar fakir ve sefildi. Şehir onları zaten öldürmüştü, ben sadece hayvanın her parçasını kullanıyordum."

Hazel'in kulakları uğuldadı ve kalbi göğsünde hızla çarptı. Şişeyi aldı.

"Burada ne kadar kalacaksınız?" diye sordu başparmağını şişenin sürekli soğuk kalıyormuş gibi duran camında gezdirerek. "Edinburgh'da yani. İnsanlar yaşlanmadığınızı ne zaman fark edecek?"

Beecham çayından bir yudum daha aldı. "Korkarım ki oldukça yakında. Sanırım bir sonraki durağım Amerika olacak. Büyük bir ülke. Bir adamın kaybolup kendini baştan yaratabileceği kolay bir yer. Çay istemediğinize eminsiniz? Ya da belki daha sert bir şey ikram edebilirim! Sonuçta bugün Noel. Sanırım burada bir yerlerde iyi yıllanmış bir viski bulabilirim. Ah, evet." Beecham kürsünün arkasından kehribar rengi bir şişe çıkardı. Çayına bir

Anatomî: Bir aşk hikâyesi

yudum döktü, ardından Hazel için temiz bir bardağa birkaç parmak doldurdu. “İsrar ediyorum,” dedi. “Noel için.”

“Sağlığınıza o zaman,” dedi Hazel ve diliyle boğazını yakan bir yudum aldı.

Beecham çay fincanını kaldırdı. “Nişanınıza,” dedi gözlerinde bir ışıltıyla. “Yakın zamanda nişanlandığınızı duydum. Korkarım öğretim üyeleri bile sosyete dedikodularını duyuyor.”

Hazel başını iki yana salladı. “Komik,” dedi. “Sanırım söyledığınız şey doğrudur. Sevdiğinizi kaybetmek tek özgürlüktür.”

Jack’in tutuklanmasının ertesi sabahı Hazel kendinden şüphe duymadan ya da korkmadan uyandı. Bir unvanın ya da bir kalenin güvenliğinden yoksun bir hayat, annesinin gazabı ya da babasının hayal kırıklığı onu korkutmuyordu. Gerekirse bir çitin ardındaki cadı olarak yaşar, yaraları diker ve bebekleri dünyaya getirirdi. Sokaklarda dilenir, hizmetçi olarak çalışır, Kıta’ya yelken açardı. Değişim şaşırtıcıydı. Beyninde bir kıvılcım çakmıştı, sıvıların ya da elektriğin kimyasal bir mucizesi yaşanmıştı ve artık hayatı ona tamamen farklı geliyordu. On yedi yıllık yaşamında hayatı ilk kez kendisinini.

Onu reddettiğinden beri Bernard’ın gönderdiği her mektubu açmadan yakmıştı. Gönderdiği beyaz zambakları Hawthorn-den’in aşağısındaki dereye atmıştı.

Hazel viskisini bitirdiğinde Dr. Beecham’a içki için teşekkür etti. “Amerika’da iyi şanslar dilerim,” dedi ve gitmek için arkasını döndü.

“Umarım toniğimi içersiniz,” dedi Beecham. “Dünyanın henüz sizin için hazır olmadığını söylerken ciddiydim. Gelecek yüzyılda neler başarabileceğinizi görmek beni sevindirirdi. Ve sonunda bana eşlik edecek bir bilimsel zihin olurdu.”

Hazel döndü. “Ölümsüzlüğü kullanacağım tek şey,” dedi, “bi-

rini asılmaya karşı koruyup korumayacağını keşfetmek olacak.”

Beecham şaşkınlıkla ayağa kalktı, ağzı açıktı. Birkaç kez hızla gözlerini kırıştırdı ve sonra tekrar oturdu. “Evet,” dedi sessizce. “Ölümsüzlük bir kırık boyundan ve boğulmadan daha güçlüdür.”

Hazel doktora başıyla selam verip oradan ayrıldı. Beecham sınıfında tek başına kalmıştı, ateş onu arkadan aydınlattığı için insandan çok bir gölge gibi görünüyordu.

37

Hapishaneye ziyaretçi kabul edilmiyordu ama Hazel gardiyana bir pound uzattı ve gardiyan başını onaylayarak onu içeri aldı. “Beş dakika,” dedi ve arkasını döndü. Karar çok çabuk çıkmıştı. Lordlar Kamarası’nın Jack Curren’in suçlu olduğuna ve asılmayı hak ettiğine karar vermesi sadece dört saat sürmüştü. Cesetlerin satın alınmasındaki rolü nedeniyle Dr. Straine tıp lisansını kaybetmiş ve Anatomistler Derneği’nden ihraç edilmişti ancak günlerdir sokaklarda bir kalabalık Straine’in de asılması gerektiğini haykırıyordu.

Hazel Eski Şehir’de yürürken duymuştu onları ancak hapishaneye girdiği anda kalın taş duvarlar dışarıdan gelen tüm sesleri bastırıp yok etti. Hapishane koridorlarından sadece çılgınlık ve keder dolu sessiz inlemeler yankılanıyor, sıçanların sesine uyum içinde karışıyordu. Bunlar, kendilerini dinleyecek kimsenin kalmadığını bilenlerin sızlanmalarıydı.

Jack duruşmada kendini savunmamıştı. Hiçbir bahane sunmamış veya açıklama yapmamıştı. Bir katil olarak görülmek, bir katil ve bir deli olarak görülmekten iyiydi. Hazel onu tekrar gördüğünde gözlerinin dolmasını bekliyordu ancak hiç gözyaşı kalmamıştı. Son birkaç günde hepsi onu terk etmişti. Hem sevinçten hem de acıdan arınmıştı, tamamen uyuşmuştu ve boş hissediyordu.

Jack hiç görmediği kadar zayıf görünüyordu, kamburunu çıkarmış halde duvara yaslanmış oturuyor, duruşmasından sonra

Dana Schwartz

ondan almayı unuttukları bir zarı yerde yuvarlıyordu. Saçları uzun ve cansızdı, gözlerinin kenarları yorgunluktan kıpkırmızı olmuştu.

Hazel’ı görünce ayağa kalkıp parmaklıklara yürüdü ve ellerini kendininkilere alabilmek için uzandı. “Hazel,” dedi. “Hazel, aşkım.” Kumral saçlarından bir tutamı kulaklarının arkasına sıkıştırdı. O kadar yakındı ki Hazel onun burnunun üstündeki çilleri seçebiliyor, nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu.

Hazel’in avcunda bir şey vardı, küçük bir cam şişe. Garip ısıltısı parmaklarının arasından görülebiliyordu. Jack bakakaldı. Hazel içinde ne olduğunu ve ona vereceği gücü anlatırken dikkatle dinledi. Sessizce birkaç soru sordu. Hazel cevapladı.

Hazel şişeyi parmaklıkların arasından uzattı ve Jack alıp avcunda yuvarladı.

“Yani gerçek mi?” diye sordu sadece.

Hazel başıyla onayladı.

İncelemek için şişeyi küçük pencerenin loş ışığına doğru tuttu. Camın içinde küçük bir galaksi dönüyordu. “İçer miydin?” diye sordu yumuşak bir sesle. “Benim yerimde olsaydın yani.”

“Jack, içmek zorundasın. Lütfen. İç ve bana geri dön. En kısa zamanda benimle Hawthornden’da buluş. Böylece bir yerlere kaçabiliriz. Bir yerlere. Kıtaya. Yeniden başlarız.”

Jack o zaman güldü, Hazel’ı tanıdığı kısa süre içinde ona karşı hissettiği bütün neşe, acı ve sevgiyle dolu güzel, parlak bir sestti. Sonunda Hazel’ı ağlatan da onun kahkahası oldu. “Neden gülüyorsun?” dedi Hazel ve sonra onunla gülmeye başladı.

Jack paslı parmaklıkların aralıklarından dudaklarını onunkilere bastırdı ve ikisi de gözyaşlarının tuzunu tattı. “Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. Hazel, bunu kabul edersem hayatım boyunca kaçak bir adam olacağım. Ya da en azından uzun bir süre. İlk

Anatomik: Bir aşk hikâyesi

hayatım ve ikinci hayatımın bir kısmı. Sen” —onu tekrar öptü— “sen...” Ve tekrar. “Güzel...” Ve tekrar. “Mükemmel...” Ve tekrar. “Gerçek bir hayatı hak ediyorsun. Harika bir doktor olacaksın. Pek çok insana yardım edecek, pek çok hayatı değiştireceksin. Dünyayı ateşe vereceksin ve bunu gölgelerin içindeyken yapamazsın. Kaçarken ilaç ve tedavi yöntemleri üretemezsin. En büyük beyinlerimizden hiçbirisi ders çalışmadan önce o gün ne yiyeceğini düşünmek zorunda kalmadı. Hayır, Hazel. Hayır. Bunu sana yapamam.”

“Bu senin vereceğin bir karar değil, Jack. Nerede ve nasıl yaşayacağımı ben seçerim. Bu yeterince iyi bir sebep değil.”

Jack kaşlarını kaldırdı. “Benimle tartışıyor musun? Asılmak üzereyim ve istediğimi yaptıramıyor muyum?” Güldü. “Sanırım haklısın. Bu yeterince iyi bir sebep değil. Kahraman gibi görünmemi sağladı ama aslında bencil olan benim.”

“Ne demek istiyorsun? Sen nasıl bencil olabilirsin ki?”

“Hazel senin yaşlandığını görecek, seni kaybedecek ve sonraki gün yaşamak zorunda kalacağım bir dünyadan daha kötü bir cehennem yok.” Gözyaşları Hazel’in yanaklarından sessizce süzölmeye devam etti. “Sen benim için her zaman on yedi yaşında olacaksın, Hazel Sinnett. Her zaman güzel, inatçı ve zeki olacaksın. Gözlerimi kapadığımda gördüğüm son yüz ve uyandığımda hayal ettiğim ilk yüz sen olacaksın.”

“İçecek misin yani?” diye sordu Hazel sessizce. “Toniği içecek misin?”

“Henüz bilmiyorum,” dedi Jack. “Çok korkuyorum.”

Hazel’in arkasında bir kapı gürültüyle kapandı, ardından bir bekçinin ağır adımları duyuldu. “Bu kadar yeter, hanımefendi. Ziyaret sona erdi.”

Hazel, Jack’i tekrar öpmek için eğildi. “Bütün hayatımı seni severek geçirecek, Jack Curren,” dedi. Elini parmaklıkların

arasından uzatarak avcunu onun kalbine koydu, göğsünün ortasına diktği dikişleri hissediyordu.

“Kalbim senin, Hazel Sinnett,” dedi Jack. “Daima senin. Atsa da atmasa da.”

“Atsa da atmasa da,” dedi Hazel da.

Ertesi sabah saat onda Jack Currer Grassmarker'ta idam edildi. Edinburgh'da halka açık bir idamın daha önce hiç bu kadar kalabalık olmadığı söylendi. Hazel oraya gitmemiştii. Jack'in bedeninin satın alındığını ve üniversite eğitim hastanesine götürüldüğünü söylediler.

Ancak orada kalıp kalmadığını söylemediler.

Bahar gelip donlar eridiğinde ve Hawthornden'in aşağısındaki dere yatağını doldurduğunda Iona ve Charles bahçede evlendiler. Gelin Hazel'in Yeni Şehir'deki bir terziye sipariş ettiği pembe bir elbise giymişti, saç örgüsü küçük beyaz ve yeşil çiçeklerle süslenmişti.

Charles arabanın yanında beklerken, "İyi olacak mısınız?" diye sordu Iona törenden ve danstan sonra. Çift balayı için Inverness'a gidiyordu ve bir ay sonra Hawthornden'a dönecek olsalar da artık Hazel'la kalede yaşamayacaklardı. Charles ve Iona köyde küçük bir kulübede karı koca olarak yaşayacaktı. Babası zaten Saint Helena'daydı, annesi ve Percy de Londra'da kalmayı tercih ettiği için Hazel hayatında ilk kez Hawthornden Kalesi'nde yalnız yaşayacaktı.

Tam olarak yalnız olmayacaktı. Bütün kış boyunca Hawthornden'in birinci katı, Hazel'in Roma humması ve daha kötü durumdaki hastaları tedavi ettiği bir hastane olarak hizmet vermişti. Kantaron kökü sayesinde hastalarından biri bile ölmemişti ve Hazel hastalığın bulaşmasını tamamen önleyebileceğine inandığı bir aşı üzerinde harıl harıl çalışıyordu. Roma humması nedeniyle artan ceset yığınları ve bunun yarattığı korku Beecham'ın gerçekleştirdiği sakatlama ve cinayetler için bu kadar uygun bir kılıf olmasaydı bu aşığı Beecham'ın kendisi de keşfe-debilirdi.

“İyiden de öte olacağım,” dedi Hazel. Aslında yalnız sabah yürüyüşlerini, kitaplarla baş başa kalmayı, camın diğer tarafında yağmurun yağdığı pencere pervazında kitapla kıvrılarak geçireceği akşamları dört gözle bekliyordu.

“Arabayı Charles’la benim almamızın sorun olmadığından emin misiniz?”

“Elbette sorun değil, Iona. Bir yere gitmem gerekirse Bayan Rosalind var. Belki başka bir at daha alırım,” dedi Hazel. “Yalnız hissederse diye.”

Jack’in idamından bir hafta sonra Betelgeuse kaybolmuştu. At gece çalınmış gibi görünüyordu. Hazel herhangi bir ses duymamıştı, sanki Betelgeuse kendi başına kaybolup gitmişti.

Iona, Hazel’a sarıldı. “Kendinize dikkat edin.”

“Sen *kendine* dikkat et! Artık evli bir kadınsın. Bu daha fazla aptallık yapamayacağın anlamına geliyor,” dedi Iona’nın örgüsünü düzeltirken.

Iona ışık saçarak gülümsedi. “Ben, evli bir kadın! İnanabiliyor musunuz?”

“Elbette inanıyorum,” dedi Hazel. “Bu dünyada istediğin her şeyi ve daha fazlasını hak ediyorsun.”

Iona gururla arabanın kapısına dayanarak pantolonundaki tozu silkeleyen Charles’a baktı ve sonra Hazel’a döndü. “Siz de, hanımefendi. Bu dünyada istediğiniz şeylere layıksınız.”

Boğazındaki düğüm konuşmasını zorlaştırdığı için Hazel son bir kez daha Iona’ya sıkı sıkı sarıldı ve araba bahçe yolundan uzaklaşıp anayola doğru ilerlerken onu izledi.

Jack bazen rüyalarına giriyordu, gözleri sıcak ve arzuluydu. İlk birkaç ay boyunca sabahları yastıkları gözyaşlarıyla ıslanmış halde uyanırdı. Gözyaşları dindiğinde bile kalbindeki sızı hâlâ orada

Anatomî: bir aşk hikâyesi

olurdu, bir taş kadar ağırdı. Gözlerini açmadan göğsü sıkışıyor ve onsuz bir dünyada yaşadığını hatırlamak zorunda kalıyordu. Bazen onu, sonsuza kadar genç ve güzel kalacak oğlanı, ata binmeyi öğrettiği ve bir mezarda öptüğü oğlanı Fransa'ya ya da Amerika'ya yelken açarken hayal ediyordu, deniz etrafında kabarırken bir yerlerde bir geminin armasında gururla duruyordu. Bazen rüyalarında Hazel'la konuşur, eğilip sessiz, şefkatli şeyler söylerdi ama uyandığında asla hatırlayamazdı. Hazel gölgelerin kendilerini Jack'in gururlu profiline ve yüzünün hatlarına dönüştürdüğü yarı uyku halinde olabildiğince uzun süre kalmaya çalıştı. Elmacık kemiklerinin çıkıntısını, uzun, koyu kirpiklerini, çatık kaşlarını –ve dudaklarını onun tenine dokundurduğu yüzlerce küçük yeri– görebiliyordu.

Ancak soluk sarı sabah ışığı yatak odasının köşelerine zorla nüfuz ederken Hazel kalkıyor ve canlıları iyileştirdiği güne başlıyordu.

Son Söz

Hawthornden Kalesi'ne kenarları yanmış ve sararmış, tuhaf açılarla bükülmüş bir mektup geldi. Dünyanın etrafını iki kez dolaşmış ve çoğu zamanını bir çocuğun yapış yapış cebinde katlanmış olarak geçirmiş gibi duruyordu. Üzerinde New York'a ait bir pul vardı.

Mektup imzalanmamıştı ancak mektubu açan kadın tam olarak kimden geldiğini biliyordu. Mektubu çalışma masasının üzerine sabitledi, böylece kantaron kökü çayı demlerken, sargı bezlerini katlarken ve bıçakları bilerken onu tekrar tekrar okuyabilirdi. Mektubu o kadar sık okudu ki gözlerini kapadığında bile ince yazıyla yazılmış kelimeleri görebiliyordu.

Atan kalbim hâlâ senin, yazıyordu mektupta. Ve seni bekleyeceğim.

Teşekkürler

Bu kitap, New York'tan Los Angeles'a doğru uçarken temsilcim Dan Mandel'a yazdığım uzun bir e-posta olarak başladı. Bu projeye ve bana olan inancı için ve tükenme noktasına geldiğimde ihtiyaç duyduğum cesaretlendirici mesajları için Dan'e çok teşekkür ederim. Sara Goodman ve Wednesday ekibinin tümüne, Alexis, Vanessa, Rivka ve Mary de dahil olmak üzere, yorulmak bilmeden çalıştıkları için teşekkür ederim. Kerri Resnick ve Zachary Meyer'a da hayallerimin bile ötesinde güzel bir kitap kapağı hazırladıkları için teşekkür ederim. Nutuk atar gibi anlattığım fikirlerimi dinlemeye ve başarılarımı kutlamaya istekli bir aileye sahip olduğum için çok şanslıyım ve özellikle bu kitabın her taslağını okuyan kız kardeşim Caroline'a minnettarım. Kitabı okuduğu, fikirleri ve cesareti için Katie Donahoe'ya içten teşekkürlerimi sunuyorum ve bana her şekilde destek olan Ian Karmel'a da teşekkür ederim.

On dokuzuncu yüzyılın başlarını ve tıp tarihini araştırmama yardımcı olması için Lindsey Fitzharris'in *The Butchering Art*, Eleanor Herman'ın *The Royal Art of Poison*, Cristin O'Keefe Aptowicz'in *Dr. Mütter's Marvels*, Wendy Moore'un *The Knife Man* ve Roseanne Montillo'nun *The Lady and Her Monsters* isimli kitaplar dahil bir sürü kitap kullandım.

NEW YORK TIMES ÇOKSATANI
INDIE ÇOKSATANI
USA TODAY ÇOKSATANI
REESE'İN KİTAP KULÜBÜ GENÇ YETİŞKİN SEÇKİSİ

Gözünü evliliğe değil cerrahlığa dikmiş bir leydi

Hazel Sinnett'in görünürde her şeyi vardı: güçlü bir aile, para, ufukta iyi bir evlilik. Ancak o, cerrah olma hayallerinin peşine düşmek istiyordu. Bunun için erkek kılığına girerek ünlü Dr. Beecham'ın anatomi derslerine katılacak kadar da ileri gitmişti.

Dr. Beecham çevirdiği oyunu fark ettiğinde ona kaderini değiştirecek bir teklifte bulundu: Hazel, Kraliyet Hekimlik Sınavı'nı geçebilirse ilk kadın cerrah olacaktı. Artık Hazel'in çalışmak için kitaplardan daha fazlasına ihtiyacı vardı: Üzerinde inceleme yapabileceği cesetlere.

Ölmenin çok kolay olduğu bir şehirde
hayatta kalmaya çalışan bir mezarcı

Birkaç yıl önce Edinburgh'yı kasıp kavuran Roma humması geri dönmüş ve yoksullar birer birer sıra kadem basmaya başlamıştı. Jack Curren hiç olmadığı kadar tehlikeli olan bu şehrin karanlık mezarlıklarında dolaşarak bilimadamları için ceset çalışıyordu.

Jack ve Hazel'in yolları kesiştiğinde birlikte sadece ceset değil, Edinburgh'nın sırlarını da gömüldükleri yerden kazıp çıkaracaklardı. Ve belki de bu sırların en tehlikelisi kalplerinde filizlenen aşktı.

Çeviren: Nazlınur Karaağaçlı

indigo

f /indigokitap
/indigokitap
/indigokitap